

ELIZABETH CADELL

*Fata fără
zestre*

Traducerea și adaptarea în limba română de

NICU APOSTOLESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Fusese un an minunat pentru căpșuni. De fapt, fusese bun pentru toate fructele, florile și legumele din mult iubita grădină a domnului Channing. Din câte își putea aminti, pajiștile, atât cea din față cât și cea din spatele casei, răzoarele de trandafiri și bordurile lor de piatră, arătau mai bine decât arătaseră vreodată; în grădina de zarzavat, dincolo de gardul viu îngrijit tuns, mazărea, agrișele și coacăzele, fasolea, asparagusul, salata verde, cartofii și castraveții erau, toate, înfloritoare. Strugurii atârnavă în ciorchini verzi promițători. În livadă, pomii fructiferi erau încărcăți de rod și sănătoși. Trecând în revistă această imagine a ordinii și productivității, domnul Channing își spuse că, în acel an, natura se arătase binevoitoare; fusese o primăvară blândă, fără înghețuri târzii.

Dar, acceptând contribuția naturii, nu se putea împiedica să simtă că bună parte din merit îi revenea lui însuși. Fără truda sa, natura, oricât de binevoitoare, n-ar fi reușit să producă această imagine a perfecțiunii. N-ar fi recunoscut această convingere în fața altora, dar atunci când ieșea singur dimineața, înainte de micul dejun, să inspecteze proprietatea, își permitea să se simtă mândru.

Odată terminată inspecția, obișnuia să ia micul dejun, masa pe care o agrea cel mai mult – însă astăzi, când în cele din urmă se întoarse și porni spre casă, pașii i se încetiniră. Probabil că încă boceau. Nevasta plânsese jumătate de noapte și bănuia că fiica, în

camera ei, făcuse același lucru întreaga noapte. Micul dejun, de obicei atât de plăcut, de liniștit, avea să se transforme astăzi într-un adevărat fiasco.

Se întoarce și-și lăasă ochii să rătăcească asupra peisajului rural care înconjura proprietatea. Casa era situată într-unul dintre cele mai rurale districte din Hampshire; împrejur nu se puteau zări decât câmpuri îngrijit cultivate și, în depărtare, una sau două ferme. Cumpărase casa la căsătorie și își adusese soția aici, făcându-se că nu aude previziunile întunecate ale prietenilor. Era la capătul pământului, argumentaseră aceștia, la mulți kilometri de orice gară, departe de orice rută de autobuze, greu de ajuns și chiar mai greu de plecat de acolo. Nu era la îndemână din Londra; nu exista nici picior de comerciant prin preajmă, iar cel mai apropiat cătun era situat la cinci kilometri distanță. Avea de gând să-și întemnițeze soția și, mai târziu, copiii în acest loc uitat de lume?

Da, așa făcuse. Construcția era solidă, grădinile vaste; amplasarea izolată făcuse ca prețul să rămână scăzut, lucru pe care îl urmărise întotdeauna în tranzacțiile sale: calitate pe măsura banilor cheltuiți. Datorită faptului că biroul avocatului său era situat în Hampshire, nu avea de ce să dorească să ajungă la Londra. Nevastă-sa ar fi putut ajunge la magazine, iar el la gară, cu mașina; în rest, urmau să aibă spațiu și liniște. Liniște și o grădină în care să poată lucra după ce se va fi retras – oare și-ar fi putut dori cineva mai mult? Domnul Channing era sigur că nu. La împlinirea vârstei de cincizeci de ani se retrăsese, iar în cei șaisprezece ani scurși de atunci, putea pretinde cu temei că muncise în fiecare zi, de dimineață până seara, în general de unul singur, pe cei doisprezece acri – dintre care opt de pășune. Soția nu se plânsese niciodată de distanța până la Londra, sau până la magazine; copiii avuseseră ponei în padoc și zburdaseră liberi pe acele părți ale proprietății rezervate recreerii. El însuși se bucurase de o viață liniștită, retrasă, activă, lăsând distracțiile sociale celor care le apreciau.

Se întoarce și porni din nou spre casă fără tragere de inimă, oprindu-se pentru a inspecta fără chef petecul de grădină al soției – un rând de plante erbacee, ale căror nume le găsea zăpăcitoare și a căror utilizare o interzisese pentru felurile de mâncare destinate lui;

își dorea numai lucruri simple, englezești, iar busuiocul și cimbrul, împreună cu toate celelalte, n-avea decât să le păstreze pentru ea. Pe Madeleine o amuza cultivarea lor și în următoarele câteva săptămâni urma să aibă nevoie de tot amuzamentul pe care-l putea găsi.

Furia – încet, pe nesimțite – îl cuprindea, iar el luptă împotriva senzației. Blestemați! Fie blestemați că-i invadau oaza de liniște, viața pașnică, a sa și a soției, cu probleme și neliniște. Blestemat să fie ... acel conte. Familia sa și a soției erau de spiță tot atât de bună ca oricare alta dintre granițele Debrettului: prea-cinstiți, serioși, bărbați și femei făcându-și datoria, văzându-și fiecare de treaba lui și păstrând tradiționala corectitudine și demnitate englezească. Naiba să-i ia pe toți conții!

Lovi cu piciorul o pietricică și aruncă o privire casei. După standardele lor era fără îndoială mică, dar în opinia lui infinit mai confortabilă. În timp ce aceia se cramponau de trecuta glorie, el își adaptase gospodăria noilor condiții și n-ar fi schimbat-o pentru nici un castel din lume. Și nici nevastă-sa, Madeleine, n-ar fi făcut-o.

Fiică-sa ...

Ar face bine să intre în casă și s-o convingă să nu mai plângă.

Ocoli casa și intră pe o ușă laterală care ducea în micul hol pardosit cu piatră cunoscut drept „șopron”. Aici își păstra cizmele de grădinărit și o parte dintre uneltele mai mici; pe măsuta rotundă, cu tăblie de marmură, puneă întotdeauna ceea ce culesese în ziua respectivă, fructe sau legume. În vasul enorm din colț, nevastă-sa păstra florile până își făcea timp să le aranjeze în vase. Curățenie și ordine. Prefera să fie aici, descheindu-și șireturile și îndreptându-se spre un mic dejun bine gătit, decât să colinde printr-un castel ancestral, mucegăit, întrebându-se dacă n-a venit cumva timpul să permită intrarea publicului la prețul de trei silingi de persoană.

Încălță pantofii de interior și pătrunse în sufragerie. Ușa din capătul celălalt era deschisă spre bucătărie și o putu vedea pe soție, în fața sobei de gătit strălucitor de albă. Masa era așternută cu o înveli-toare galben-pal; cafeaua fierbea în filtrul electric; o oală specială pentru fiert laptele stătea pe plită la foc mic.

Acesta era momentul preferat, când soția, pusă la punct și zâmbitoare, aducea pâinea prăjită și grișul de ovăz și le puneă în fața lui,

când se așeza și-i turna cafeaua, când își mânca grișul încercând să ghicească ce avea să urmeze: ouă cu slănină, tocăniță de rinichi cu roșii, niște scrumbie afumată sau o bucată generoasă de cod. Niciodată nu întreba, iar ea nu-i spunea niciodată. Știa ce îi place și cum îi place și așa prepara. Se întrebă dacă și contele se putea lăuda cu o asemenea masă și asemenea ambianță.

Aruncă o privire furișă spre soție pe când aceasta îi așeza farfuria de griș dinainte. Plângea pe tăcute, ștergându-și lacrimile.

– Credeam că ai zis – vorbi el cu asprime – că n-ai să te lași pradă disperării.

– Mă gândeam la Christina.

– O să-i treacă. Așteaptă și vei vedea.

– Nu-i adevărat, Bruce. Ți tot spun că de data asta este lucru serios.

– Aiurea. Câți tineri a mai avut ocazia să...

– Este îndrăgostită, grozav de îndrăgostită.

Repetau acea conversație, aproape cuvânt cu cuvânt, de ieri după-amiază, de când fiica lor cea mai mică, Christina, se reîntorsese deznădăjduită de la ceea ce ei își închipuiseră că era o viață activă, sănătoasă și fericită, la Londra. Adevărat, nu mai venise acasă de la Crăciun, însă scrisorile ei, bârfa la telefon, pâruseră la fel de vesele ca întotdeauna. Nimic nu anunțase revenirea furtunoasă, cu ochi plânși, de ieri.

Rămaseră tăcuți o vreme. Domnul Channing se întreba ce-ar fi putut face în această privință și, ca de obicei, aștepta sugestiile soției. Tactica fusese folosită cu succes în ultimii aproape treizeci de ani.

Când se căsătoriseră, ea avea douăzeci de ani. El, douăzeci și șapte – un bărbat masiv, greoi, cu păr roșcat, cu trășături frumoase dar mari, vorbire târăgănată, timid și nesigur în public, grăbit să se ascundă în muncă și, mai târziu, în grădină. Afecțiunea pentru soție se baza în mare parte pe recunoștință: îl iubise, se măritase cu el, îi dăruise un fiu minunat și trei fiice înnebunitor de frumoase, îi ținuse casa cu eficiență și-l ferise de toate contactele sociale ce putuseră fi evitate. Tratasă cu directorii și învățătoarele și, mai târziu, întreținuse neobosită succesiunea fără de sfârșit de tineri și tinere care-i năpădiseră casa. Le măritase pe două dintre fiice cu tineri plăcuți, oameni de

afaceri și îl împinsese pe fiul lor spre legătura cu o tânără plăcută. Marea majoritate a acestor evenimente fuseseră urmărite de domnul Channing de la adăpostul tufişurilor sau gardului viu. Nu-și dorise autoritate și avea deci încă un motiv de a-i fi recunoscător soției care nu-i permisesese niciodată să-și piardă demnitatea de cap de familie, care transmisese celor patru copii aceeași afecțiune proteguitoare pe care i-o arătase și lui și care înăbușise în fașă orice critică la adresa tendințelor lui de sustragere sau a vorbirii și gândirii mai degrabă domoale.

O urmă de resentiment îl copleși. Ceilalți – Barbara și Antoinette și, cu doar trei săptămâni în urmă, Neville – reușiseră să se căsătorească fără atâta tevatură. Nici vorbă de plânsete sau dezordine. Pe scurt, doamna se descurcase perfect cu celelalte două fete; de ce trebuise să i se permită individului ăstuia să-și facă apariția și să provoace atâtea probleme, nu doar Christinei dar și lor, tuturor?

Goli farfuria și, mânios, lăsa lingura jos. Pace; asta era tot ceea ce ceruse. Cum ar putea un bărbat să fie liniștit când soția și ultima fiică se înecau în lacrimi?

– Unde este? întrebă el.

– În camera ei. Când va coborî, ai face bine să-i spui câteva cuvinte. E atât de nefericită, Bruce.

– Am vorbit ieri cu ea, zise el, și ce-a ieșit din asta? Nimic. Nici măcar n-a ascultat.

Simțea că problema trebuia lăsată o vreme să dospească. Nu prea aveai ce să-i spui unei fete care plângea mai amarnic decât atunci când, copil fiind, scăpase balonul cu hidrogen care zburase în sus fără a se mai întoarce. Chestiunea îl agasa. Ar fi fost mânios dacă cineva l-ar fi acuzat că are un favorit dintre copii, dar, fără îndoială, mezina aceasta de numai douăzeci și doi de ani însemna pentru el mai mult decât Barbara sau Antoinette sau chiar Neville. Ziua de ieri îl zdruncinase.

Luă șervețelul de pe farfuria care-i fusese pusă în față. Rinichi cu șuncă. Șunca sfârâind, rinichii în sosul gros. De ce nu putea omul să se bucure de micul său dejun?

– De fapt, n-ai prea vorbit cu ea, spuse soția. Tot ce ai făcut a fost să blestemi.

Nu putea nega. Niciodată suficient de ager pentru a prinde sensul problemelor, îi trebuise ceva vreme până să înțeleagă motivul nefericirii fiicei sale. În cele din urmă, pricepând faptul uimitor că un bătrân conte băgăcios, dintr-un castel pe cale de a se ruina, undeva prin Northumberland, n-o considerase pe Christina demnă de a se căsători cu nepotul său. Spre propria lui uimire, îl gratulase cu niște apelative pe care nici nu fusese conștient că le cunoștea.

– Vorbăria, argumentă el, nu va avea nici un efect asupra ei, în starea actuală.

În cazul că, adăugă pentru sine, ar fi găsit ceva de spus. Cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face era să se dea deoparte până ce chestiunea ar fi putut fi discutată la rece. Căută o portiță de scăpare și, spre norocul său, o găsi.

– Trebuie să mă duc la gară să iau lădițele acelea, zise el.

Doamna Channing se abținu să-i atragă atenția că lăzile, conținând darurile de nuntă ale fiului său, ar fi putut foarte bine să mai aștepte la gară câteva zile; Neville, împreună cu mireasa lui, se îndreptau spre Budapesta și n-aveau să le simtă lipsa în următorii doi ani. În loc de asta, aduse pâinea prăjită, fierbinte, o așeză lângă cotul lui și-i împinse mai aproape marmelada. El își sfârși micul dejun, își sărută soția, porni spre garaj și plecă la volanul mașinii; o utilitară ponosită, dar încă funcțională. Pe când zgomotul plecării se stinge, ușa bucătăriei se deschise și o figură încadrată de o claie de păr nepieptănat, de aceeași nuanță de roșu pe care o avusese cândva părul domnului Channing, apărură din spatele ei.

– A plecat? se interesă Christina.

– Da. Intră.

Christina intră, trase un scaun, se așeză și își turnă niște cafea.

– Nu, doar cafea, spuse ea, interpretând mișcările mamei prin bucătărie. N-aș putea mânca; mi-ar sta în gât.

Doamna Channing o studie și se simți mult mai ușurată; obrazul fiicei era palid și cu urme de lacrimi, însă își recăpătase aspectul de echilibru calm și chiar o parte din umor.

– Arăți de parcă ai fi bocit întreaga noapte, zise ea.

– Nu toată. Doar de la zece la douăsprezece. Asta trebuie că l-a „înveselit” pe tata. A mai avut ceva blesteme de proferat, în dimineața asta?

– Nu. Spunea că trebuie să se ducă să ridice lăzile lui Neville, iar eu nu l-am oprit.

– Presupun că e încă de părere că o să-mi treacă.

– Oamenii depășesc majoritatea lucrurilor. N-ai decât să-l consideri pe tatăl tău ticăit, dar este cu picioarele pe pământ. Nu poți da vina pe el pentru că este tulburat. Chestiunea asta probabil că are măcar șase luni vechime, dar nouă nu ne-ai spus nimic. Ai vorbit cu Barbara sau cu Antoinette?

– Le-am vizitat împreună cu James.

– De ce nu l-ai adus și la noi?

– Am adus atâtea băieți acasă. Credeam că-l vei considera drept încă unul – și el nu era așa ceva.

– Tatăl tău mi-a cerut amănunte despre el aseară. N-am putut să i le dau fiindcă nici eu nu știam nimic – nici măcar unde și când v-ați cunoscut. Cred că asta s-a petrecut prin decembrie, dar nu făcea parte din cei pe care i-ai adus acasă de Crăciun.

– Nu-l cunoscusem încă. Dacă-ți mai amintești, m-am întors la Londra două zile după Crăciun.

– Da. Era vorba despre o petrecere dansantă sau cam așa ceva.

– Chiar așa. M-am dus cu un grup – eram șase. James venise cu alții. A fost suficient să ne privim doar. După dans, m-am întors acasă simțindu-mă foarte ciudat, iar el spune c-a pățit același lucru. A încercat să afle cine eram, dar a făcut greșeala de a-l întreba pe Charles Granger – iar acesta, dându-mi el însuși târcoale, i-a zis că aș fi o oarecare domnișoară Henrietta Cook, care locuia împreună cu mama ei, văduvă, lângă Battersea Park. I-a dat lui James și un număr de telefon care s-a dovedit a fi al adăpostului pentru câini părăsiți din Battersea. Așa că James n-a ajuns prea departe.

– Dar tu, ai știut de atunci cine era?

– Nu. Am făcut aceeași greșală – am apelat la Charles pentru informații. Mi-a spus că James era un individ pe nume Oscar Blake, în prezent în așteptarea unui divorț și care avea să se însoare cu fata în rochie albastră cu care dansase. Și, orice ai spune, dacă era o simplă atracție ne-am fi împotmolit acolo și nimic altceva nu s-ar fi întâmplat. Dar James, după verificarea adăpostului, și-a amintit că m-a văzut la bal vorbind cu bătrâna doamnă Spender. O cunoștea din vedere și și-a

adus aminte că bărbatul ei avea o afacere cu mașini. Cam vag, desigur. Așa că a pornit să colinde saloanele de mașini și a perseverat până a reușit s-o contacteze pe secretara domnului Spender. I s-a destăinuit și a obținut promisiunea că va încerca să obțină informația la prima vizită a doamnei la birou. Secretara a prins-o pe doamna Spender într-o conversație despre bal – James îi făcuse practic un întreg scenariu – și a aflat că fata cu vaporosă rochie verde pal – descrierea lui James – se numea Channing. I-a trecut în revistă pe toți cei cu numele Channing din cartea de telefon și în sfârșit a dat de mătușa Elinor care i-a mulțumit pentru că-i găsisese brățara nepotei și i-a spus adresa la care i-o poate returna. Este sau nu dragoste? vru Christina să știe.

– Și apoi?

– A venit la apartament. Eram singură. Mi-a destăinuit cum mă descoperise, iar eu bineînțeles că nu i-am povestit nimic despre demersul meu cu Charles. Când mi-a spus cum îl cheamă, am descoperit că ar fi putut economisi o groază de timp, deoarece am fost colegă de clasă cu o verișoară îndepărtată de-a lui, Willa. Ea împreună cu soțul ei, fuseseră de asemenea la bal, dar nu-i trecuse prin minte s-o întrebe.

Doamna Channing nu spuse nimic, nedorind să întrerupă fluxul amintirilor, dar își zise că atunci când va relata povestea soțului ei, ar putea foarte bine să treacă sub tăcere episodul Willa; atunci când se va uita înapoi în căutarea unor vinovați, va începe fără discuție prin a-i aminti că întotdeauna considerase școlile alese pentru fiicele lor drept scumpe și nepotrivite, pasibile să le formeze obiceiuri extravagante, pe care el n-ar fi avut mijloace să le susțină.

– Continuă, o invită ea pe Christina.

– Ei bine, ce-ar mai fi de spus? Ne-am îndrăgostit. A fost cu totul altfel decât simțisem vreodată înainte ... ca și când ... ei bine, altfel. Nu doream să ne ascundem, în primul rând. Obişnuiam să colindăm prin parcuri, dacă ai auzit vreodată ceva mai trăsnit. Ne plimbam și discutam, mâncam în bufete expres, apoi iar ne plimbam și discutam. A fost o iarnă aspră, zice lumea, dar eu n-am de unde să știu. Habar n-aveam că pomii desfrunziți pot fi atât de frumoși. Încercam să ieșim cât mai devreme în diminețile cu ninsoare, pentru a fi primii care lasă urme în zăpadă. Bărbații pe care-i cunoscusem înainte, existau pe

unde, dar probabil au priceput că-și pierdeau vremea. Îmi amintesc cețos cum le-am dat papucii – dar numai foarte vag. Nu mai exista decât James. În timpul săptămânii trebuia să fie la facultate, dar obișnuia să vină cu mașina în oraș, aproape în fiecare seară, și ne întâlneam în fața biroului meu. Și nu prea era altceva de făcut decât să așteptăm să ieșim din acea transă, să ne informăm familiile că ne iubim și să ne căsătorim. Săptămâna trecută, am hotărât că venise vremea, așa că James a plecat în Northumberland ca să-și anunțe bunicul, iar apoi urma să venim aici, împreună.

– Știi dinainte că bunicul lui James s-ar fi putut opune?

– De unde să știu? Abia recent am aflat că James are un bunic; bănuiam că are părinți, ca toată lumea. Dar au murit de mult, iar el a fost crescut de bunic, în acel castel din Northumberland. James avea o bănuială că ar putea exista un impediment, însă mie nu mi-a spus nimic înainte de plecare. Știa că avea o misiune greu de îndeplinit, fiindcă de când se știe a existat mereu o problemă: banii. Castelul înghite bani ca un vampir însetat de sânge și mai erau taxele guvernamentale și locale și taxele de moștenitor și cine-și mai poate aminti ce. Ideea este că nu erau bani, ci doar ceva pământ care ar fi putut fi vândut, însă bunicul lui James nu și-a făcut prea multe griji în privința viitorului deoarece, pe de o parte exista James, garantând perpetuarea titlului de conte, iar pe de alta apăruse această Katherine Staples, cu cele trei milioane ale ei.

Urmă o pauză. Doamna Channing deveni mai palidă.

– Ieri, zise ea, păstrându-și vocea plată, n-ai spus nimic despre Katherine Staples. Cine este?

– Verișoara lui James. Din punctul lui de vedere, n-are nici o însemnătate. Îi este verișoară de-al doilea și e plină de bani, iar bunicul lui James a decis de mult că ea și James se vor căsători și asta va rezolva toate problemele.

– Înțeleg. Și atunci când James s-a dus acasă și ...

– Știa că bătrânul se va lăsa greu în chestiunea asta, dar nu bănuia cât de greu. La aflarea veștii, a urmat un tărboi care a zguduit zidurile. James zicea că a fost fantastic – ca în vremurile de demult: un bătrân patetic zbierând la moștenitorul său rebel din cauză că nu avea de gând să se supună și să aducă o noră bogată. Tata avea ieri ideea că

n-aș fi fost considerată de familie suficient de bună – dar sunt. Familia nu intră în discuție. E vorba numai despre bani. Bani și iar bani.

– Și, în concluzie?

– În concluzie, James a spus că vrea să ne căsătorim. Iar bunicul a replicat că dacă nu-mi va spune la revedere și nu se va însura cu cele trei milioane, poate să-și ia la revedere și de la toate celelalte, de la întreaga moștenire. Așa că ...

– Cât reprezintă asta? o întrerupse doamna Channing.

– Ceea ce a rămas dintr-o bună bucată de teren. Pe vremuri, șeful familiei era un fel de conducător de graniță, adică obișnuiau din când în când să treacă frontiera în Scoția, gâlbjind tot ce le pica la îndemână, inclusiv câteva frumoase, proaspăt văduve. Jefuiau și s-au îmbogățit. Mai târziu a venit și titlul nobiliar, aducând cu sine vreo două proprietăți, pe care cel de-al doilea conte s-a grăbit să le joace și să le piardă. O dată cu asta și cu răpirea ocaziilor de jaf, lucrurile au început să meargă din rău în mai rău, în ultimele câteva sute de ani, iar familia a fost nevoită să renunțe la tot mai multe bucăți de teren. Acum, au rămas cu numai vreo două sate, câteva ferme și incinta castelului, iar dacă James hotărăște să se însoare cu mine, bunicul lui va începe să vândă ultimele câteva mii de acri. Și asta este miezul problemei. James iubește fiecare metru pătrat de pământ și fiecare copac sau sau bolovan de pe el. N-ar vrea să nu mai poată păstra ceea ce a rămas; a venit în sud să petreacă un an la o facultate agricolă, pentru a învăța cum să-și pună în aplicare câteva idei. Este convins că ar putea continua – dar a revenit de la întrevvedere cu bunicul lui și mi-a spus că, dacă n-ar fi aranjat acest compromis, bătrânul ar fi vândut imediat. Țștia au fost termenii.

– Adică, James să nu te vadă timp de trei luni?

– Da. Trebuie să se ducă acasă și să nu mă vadă sau să-mi scrie. Când mi-a spus, am fost atât de supărată încât ...

– ... ai venit acasă.

– Da. Mi s-a părut o trădare din partea lui să accepte să nu mă vadă când știa că în timpul celor trei luni îngrozitorul lui bunic va face o ultimă încercare de a-l căsători cu Katherine Staples și banii ei. A mers până acolo că i-a reproșat lui James că ar fi compromis-o.

– Și e adevărat?

– Cum ar fi putut? Cuvântul este perimat. James a invitat-o la un simplu bal, pe când era la Oxford și, o dată, a dus-o la Ascot și s-a fotografiat cu ea la Expoziția de cai din Dublin. Pe vremea bunicului, astea ar fi putut constitui motiv de bârfă.

– Dar James o place?

– Spune că n-are nimic împotriva ei; e o fată drăguță și foarte inteligentă, dar pe el nu-l interesează din punct de vedere matrimonial; și nici pe ea n-o atrage ideea. Nu asta este problema. Ci faptul că James este îndrăgostit de pământ și că privește cele trei luni de despărțire ca o neplăcere ce merită îndurată de dragul moșiei. Eu n-am fost de acord și i-am spus-o foarte pe șleau. Apoi am venit acasă.

Mama o privi cu atenție.

– Și acum?

Christina își turnă restul de cafea și o bău.

– Plânsul, întreaga noapte, spuse ea, înlătură praful depus pe creier. Dimineață, la cinci, am coborât, l-am sunat pe James și i-am cerut să vină încoace, azi. Vine la prânz. Ieri – înainte de a-i fi spus că nu mai vreau să-l văd – a zis că era de datoria lui să vină aici să vă explice, ție și tatei, atitudinea lui. Așa că vine.

– Dar de ce vine?

– Mami, tocmai ți-am explicat. Vine să-și argumenteze atitudinea în fața voastră.

– Da, am auzit. Dar care-i această atitudine?

– Tocmai ți-am povestit totul, în detaliu. James a acceptat să aștepte trei luni, iar în acest timp ...

– James a acceptat, înțeleg. Dar aseară ziceai că ...

– Aseară era aseară. Eram furioasă, nu judecam corect. Ți-am spus

– l-am sunat pe James în dimineața asta și i-am zis că poate că-i datora cu adevărat bunicului această așteptare. Pentru bătrân a fost o lovitură teribilă, iar James este singurul său sprijin și n-ar fi trebuit să țin la el și să mă refugiez degrabă aici.

– Ești de acord să aștepti?

– Da.

– Fără să-l vezi sau să-i scrii?

– Da. Dacă ție ți-a luat atât de mult să înțelegi lucrurile, cum dracu să le vâri în capul ăla pătrat al tatei.

– Nu vorbi în felul ăsta despre tatăl tău, spuse doamna Channing, conformându-se unui vechi obicei. Am să-i explic eu că te-ai răzgândit în privința așteptării.

– Și cum poți fi sigură că nu va privi afacerea din acea perspectivă bătrânească? Știi atitudinea lui în privința banilor.

– Tatăl tău nu este meschin, Christina. Aș prefera să nu mai continuați cu toți să ...

– Ai să-l convingi să discute cu James? Nu vreau să zic să-i vorbească; nu va avea de făcut decât ceea ce a făcut cu Nigel și Max atunci când Barbara și Antoinette s-au logodit: va sta acolo, își va drege glasul, va murmura ceva, va spune „Bine-bine-asta-pare-să-epuizeze-subiectul” și se va reîntoarce în grădină. Nu-i mare lucru, dar măcar James îi va putea spune bunicului că părinții mei mă susțin.

Doamna Channing se gândi că bătrânul conte demonstrase un interes ca și inexistent pentru Christina sau părinții ei, dar n-o spuse cu glas tare. A-și păstra asemenea idei pentru sine era o artă pe care o perfecționase până la cel mai înalt nivel. Obiceiul o lipsise uneori de unele satisfacții trecătoare, dar, pe termen lung, îi câștigase recunoștința și afecțiunea familiei.

– Tata va vorbi cu el, zise ea, dar, într-adevăr, nu prea sunt multe de spus.

– Poate accentua că nu fac asta de dragul nebunului aluia bătrân și avar, ci pentru James. Ar putea ... Of, ce folos?

Calmul, maniera realistă, o părăsiră. Împinse deoparte ceșcuța de cafea, își lăsă capul pe masă și slobozi un potop de lacrimi. Mama veni lângă ea și, întorcându-i scaunul, transferă figura plânsă pe propriul umăr.

– Așa, așa; nu mai plânge, Christina iubito, îngână ea încetitor. Totul se va rezolva. Toate vor fi în regulă.

Se bucură să-și audă nota de încredere din voce; i-ar fi plăcut însă să și simtă același optimism. Numai că gândul la următoarele trei luni o împovăra și era afectată în plus de necunoașterea bărbatului pentru care plângea fiica ei. Păcat că nu-l adusese acasă; poate că ar fi putut ghici ceea ce avea să se întâmple și poate că ar fi reușit să-i acorde mai

mult decât atenția și politețea, mai degrabă cu gândurile aiurea, pe care le arăta de obicei musafirilor copiilor. L-ar fi putut studia, ar fi încercat să-l cântărească. Acum, era prea târziu. Va trebui să-l descifreze când va apărea după-amiază și să estimeze cât mai exact șansele de fericire ale fiicei.

Iar înainte de asta, își aduse aminte, va trebui să stabilească meniul pentru prânz, s-o trimită pe Christina cu mașina, atunci când va fi disponibilă, după doi pui, să calce fețele de masă de Madeira, să lustruiască paharele de vișinată, să schimbe florile din camera de zi, să-și pună o rochie care să fie drăguță, fără a arăta ca și când ar fi fost special îmbrăcată și să-și influențeze soțul în așa fel încât să-i facă o primire politicoasă celui care-i îndurerase fiica favorită.

De fapt, cum descoperi îndată, avea mult mai multe de făcut. Soțul se întorsese din misiune roșu la față și fără lăzi. Ieșindu-i în întâmpinare, doamna Channing văzu că mașina era goală și-și spuse că ar fi putut ghici motivul supărării domnului Channing.

– Or fi ajuns la haltă? zise ea.

– Ce? întrebă domnul Channing cu voce aspră.

– Lădițele.

– Ce anume?

– Lădițele. Lăzile lui Neville. Lăzile în care împachetaseră darurile de nuntă.

– A, alea. N-am fost la gară.

Intră hotărât în casă, iar doamna, dezorientată, îl urmă. Spre surpriza ei, o conduse în camera de zi și închise ușa în urmă, cu grijă.

– Dar unde ai fost? întrebă ea.

– M-am dus la bibliotecă, acolo am fost. La biblioteca publică.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Surpriza era autentică. Soțul ei nu era un cititor. Se abonase la „Viața satului” și cumpăra „Times”, iar acestea îi satisfăceau suficient nevoile literare. În rarele ocazii în care fusese constrâns să stea în pat, citea „Sherlock Holmes”, Biblia sau W.W. Jacobs. Bibliotecile nu-l atrăseseră niciodată.

– M-am dus, răspunse el nelămuririi soției, să verific ascendența individului ăluia.

- Să ...?
- Pe drumul spre gară, am început să mă gândesc și mi-am zis: Ce știu noi despre acest conte? Nimic. Singura modalitate de a afla ceva era să-l caut în anale. Așa că l-am căutat. Dacă aș fi avut vreo iluzie despre modalitățile prin care indivizii ăștia și-au căpătat titlurile, acum nu mai este cazul. Știi ce-a făcut tipul ăsta?
- Familia este cunoscută din ...
- Nu mă interesează asta. La origine, au fost conducători militari pe frontiera cu Scoția și au procedat la mai multe incendieri și jafuri decât toți ceilalți șefi locali luați la un loc. Am căutat să aflu când și cum au fost ridicați la rangul de conte și am descoperit. Vrei să știi?
- Bineînțele că vreau.
- Atunci, am să-ți spun. Una dintre femeile din familie era doamnă de companie la curtea nu mai știu cărui rege, pe la 1600 și ceva. Era ... ei bine, nu era cu nimic mai răsărită. Ea și regele ... ei bine, nu trebuie săpat prea adânc. Motto-ul familiei este ...
- „În serviciul regelui”?
- Cum?
- Sau „Totul pentru cei ce știu să aștepte”?
- Nu încerca să schimbi subiectul. Îți dai seama că nebunul ăla din Northumberland, care o consideră pe Christina nedemnă de a se căsătorii cu nepotul lui, se trage dintr-o ... dintr-o ...
- Da, dragă. Dar toate astea s-au petrecut cu mult timp în urmă.
- Nu mă interesează când s-au întâmplat. S-a culcat cu regele și ...
- ... iar regele a rezolvat problema. Toate astea sunt de domeniul trecutului, Bruce – însă James este pe cale să vină aici, astăzi. Christina l-a sunat de dimineață și vine la prânz, iar după aceea va pleca pentru trei luni și nu se vor mai vedea și nici nu-și vor mai scrie și va trebui să ...
- Vrei să spui că ...
- Bătrânul conte n-are nimic împotriva Christinei, Bruce. Este vorba numai despre bani. Au sărăcit, au ajuns la fundul sacului și faptul că nepotul s-a îndrăgostit de o fată fără avere a constituit o mare lovitură pentru bătrân.
- Dacă vor aduce numai vorba despre familie, gâfâi aspru domnul Channing, am să le spun eu câteva.

- Da, dragă. Dar nimeni nu va menționa familia.
- Familia ta și a mea sunt ...
- Da, sigur; toată lumea știe asta, dragă.
- Și nici nu conțin vreun desfrânat.
- Nu, sigur că nu. Christina nu dorește decât să ai o mică discuție cu James și ...
- Numai să aducă vorba despre familie. Auzi, o damă de companie care ...
- Am să-i spun povestea și Christinei ca s-o poată folosi, dacă James va sări calul vreodată. Ar trebui să-ți schimbi cămașa, Bruce; va fi aici cât de curând.
- Ce are cămașa mea?
- James n-are nici o vină pentru ceea ce a făcut o femeie din familia sa în secolul al XVII-lea, iar refuzul de a-ți schimba cămașa nu va ...
- Acum ai înțeles? zise domnul Channing.
- Ce să înțeleg?
- Ceea ce am tot încercat să spun. Ce încercam să-ți povestesc. Lăsând la o parte titlul, există un lucru pe care noi nu l-am avut niciodată în familie.
- Ce anume?
- Oi rătăcite, răspunse domnul Channing.

Capitolul 2

Domnul Channing nu împărtașea regretul nevestei de a nu fi reușit să-și formeze o părere despre tânărul de care se îndrăgostise Christina, deoarece prietenii copiilor săi îi păreau a fi identici. Observase doar că fetele aveau părul neîngrijit, îmbrăcăminte sumară, nepotrivită pentru o femeie și voci încrezătoare; băieții posedau mașini rapide, afixau o ținută sport și maniere facile. Nu-i văzuse decât la masă, dar și atunci, numai pe cei așezați în dreapta sau în stânga sa. Încercase, și ei încercaseră, să găsească un subiect comun de discuție; atât el cât și ei eșuaseră, masa se terminase și se despărțiseră cu ușurare. Cine erau, nu știuse niciodată; de ce veniseră acolo, știa destul de bine: bărbații veniseră după minunatele sale fiice, iar fetele îl vânau pe frumosul lui fiu. Sezonul de vânătoare era aproape încheiat; trei din cele patru trofee fuseseră adjudecate iar soția era satisfăcută, ca și el, că Barbara era fericită alături de Nigel, Max și Antoinette se potriveau perfect. Despre Neville, care era însurat de numai trei săptămâni, nu se putea deocamdată spune decât că pusese mâna pe o fată drăguță, serioasă și sensibilă.

Trei gata căsătoriți, unul pe cale. Domnul Channing, deși gata să respingă orice sugestie cum că ar avea vreun favorit dintre copiii săi, trebuia totuși să admită că i-ar fi părut rău s-o vadă și pe Christina plecând de acasă; ar fi luat cu ea ultimele scilipiri de strălucire tinerească și de veselie care umpluseră casa până atunci. Se pregătise

oarecum pentru o despărțire, se resemnase cu perspectiva; își tot spusese că nu trebuia să-i pună vreo piedică. Mânia actuală provenea din descoperirea șocantă că altcineva îi pusese o asemenea piedică.

Contele, decise el după ce întoarse problema pe toate fețele, își ieșise pur și simplu din minți. Toată lumea știa că aceste familii vechi erau afectate de căsătoriile între rude apropiate și erau departe de a fi normale; trebuia doar să le arunci o privire. Căutând un cuvânt mai tare, ar fi putut fi numiți bizari. Iată de exemplu acest individ care, fără s-o zărească măcar pe fata cu care nepotul său voia să se însoare, o exclusese. Fierbând, din cauza tratamentului arbitrar, domnul Channing se întrebă cum ar fi reacționat dacă, după o privire aruncată Christinei, contele ar fi descalificat-o; hotărî că era mai înțelept să nu aprofundeze acest gând.

Mânia sa, care rar își găsea supapa în cuvinte, mocni în sine întreaga dimineață, pe când tăia, plivea și săpa. Alături de mânie se amesteca și conștientizarea faptului că aceasta era una din rarele ocazii în care soția îi va cere să participe activ. Fusesse obligat să-i audieze pe cei doi tineri asupra cărora se fixaseră în cele din urmă Barbara și Antoinette, dar, atunci, nu i se pretinsese nimic altceva decât câteva vorbe care să oficializeze ceea ce era deja relitate. Viitorii gineri făcuseră toată treaba; el murmurase o propoziție sau două și cu asta basta. Situația actuală, totuși, impunea ceva mai mult. Cu strângere de inimă, înțelese că se aștepta din partea lui să ia atitudine în numele fiicei sale. Nu putea accepta în tăcere ca un conte despotice să-i depoziteze fiica pe un raft, pentru o perioadă de trei luni, timp în care să caute ceva mai acătării pentru nepot.

În cele din urmă, hotărî că n-avea nici un rost să facă repetiții. Va zice numai ceea ce-i va veni în minte, cu condiția să-i vină ceva. Va spune ce trebuia spus și, dacă simțămintele îl vor ghida, o va face cu tărie.

James sosi la amiază. Domnul Channing, pitit în spatele serei de roșii, văzu cu oarecare surprindere că mașina pe care o conducea nu era unul dintre acele modele rapide, sport, care necesitau o poziție de sofă aproape lungită; era o mașină modestă, neagră, de cinci locuri, nu foarte deosebită de cea a vicarului. Privind mai atent, zări o siluetă înaltă coborând și cuprinzând-o strâns, într-o îmbrățișare ce părea să nu se mai termine, pe Christina. Când, în sfârșit, vizitatorul își ridică

privirea, domnul Channing observă o figură obișnuită dar cu trăsături puternice, niște buze ferme și un aspect indicând bun-simț. Deocamdată, foarte bine – dar de multe ori aparențele erau atât de înșelătoare; va aștepta să afle ce avea individul de spus. Din păcate, nu va avea prea mult de așteptat; în curând va fi obligat să iasă din ascunzătoare și să se prezinte. Disconfortul păru să-l sufoce. Toată viața timid, într-o proporție aproape patologică, privea discuțiile ca pe năpasta lumii moderne. Întotdeauna existase vorba, dar, pe vremuri, nimeni nu era obligat să asculte; toată bârfa era raportată în ziarele de dimineață, spre a fi citită la micul dejun sau în tren, pe drum spre slujbă. Astăzi însă, majoritatea noutăților din ziare, era perimată; știrile fuseseră deja forfecate cu o seară în urmă, la televiziune, întoarse pe toate fețele, discutate, produsese îngrijorare, fuseseră analizate de experți, clarificate cu hărți, grafice și statistici, întrerupte cu transmisiuni directe de la locul faptei și reluate sintetic. Dacă le ascultai, medită nefericit domnul Channing, te duceai la culcare cu urechile zbârnâind și creierul în fierbere. Dacă nu le ascultai, dacă nu rămâneai la curent cu ceea ce se petrecea, nu numai în propria țară dar și în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, erai categorisit drept unul care fuge de realitate.

Evadarea era, de fapt, ceea ce căutase domnul Channing întreaga viață și ceea ce obținuse, în mare măsură, după însurătoare. Soția îl protejase de toate și de toți cu excepția celor mai vechi, celor mai apropiați și celor mai liniștiți prieteni; îl apăruse de nepoștiți – în opinia lui hoți, care te deposeau de timpul ce ar fi putut fi utilizat într-o mie de moduri mai judicioase. Îl ajutase să evite petreceri, mai ales cocteiluri, pe care le considera o culme a nebuniei distracțiilor. Azi însă, ea nu avea să-l mai protejeze; evadare imposibilă.

Doamna Channing, venind alături de James și Christina peste pajiște, se opri pentru a-i da timp soțului să iasă din ascunzătoare și să ia o atitudine demnă lângă un strat de flori. Înțelegea cu câtă groază privea el întâlnirea și se întrebă, în trecere, de ce nu-l scutise de această povară. Această primă problemă de oarecare importanță, apărută în legătură cu copiii lui, crease o conjunctură ce solicita finețe și chiar subtilitate, amândouă lipsindu-i aproape cu desăvârșire.

Îl zări în grădinița de la bucătărie și îi observă cu mândrie statura înaltă și constituția masivă, capul nobil cu păr roșcat-albit, mâinile

uriaeș, puternice, ochii albaștri cu aspect fioros. Construcția herculeană era folosită numai pentru smuls buruieni și ridicat spaliere; capul nobil nu avea cine știe ce pe dinăuntru iar expresia fioroasă, știa sigur, ascundea timiditate și neplăcere provocată de misiunea care-i stătea în față – dar îl iubea și nu l-ar fi vrut niciodată altfel. I-ar fi plăcut să-l ajute, însă aceasta era misiunea lui, de care trebuia să se achite.

Se întâlneau, schimbând saluturi și rămăsese pe loc o vreme. Vorbiră despre farmecul vremii însorite și despre probabilitatea ca aceasta să anunțe ploi în iulie sau august, despre perspectivele în tenis și crichet și traficul greoi la sfârșit de săptămână. Apoi, doamna Channing își aminti că avea ceva de făcut înăuntru și o luă pe Christina cu ea. Bărbații le urmăriră din priviri, cu grade diferite de regret.

Lăsat singur cu musafirul, domnul Channing încercă să găsească ceva de spus, dar nu părea să existe o modalitate satisfăcătoare de a introduce ideea cu „doamnele așteptându-i înăuntru”. James își zise, cu neașteptată simpatie și compasiune, că acest șoricel deghizat în elefant nu avea nici o șansă în fața aprigului său bunic și hotărât, atunci când cei doi se vor întâlni, să aibă grijă ca bătrânul conte să nu-și impună mereu voința.

– Ah, zise domnul Channing deodată.

– Domnule?

Câtăva vreme nu se mai auzi nimic, apoi domnul Channing reuși să îi ghete vreo două propoziții.

– Nu mă prea pricepe la vorbe; niciodată n-am făcut-o. Dar afacerea asta nu-mi place. Nu-mi place de loc.

– Dacă vă referiți la această amânare, spuse James potolit, sunt de aceeași părere. Dar bunicul e bătrân și obișnuit să nu fie contrazis și și-a pus în minte că eu voi fi acela care va aduce mulți bani în familie. Nu sunt de aceeași părere. Adică, nu-s de acord cu ideea că fără bani vom fi nevoiți să înstrăinăm majoritatea pământului rămas. Cred că, având răbdare și reorganizând lucrurile, aș putea realiza o situație mult mai stabilă. Practic nu s-a făcut nimic pentru a opri decăderea; n-am făcut decât să rezistăm în speranța că vor veni și vremuri mai bune. Încerc să-l conving pe bunicul că nu mai putem trăi ca pe vremuri, însă putem trăi. Trebuie să renunțăm de a mai băga bani cu lopata în castel, din următorul motiv: n-a fost proiectat drept cămin

confortabil, ci ca fortăreață. Bunicul își va petrece următoarele trei luni încercând să mă împingă spre o moștenitoare bogată. Eu le voi folosi încercând să-l conving că putem evita înstrăinarea pământului și fără așa ceva.

– Un nume străvechi, se auzi domnul Channing spunând, spre propria mirare, aduce cu sine responsabilități.

– Depinde, răspunse James, de ceea ce dorești să perpetuezi. Dacă am fi umplut castelul de comori pe care națiunea nu și-ar putea permite să le piardă, dacă am fi dat militari sau marinari sau oameni de stat de calitate, aş putea simți acea responsabilitate de care vorbești. Așa cum se prezintă lucrurile, însă, simt că am fost norocoși mult timp și că, dacă norocul este pe cale să se termine, nu prea avem de ce ne plânge. Așa văd eu situația; nu și bunicul.

– S-ar putea ca fiul tău să nu-l mai apuce.

– La fiul meu mă gândesc. Pentru el, sau pentru ei, fac eu planuri. Castelul n-are decât să dispară, dar nu și pământul. Doresc să păstrez pământul. Înseamnă ... ei bine, pentru mine înseamnă foarte mult. Un loc îți poate intra în sânge. Nu pot explica asta foarte bine, acolo sunt copaci și un curs de râu și păduri și o bucată de mlaștină și dealuri și ... Pe acestea aş vrea să păstrez. Restul, ducă-se.

Domnul Channing nu spuse nimic, însă James conștientiză că liniștea nu mai avea nimic stânjenitor. Poate că domnul Channing nu avea păduri sau râuri sau vreo bucată de mlaștină – dar înțelegea perfect, până în adâncurile sufletului, sentimentele abia exprimate de tânărul de alături.

Studie figura deschisă, cinstită și măsură statura puternică – la fel de înaltă dar mai puțin masivă și greoaie decât a lui. Ceva se iscase în el – speranță vagă, neexplicită, o ușoară resuscitare a unor visuri de mult amorțite. Iată că cineva vorbea, în sfârșit, limba sa. Aici, alături, era un bărbat care simțea la fel cu el, dar care era capabil să și dea glas acelor simțăminte. Iată un bărbat care vorbea așa cum i-ar fi plăcut să vorbească propriul fiu – lăsându-i deoparte pe fiul său real și pe gineri. Dar pe fiul său nu-l interesaseră decât sportul, călătoriile și aspirația – acum realizată – de a ajunge cândva să lucreze la „Externe”. Ginerii, destul de buni ca soți, aveau, ceea ce el numea, minți de orașeni. Dar iată aici, în sfârșit, un om care nu numai că era cu picioarele pe pământ ci le avea adânc îngropate în sol, la fel ca el însuși. Un astfel de om l-ar fi înțeles când vorbea despre lucruri dragi

lui, ca molime și stropiri și îngrășăminte. Acest bărbat gândea la fel: îl preocupa productivitatea terenului. Acest om, ca și el, era dedicat servirii pământului.

– Ar fi păcat, spuse în cele din urmă, să permiți fărâmițarea terenului.

– Din cauza asata am ajuns cu bunicul la compromisul de a mai aștepta trei luni. Din partea mea, așteptarea nu va schimba nimic, dar îi dau vreme să-și schimbe felul de a gândi. Știu că este greu pentru Christina și-mi pare rău că ea și cu mine ...

Se opri, prezentarea situației redeșteptându-i suferința și afectându-i fluența. Domnul Channing, privindu-i figura mohorâtă, ar fi dorit să-i spună că el, tatăl Christinei, nu mai avea nici o temere privind viitorul, dar cuvintele nu veniră.

– Până la masă, zise el în schimb, am avea vreme să dăm o raită prin grădină, dacă ți-ar face plăcere.

– Să mergem, răspunse James.

În salon, Christina privea neliniștită pe fereastră.

– Ce i-o fi reținând? Își întrebă ea mama. Să mă duc să văd?

– Nu. Lasă-i.

– Dar ți-am spus – vor sta acolo, așteptând ca tata să zică ceva.

– Nu va fi cazul; va trebui doar să asculte ce are de spus James.

– Dar, pentru Dumnezeu! până acum, James ar fi avut suficient timp să povestească despre întreaga familie, începând de la o mie două sute și ceva. De ce nu mai intră? Oare ... Nu s-or fi certând, nu-i așa?

– Nu. Încă n-ai băgat de seamă cât de mult seamănă?

– Seamănă?

– Psihic. Amândoi iubesc pământul.

Christina se așeză pe scaunul de la fereastră pentru a rumega ideea.

– Asta înseamnă oare, întrebă ea în cele din urmă, că toată viața voi fi nevoită să rămân în același loc, ca tine?

– N-a fost întreaga viață. Înainte de căsătorie am călătorit mult.

– Eu, însă, n-am văzut decât câte o părțică din Franța și Spania. Nu-l voi putea, oare niciodată, desprinde pe James de moșie?

– Poate că da. Probabil că te va duce în diverse locuri – dar inima lui va rămâne acasă. Va fi fericit, iar tu te vei bucura pentru fericirea lui, să se întoarcă.

– Iar asta, murmură încetișor Christina, constituie partea diavolească a căsătoriei.

– Da, aprobă mama cu calm. Așa este.

– Niciodată – tatonă Christina viitorul – să nu te mai bucuri niciodată decât dacă este și el acolo.

– Despre asta-i vorba.

– Dar toată teoria aia cu evadările, concediile separate, pentru a păstra relația proaspătă?

– Cum spuneai: doar o teorie. Dacă relația este solidă, se va păstra și proaspătă. Dacă-ți iubești soțul, iar eu cred că ești osândită s-o faci întreaga viață, după cum și Barbara și Antoinette sunt ...

– N-am putea zice, sortite?

– Dacă preferi. Toate veți fi statornice până la moarte, fiindcă îmi semănați mie. Nu se poate explica prin considerente morale sau fizice; asta înseamnă mărițișul. Pur și simplu vei dori să te afli în preajma soțului tău. N-ai decât să citești toate acele pliante despre Veneția și să-ți imaginezi că plutești într-o gondolă, sau poți citi despre Florența și să-ți închipui că privești cu ochi expert toate acele capodopere; poți schia – pe hârtie – cu impetuozitate și grație pe pantele pârtiilor alpine sau să te visezi fotografiată pe țărmurile Mediteranei, dar dacă soțul tău nu va fi cu tine, dacă este acolo dar tânjește să fie acasă ... atunci ai putea foarte bine să nu-ți mai irosești timpul.

– Cu alte cuvinte, nu voi mai fi niciodată fericită decât dacă și el este?

– Căsătoria este ca o coajă de nucă. Înăuntru este loc pentru toate. Vei fi mulțumită dacă-ți vei aminti că bărbații nu se schimbă prea mult. Femeile, da. Ele se adaptează și dacă-ți închipui că asta înseamnă o pierdere a individualității, greșești. Arată-mi o căsătorie fericită, iar eu îți voi arăta o femeie deșteaptă.

Christina rămase tăcută. Ochii ei o fixau pe mamă, iar doamna Channing știu că o vedea pentru prima oară ca persoană, altfel decât ca părinte.

– Nu poți pretinde că n-au existat și momente de plictiseală, zise în cele din urmă. În ultimă instanță, am locuit și eu cu tata.

– Și ai crezut că, dacă tu-l consideri greoi, eu ar trebui să-l gălesc anost. Asta au crezut și surorile tale și ai greșit. Străinii nu pot judeca un mariaj după aparențe.

– Poți să-ți consideri proprii copii, străini?

– În chestiunea asta, da. Cum ar fi putut să fie plicticos? Am avut grijă să fie fericit, să se simtă bine, să-mi fie fidel și să mă iubească aproape treizeci de ani. A trebuit să-l protejez de lume, dar, în același timp, să umplu casa cu prietenii voștri. A trebuit să-i asigur liniștea, dar și să creez o atmosferă veselă în casă. A trebuit să vă determin pe voi toți să-l respectați, în ciuda firii lui încete. A trebuit să vă fac să-l vedeți așa cum este de fapt: un soț și tată minunat. Anost? Nu, n-a fost anost. Acum poți privi din nou pe fereastră; au apărut.

Bărbații se apropiau, dar foarte încet. Erau multe de văzut; nu era necesar ca cineva să posede un castel, reflecta domnul Channing, pentru a ști cum se îngrijește o pajiște. Nicăieri nici picior de buruiănă. Ierbicid? Nicidecum, tinere; poți să dai cu ierbicid până te albăstrești la față, iar a doua zi dimineată, la trezire, vei găsi încă buruieni ieșind la iveală din peluză. Ceea ce trebuie ...

– Lucrurile par în ordine, zise Christina, urmărindu-i. Dar ce semnificație are asta? Problema rămâne în picioare. Faptul că James și tata par a fi frați de cruce nu mă va ajuta să mă mărit, nu-i așa?

– Va fi folositor pe termen lung. Hai afară să-i întâmpinăm. Vrei să aduci și tava cu băuturi?

La bere, bărbații discutară despre acuratețea tăierilor și boli; încercările Christinei de a aborda alte subiecte de interes mai general fură întâmpinate politicos dar neatent, conversația revenind apoi la aspecte tehnice. Domnul Channing îl conduse pe James să-i arate niște tranșee care nu aveau vreo legătură cu arta militară, apoi, aducându-l înapoi la masă, fu nevoit să-l cedeze Christinei. Când veni vremea plecării, doamna avu dificultăți în a-și convinge soțul că James ar prefera să fie condus numai de Christina și, cu mare părere de rău, se lăsă îndepărtat în cele din urmă și consemnat în casă.

James, în picioare lângă mașină, o strânse în brațe pe Christina, într-o îmbrățișare în același timp pasională și de încurajare.

– Nu plânge iubito. Curând, totul se va încheia.
– Te iubesc, suspină Christina. N-am vrut să plâng, dar vor fi trei luni încheiate.

Strânsoarea lui James se intensifică.

– Nu plânge Christina. Nu pot suporta să te văd plângând. Încearcă să-mi înțelegi demersul.

– Înțeleg. Dar, trei luni ...

– Nu vor fi pierdute; sunt multe lucruri de realizat. Ai putea să începe pregătirile pentru ...

– Dacă te referi la trusou, nu este cazul. Am să mă apuc să mă pregătesc pentru nuntă când voi fi sigură că va avea loc.

Îi ridică fața căutându-i ochii.

– Christina, ai promis că n-o să-mi spui una ca asta.

– Are trei luni la dispoziție să te convingă. Acea Katherine ...

– O cunosc de-o viață. Ne-am tot întâlnit, din când în când, de când m-am născut. Crezi că, dintr-o dată, va exercita o fascinație ieșită din comun asupra mea? Probabil că și ea este la fel de sătulă de a mai auzi de mine. Te iubesc și mă voi căsători cu tine – având ceva să-ți ofer dacă lucrurile merg bine, sau practic nimic dacă merg rău.

– Mi-aș dori să fii altcineva.

– Iată unde ne deosebim, spuse James cu fermitate. Îmi place cine și ce sunt. Ești cine ești. Îmi pare rău că nu voi fi capabil să-ți ofer prea multe, cu excepția unui titlu, dar tatăl și mama ta au trăit fericiți cu mult mai puțin decât vom avea noi și s-au descurcat foarte bine. Sper ca noi să fim măcar pe jumătate cât ei de fericiți și că vom fi niște părinți măcar pe jumătate atât de buni ca ei. Tatăl tău ... Nu mi-ai spus niciodată că este un cultivator atât de priceput.

– Chiar era nevoie să pierzi ultima zi cu el, discutând despre filoxera cartofului?

– Cine zice că asta ar fi ultima zi?

– Așa pare. N-ar trebui să crezi – se opri ca să-i dea timp să-i șteargă lacrimile – să nu crezi că eu voi fi la fel de altruistă ca mama.

– Ai la dispoziție trei luni să te antrenezi, răspunse el, luându-o în brațe grijuliu; o sărută pe buze și continuă s-o facă într-o încercare parcă disperată de a acumula suficientă dulceață, căldură și pasiune, cât să-i ajungă pe perioada de separare. Apoi o îndepărtă, se urcă la volan și plecă.

Capitolul 3

Când se hotărâse să se mărite cu James, Christina își părăsise postul de secretară, însă nu și apartamentul, ocupat împreună cu o colegă, la Londra. Schimbarea neașteptată intervenită în planurile ei, o lăsase nelămurită dacă să-și ia o altă slujbă sau să renunțe la apartament și să se întoarcă acasă.

După plecarea lui James, se întorsese la Londra și chiar contactase un intermediar de angajări, dar i se părea că James era peste tot; fiecare stradă îi amintea de el. Știa că părăsise colegiul agricol, că se întorsese în Northumberland, că șansele de a-l întâlni erau foarte slabe – speranța însă persista și, departe de a se diminua, devenea aproape de nesuportat. Ar trebui, conchise ea, să se întoarcă acasă. Va merge în Hampshire, unde existau mult mai puține locuri pasibile să-i amintească de James, unde s-ar fi putut mișca eliberată de acea senzație bolnăvicioasă de așteptare.

Dar înainte de a-și fi aranjat întoarcerea, surorile strânseseră rândurile în preajma ei.

Impusa perioadă de așteptare era o problemă ce trebuia păstrată în familie – dar în interiorul acesteia noutatea se răspândi cu repeziune. În duminica următoare vizitei lui James, domnul Channing se întoarse de la biserică pentru a descoperi că Antoinette sosise

împreună cu soțul ei, Max, și cei doi băieți. Abia parcase mașina în garaj, când Barbara și bărbatul ei sunară de la gară să-l anunțe că sosiseră, cu sugar cu tot, și aveau nevoie de transport.

Nimeni, își spuse el înclădat, scoțând din nou mașina, după o tentativă nereușită de a-l găsi pe Max și a-l convinge să-i țină locul, nimeni nu-i chemase pe Barbara și pe Nigel. Nici pe Antoinette și Max nu-i rugase nimeni să vină. Fără îndoială că, dacă Neville și nevastă-sa n-ar fi fost plecați din țară, ar fi venit și ei cu câțel și purcel, ca și ceilalți și ar fi rămas peste noapte ca să-i dea mamei de lucru și să întoarcă întreaga casă cu susu-n-jos. Deodată, își aminti de cei doi băieți și-și dori să-i fi luat cu el; o dată scăpați în grădină, cine putea ști ce ar fi putut strica, înainte ca vreunul dintre părinți să-i poată opri? Antoinette ar fi pretins că nu i-a observat, iar Max și-ar fi tras pălăria peste ochi, s-ar fi întins în scaun și ar fi furnizat o excelentă imitație de somn.

Domnului Channing nu-i prea păsa de ginerii săi. Nu avea nimic împotriva lor și era gata să admită că depășeau media în ce privea aspectul, însă amândoi aveau maniere pe care le considera frivole și nepotrivite, ca să nu spunem impertinente, în relațiile cu el. Nu reușise să explice exact, la cererea soției, ce anume nu-i plăcea, dar era acolo la limita conștiinței. Pe rând îi putea accepta, dar împreună, veniți așa pe neașteptate, era prea mult. Îi aduse pe ultimii sosiți și ora dinaintea prânzului urmări obișnuitul ritual familial, cu fetele în bucătărie împreună cu mama – mai mult bârfind decât ajutând – iar bărbații stând la soare pe terasă, bând bere și ținându-i sub observație pe cei mici.

În timpul mesei, fură schimbate comentarii lejere asupra situației Christinei, Nigel fiind de părere că James greșise acceptând amânarea de trei luni impusă de bunicul său iar Max, numai pentru a-și necăji socrul, susținând că o mulțime de bărbați, care se repeziseră să se căsătorească și să fie părinți, ar fi fost recunoscători să fi avut șansa de a se gândi la rece înainte de a fi prea târziu. Ceea ce rezultă din discuție, spre surpriza domnului Channing, fu că Barbara și Antoinette își considerau sora victima bătrânului tiran cu inimă de piatră și veniseră cu un singur scop: să se convingă că părinții lor n-o vor lăsa să târziească următoarele trei luni.

După prânz, copiii fiind culcați în camera alăturată și adulții bându-și cafeaua pe terasă, se dovedi că prin „părinți” Barbara și Antoinette nu înțelegeau într-adevăr părinți, ci se refereau doar la tatăl lor. Domnul Channing, spre neliniștea și neplăcerea sa, se găsi deodată adus în situația de a trebui să explice unui public nerăbdător, ce avea de gând să facă în această problemă.

– Să fac? repetă el iritat. Ce altceva decât să aștept? Lucrul este hotărât: vor aștepta trei luni. Ce înseamnă trei luni? Dacă nu-s în stare să aștepte trei luni, fără atâta tevatură, n-ar trebui să ...

– N-ai înțeles, spuse Antoinette, cu aerul acela de răbdare exagerată care-l supăra atât de tare. Ceea ce spuneam noi, tată, dacă ai fi fost atent, a fost că nu poți să te aștepti ca ea să zacă acasă următoarele trei luni, gândindu-se la James și purtând grija acelei fete, cu care bunică-su a hotărât să-l însoare.

– Să zacă? Cine a vorbit despre așa ceva? întrebă supărat domnul Channing. N-ar fi trebuit să-și lase slujba atât de repede, dar, dacă nu vrea să zacă, n-are decât să-și găsească alta, nu-i așa?

– Am văzut-o ieri, spuse Barbara. Arăta groaznic – palidă, descurajată. Se hotărâse să vină acasă, dar aici va fi copleșită de deprimare și ...

– Nu-i neapărat nevoie să se lase copleșită de deprimare, atenționă domnul Channing. Ar avea destule de făcut ajutând-o pe maică-sa. Și eu aş putea folosi o mână de ajutor la grădină, din când în când, deși nimeni dintre voi nu s-a oferit vreodată. Mama voastră muncește de dimineată până seara – ați văzut-o vreodată deprimată?

– Este cu totul altceva, zise Antoinette. Nu te îndepărta de problemă, tată. Christina are trei luni în care să-și închipuie cum James se îndrăgostește de acea fată. Nu va primi scrisori de la el, nici vești. Blocat acolo, în Northumberland, unde ea nu cunoaște pe nimeni care să-i dea vreo veste, din când în când, despre el. Tot ce poate face este să se întrebe mereu dacă nu cumva influența nefastă a bunicului nu a început să aibă efect. Asta o s-o obsedeze și nu-i deloc sănătos.

– Când tu și soră-ta v-ați logodit, argumentă domnul Channing, nu-mi amintesc să-i fi văzut pe Max sau pe Nigel p-aici zi de zi.

– Asta și din cauza faptului că noi puteam să mergem la Londra să-i vedem atunci când am fi dorit, răspunse Antoinette, și parțial fiindcă ...

– ... fiindcă, îi luă vorba din gură soțul ei, prezența părinților în faza preliminară s-ar fi dovedit dăunătoare din punctul de vedere al pasivității prăzii, împingând-o spre panică, dacă nu spre o paralizie parțială sau totală, sau spre tergiversări într-un angajament ferm.

– Uite ce-i, spuse tata-socru ridicându-se, n-am de gând să stau aici să-mi pierd timpul ascultând o mulțime de fleacuri despre ...

Nu i se permise să plece. Reacția celorlalți, de a-l obliga să se reazeze, fu atât de unanimă încât îl făcu să bănuiască un complot.

– Concluzia este că, zise Antoinette, toți suntem de părere că ar trebui să plece pentru o vreme.

– Ei bine, ce-o reține? se interesă domnul Channing. Dacă vrea să plece, n-are decât s-o facă. O schimbare de peisaj n-are ce rău să-i facă. S-ar putea duce să stea o vreme la mătușa, la Perth.

– Noi credem c-ar trebui să călătorească, interveni Barbara.

– N-are cum ajunge la Perth fără să călătorească, nu-i așa? raționează domnul Channing. Dacă ar rezerva un loc la trenul de noapte, ar ajunge tocmai la timp pentru micul dejun. Nici măcar n-ar trebui să cheltuiască suplimentar pentru o cușetă; am fost odată acolo, pe când eram copil și nu mai era nimeni în tot vagonul, așa că m-am putut întinde în voie și ...

– Să călătorească, repetă Barbara pe un ton mai ridicat. Aș prefera, tată, să fii atent. Să călătorească. Christina ar trebui să plece în străinătate.

– Ei bine, n-are decât să plece în străinătate, zise domnul Channing. Costă, însă asta nu pare să intereseze pe nimeni. Nu va fi o schimbare mai mare să stea cu fata aia pe care o cunoaște la Paris decât cu mătușa la Perth.

– N-avem de gând s-o lăsăm să stea aici trei luni, clocind gânduri, spuse Antoinette. Va ajunge acasă într-o zi sau două și ce va găsi aici? Nimic! S-o urmărească pe mama la bucătărie, preparând mesele, sau pe tine învârtindu-te de colo până colo prin grădină. Singurii musafiri ar fi niște mătuși și unchi în vârstă, sau prieteni pe care tu și mama îi aveți din vremea când erați tineri. Ce viață ar fi asta?

– Dacă aici nu găsește altă distracție, spuse ofensat domnul Channing, îi sugerez să ...

– Vrea o schimbare. Are nevoie de o schimbare de peisaj, zise Barbara pe un ton ridicat. Dumnezeuule din ceruri, tată, n-ai nici un pic de imaginație? Îl cunoaște pe James, se îndrăgostesc, el se duce să-i

ducă vestea cea bună bunicului său, ea începe să se gândească la trusou – iar apoi ce? Nimic! Bunicul vrea bani și știe deja cum să-i obțină, James este de acord să aștepte trei luni, iar Christina este părăsită, singură aici, în timp ce James are la nas o moștenitoare. Nu înțelegi cât de rău se poate simți Christina? N-ai auzit niciodată de ... de ciute rănite?

– Ciute rănite? repetă ca un ecou uimitul domn Channing. Ce ...

– Mamă! se întoarce Barbara pentru a apela la doamna Channing. Nu-l poți face să înțeleagă? Propria lui fiică, mezina lui și, după cum știm toți, preferata lui, a primit o lovitură puternică, iar el îi spune să-și caute un serviciu sau să stea acasă și să te ajute la spălat vasele!

– N-ar fi prima, spuse domnul Channing, care să se vindece găsindu-și o preocupare utilă. Ea ...

– Ascultă, tată. Antoinette vorbea rar și clar, ca unui surd. Dacă n-ai de gând să faci nimic pentru a o ajuta, pentru a-i alunga gândurile, pentru a-i umple cumva următoarele trei luni, vei fi un părinte rău. Am văzut-o de când cu întâmplarea asta, și Barbara de asemenea. Este îndrăgostită, iar contele ăsta nebun și-a vârat nasul și a încurcat lucrurile. Ai putea cel puțin s-o ajuți să evadeze.

– Tocmai am zis că ..., începu domnul Channing.

– Și tu, încheie Antoinette, ești acela care trebuie s-o ducă.

Uimirea îl făcu pe tată să rămână tăcut câteva momente.

– Eu? îngăimă el în cele din urmă. Eu s-o duc? Unde s-o duc?

– Ei bine, nu la Perth, lămuri Barbara. Și nici la Paris. Undeva departe. Într-o croazieră.

La început, domnul Channing păru să nu priceapă cuvântul.

– O croazieră? zise el încetisor. *O croazieră?*

– O croazieră, repetă ea. Considerăm că tu și mama ar trebui să veniți cu noi la Londra, mâine dimineață, să mergeți la o agenție de turism și să cumpărați bilete spre o destinație oarecare – exotica – și să-i faceți apoi o surpriză Christinei.

Domnul Channing așteptă să-și recapete respirația.

– Aș putea atrage atenția, spuse el în cele din urmă, că o croazieră înseamnă să pleci cu un vapor. Înseamnă mai multe zile, dacă nu cumva săptămâni, petrecute departe de casă, o cheltuială fără sens, o cabină înghesuită, pasageri zgomotoși și antipatici, rău de mare, hrană nepotrivită, o raită prin cine știe care port unde toți sunt gata să te fure. Singurul argument în favoarea unui aranjament atât de stupid,

este plăcerea și ușurarea pe care le simți la revenirea acasă. Dacă voi credeți că cineva ar putea pleca pe nepusă masă lăsând de izbeliște o asemenea grădină, sunteți chiar mai proaste decât sunt uneori obligat să vă cred. Dacă aș lipsi fie și numai . . .

– Ah, ce stupizenie! interveni Barbara. Câteva păstăi de fasole și mazăre și agonia de a trebui să lipsești de la coacerea căpșunilor. Ce s-ar întâmpla dacă te-ai îmbolnăvi, sau ai muri, sau ar năvăli lăcustele, sau alt dăunător? Pentru Dumnezeu, ce înseamnă o grădină?

Amărăciunea îl împiedică pe tatăl ei să răspundă. Rămase tăcut, înțepenit de mușcătura șarpelui. Asta era tot ce credeau ei despre douăzeci de ani de muncă grea, pe orice vreme. Asta era tot ce înțeleseseră și atât le păsa. Atât însemnase pentru ei fluxul neîntrerupt de produse. Fructe proaspete și legume de sezon, fără cel mai mic defect, pline de sevă, aducătoare de sănătate și economii bănești. Nimic. Nici măcar cartofii, compoturile pentru iarnă, conservele de legume, înghețurile, dăunătorii identificați și distruși, solul testat și tratat, serele încălzite, strugurii demni de o masă împăratească, de care se bucuraseră la școală sau, mai apoi, la propriile locuințe.

În cazuri extreme, întotdeauna privea spre soție în căutarea sprijinului. Și acum ochii lui îi căutară pe ai ei, doar pentru a descoperi că de data asta îl evita, privind fix în depărtare. Își dădu seama cu teroarea înecatului, că era în tabăra adversă. Îl părăsise. Era de acord cu această propunere de a pleca – simplul cuvânt îl umplea de o teamă descurajantă – în croazieră. Auzise întrebarea crudă a Barbarei și stătuse fără un cuvânt, deși probabil că înțelesese cât de mult îl rănise. Era trădat. Abandonat.

– Călătoriile despre care vorbiți, spuse cu o voce fermă, sunt foarte costisitoare. Aveți habar, vreunul, cât poate să coste chiar și numai o croazieră scurtă?

Știau, se pare, până la centimă. Ca din întâmplare tocmai trecuseră pe la Thomas Cook și se informaseră. Iată, de asemenea întâmplător, în buzunarul lui Nigel erau câteva variante.

– Uite una minunată, spuse Antoinette, trecând prin Grecia și . . .

– Grecia! Vocea domnului Channing devenise aproape un schenat. Ai înnebunit? Grecia! Și, mă rog, de ce nu Peru sau Kashmir sau Timbuktu, ca să punem capac?

– Poți alege să faci întreaga croazieră, zise Antoinette implacabilă, sau poți zbura cu avionul până la Venetia și ...

Vocea i se stinse. Pe cât de normal li se păruse tuturor proiectul mai devreme, nici unul dintre cei prezenți, nu și-l putea închipui zburând la Venetia. Ar fi putut la fel de bine să încerce să-l convingă să devină primul turist pe lună.

Tăcerea se înstăpâni asupra celor prezenți – apoi, pentru prima oară, vorbi și doamna Channing.

– Grecia, spuse ea liniștită, este prea departe pentru tatăl vostru.

Cuvintele acționară ca un tonic asupra celor tineri și ca o filoxeră asupra domnului Channing. Asta era tot ce putea spune? Grecia era prea departe. Ce însemna asta? Nimic altceva decât o încurajare adresată celorlalți, invitația clară de a continua, doar că la un nivel ceva mai puțin absurd.

– Nu-mi propun, spuse el răspicat, s-o iau pe Christina în vreo croazieră, lungă sau scurtă. În primul rând nu pot și nu vreau să părăsesc grădina, mai ales în această perioadă a anului. Barbara a întrebat ce s-ar întâmpla dacă aş face-o; ei bine am să vă spun. Pajiștile se vor sălbătici iar produsele agricole, de care toți v-ați bucurat atâta timp și care v-au economisit atâția bani și v-au ținut sănătoși pe voi și pe copiii voștri, vor dispărea. Dacă voi credeți că pot părăsi totul ...

– Hawkins, îl întrerupse doamna Channing, va veni în fiecare zi.

Soțul ei se întoarse în scaun și o privi în timp ce speranța îl părăsea încetul cu încetul. Lovitura era dublă.

– Ai uitat, întreabă el, care-s tarifele zilnice ale lui Hawkins?

– Este scump, recunosc doamna Channing, și la fel este și o croazieră, dar asta este o urgență. Nu merg până acolo încât să susțin că va fi deprimată dacă nu-i oferim o vacanță, dar cred că i-ar face tare bine Christinei dacă am merge într-o mică excursie împreună. Și ne va face bine și nouă. În ultimii nici nu mai știu câți ani, n-ai ieșit din casa asta pentru mai mult de trei zile. Și ...

– Nu-mi pot închipui ce mi-ar putea oferi oricare alt loc din lume, întreabă el, pe care să nu-l am aici? Ce ar putea ...

– Nici eu, încheie ea.

Urmă o tăcere prelungită, tensionată. Cuvintele, potolite, fără emfază, avură totuși efect de bombă asupra celor prezenți. Niciodată

nu fusese auzită exprimând ceva ce ar fi putut fi luat drept critică, fie la adresa soțului fie cu referire la viața pe care o ducea. O considera-se ră, ca și pe domnul Channing, de neschimbat, o caracteristică permanentă a casei, precum soțul ei era o permanentă a grădinii. Încercările de a o convinge să viziteze prieteni sau cunoștințe eșuaseră. Se ducea la Londra pentru cumpărături sau pentru un spectacol de teatru, iar uneori rămânea și peste noapte; apoi însă revenea acasă. Liniștită, amatoare de bucurie, în felul ei chiar veselă, fusese constant mulțumită de când și-o puteau aminti. Cu excepția acestor cuvinte ce parcă stăruiau încă în aer – și a tonului cu care fuseseră rostite.

– Bunule Dumnezeu! zise domnul Channing în cele din urmă.

Era pierdut. Dacă nu-l susținea va fi nevoit să se sprijine doar pe forțele proprii. Să insinueze – mai mult, să spună aproape pe șleau – că o reținuse ca pe un prizonier...

– Ah, pentru numele cerului! izbucni Barbara, într-o încercare stângace de a-l alina. Ce reprezintă banii?

La această întrebare tatăl ei ar fi putut răspunde fără ezitare, cu o convingere izvorâtă din adâncurile ființei sale. Știa că mulți îl considerau meschin, strâns la punga, zgârie-brânză. Poate că era gri-juliu cu cheltuielile dar era convins că bănuții aveau importanța lor..

În general, plătise – n-aveai decât s-o întrebi pe soție. Refuzase vreodată să plătească, chiar dacă găsisse că solicitările erau exagerate? Se eschivase să plătească pentru educația copiilor? Nu acceptase toate acele facturi umflate ale școlilor ai căror casieri stăteau probabil treji toată noaptea, întrebându-se cât de curând vor putea mări alocațiile? Fiul și fiicele sale n-avuseseră mereu alocații? Nu avuseseră mereu costumele și rochiile necesare și suficiente perechi de pantofi pentru a încălța o familie de miriapozi?

Era pregătit să admită că pentru călătorii nu fusese prea dispus să arunce bani. Erau englezi, născuți și crescuți aici și nu obosise niciodată să le spună că aveau la dispoziție întreaga Anglie pentru a explora. Dacă ar fi făcut-o, dac-ar fi vizitat lacurile, sau munții Scoției, dacă ar fi epuizat toate frumusețile peisajului de țară și orașele istorice, abia atunci ar fi putut veni să-i vorbească despre Spania sau Italia. Dacă vor să colinde țări străine, s-o facă pe propria cheltuială.

Până acum, așa făcuseră. Până acum.

– Călătoria fără tine n-ar fi avut nici un farmec, o auzi spunând pe soție. Dacă tie nu ți-ar fi plăcut, nici mie nu mi-ar fi plăcut. Acum însă, trebuie s-o facem, de dragul Christinei. Nu-i nevoie să mergem prea departe.

Agățându-se de acest colac de salvare, domnul Channing se ridică și porni nefericit spre refugiul grădinii, ochii întregii familii urmărindu-l cu expresii diferite, de la afecțiune la uimire.

– Incredibil, murmură Nigel. Ar fi fost de înțeles dacă era vorba de bani – dar nu-i cazul. Pur și simplu nu vrea să meargă. N-a vrut niciodată – se întoarce el spre soacră-sa – să plece undeva?

– Niciodată, răspunse liniștită doamna Channing. Treburile lui erau aici, sau în apropiere, iar grădina i-a furnizat mai multe bucurii decât orice altceva, explică ea.

– Acum însă, întreabă Antoinette, crezi și tu că ar trebui să plece?

– Da. Nu vom merge prea departe, dar este ultima lui șansă – ultima noastră șansă – de a avea un strop de viață de familie. Dacă n-o vom duce pe Christina departe, își va lua altă Oslujbă la Londra; este o ocazie nesperată de a mai petrece un timp cu ultimul dintre copiii noștri.

– Dar dacă se va plânge tot drumul, atât la dus cât și la întors, nu va fi cine știe ce distracție, nu-i așa? întreabă Barbara.

Maică-sa zâmbi.

– Nu se va plânge cu voce tare; va mormăi pe sub mustață. Presupun că sunt egoistă. Nu mi-ar plăcea să plec fără el, așa că – măcar de data asta – va trebui să vină și el.

A doua zi dimineată, domnul Channing îl văzu pe Hawkins, la fel de surprins ca el însuși, convocat în vederea preluării grădinii. El și soția, fură conduși de Nigel la gară și fură instalați într-un tren, în grija lui Max și a Antoinettei, care să-i ducă la agenția de turism și să se asigure că nu plecă înainte de a planifica și plăti croaziera, cu primul vapor la care puteau obține locuri.

La agenție, panica îi dădu o oarecare prestanță și o fermitate care îi oferiră o poziție dominantă asupra tânărului funcționar cu păr lins

aflat la ghișeu care, la început, bănuia domnul Channing, îl luase drept milionar. Reuși, fără prea mare efort, să elimine Costa Brava, prea aglomerată, Roma, unde fusese cu o mătușă, în copilărie, Sicilia, din cauza bandiților, Corsica, Sardinia, Creta, Spania, Andora și Pirineii. În fața fiordurilor, ezită pentru prima oară. Asta era mai aproape. Și cu cât mai aproape, cu atât mai ieftin.

Insulele Britanice. Asta era și mai aproape. Dar nu puteai, conform spuselor tânărului, face o croazieră în jurul Marii Britanii. Nu? Și mă rog, de ce nu? De fapt, ai putea-o face cu iahtul propriu, dacă ai avea așa ceva, sau te-ai putea adresa unuia dintre proprietarii de iahturi de plăcere, care-și fac atâta reclamă, dar el n-ar sfătui pe nimeni să facă așa ceva. Aveau preturi umflate și niciodată nu puteai să știi cu ce te vei alege. Era cu mult mai bine să te mulțumești cu marile companii și să alegi unul dintre vasele acelea confortabile, care făceau escală la Lisabona și apoi luau la rând porturile mediteraneene până la ...

Domnul Channing nu mai asculta. Cuvântul Lisabona zburase peste teighea, aducând cu sine nu numai speranța unei călătorii ieftine dar, de asemenea, și amintirea unei vechi cunoștințe.

– Lisabona, repetă el pe gânduri. Lisabona. Asta îmi trezește amintiri.

Toți așteptau.

– Gata! exclamă domnul Channing și se întoarse spre soție. Oare nu la Lisabona s-a dus colonelul Bell-Burton? Sunt sigur că-ți aduci aminte. S-a însurat cu nepoata aceea a lui Canon Crane – i-am uitat numele – și a venit să spună adio când s-a retras din armată și era pe cale să plece la Lisabona. Nu; nu era Lisabona. Era undeva prin apropiere.

– Estoril? sugerează tânărul.

– Nu.

– Setubal? Sesimbra? Cascais?

– Nu, nu, nu.

– Sintra?

– Asta era! Sintra! Așa se numea. Bucuria și ușurarea izbucniră ca zorile și iluminară figura domnului Channing. Găsise răspunsul. Sintra. Ayea de plătit prețul biletelor până la Lisabona și întors – desigur. Însă Bell-Burton era ... Nu-ți mai amintești că ne-a invitat să venim și să stăm la ei? i se adresează el soției. Și cât de insistent era? Nu o dată ne-a scris în felicitările de Crăciun că aveau suficient spațiu pentru noi.

– Asta se petrece acum șaisprezece ani, atrase atenția doamna Channing.

– Există, interveni tânărul, un hotel excelent, chiar la ieșirea din Sintra. Este un palat reamenajat și ...

– Palat? Domnul Channing îl privi suspicios. Cât costă?

Funcționarul îi spuse.

– Ei bine, pare destul de rezonabil, zise domnul Channing. Pe săptămână, desigur.

– Pe zi, replică tânărul.

– Pe ... Este o greșeală, spuse convins domnul Channing. Dar nu contează. Vom locui la prieteni. Doresc o cabină dublă și una simplă până la Lisabona, cât se poate de repede. Clasa „turist”.

– Clasa întâi, rectifică Antoinette.

– Și același aranjament pentru întoarcerea în Anglia, peste două săptămâni, continuă domnul Channing.

– Patru săptămâni, zise Antoinette.

Patru săptămâni ... O lună departe de grădină ...

Îl auzi, cu ușurare, pe tinerel spunând câteva propoziții de temperatură. Nu era chiar așa simplu să pleci; trebuia să te înscrii pe o listă de așteptare. Rezervările spre Lisabona erau aproape la fel de greu de obținut ca și cele de întoarcere, dacă înțelegeau ce voia să spună. Din partea lui, își va da silința, dar nu putea garanta nimic. Îi va ține la curent. Doreau oare și băi?

– Nu, răspunse domnul Channing.

– Da, interveni din nou Antoinette. Iar cabinele să aibă, dacă se poate, vedere la una dintre punți. A sau B; în nici un caz compartimente interioare, fără hublou. Și ... îți vei da silința, nu-i așa?

Zâmbetul, dezlănțuit brusc, îl făcu pe bărbatul ei să se înroșească. Domnul Channing plăti arvuna și fu condus afară, oscilând între rușine, pentru degradanta stratagemă ofensivă a fiicei sale și groază, la gândul costurilor probabile.

Își urmă soția în primul tren cu destinația Hampshire și dădu glas speranțelor.

– Slabe șanse să reușească să adauge trei pasageri în ultimul moment, în această perioadă a anului. L-ai auzit pe individul acela spunând cât sunt de aglomerati?

Capitolul 4

Speranța supraviețui în domnul Channing în următoarele trei zile. Nici o veste de la agentul, care le dăduse doar vagi speranțe. Numele lor fuseseră trecute pe listă și, după o vreme, își va putea solicita înapoi arvuna, iar Christina și mama ar fi putut pleca la Perth, în compensație.

A patra zi, totuși, un plic mare apăru în fața sa la micul dejun. Examinându-i conținutul, află, spre dezamăgirea sa, că fuseseră reținute pe numele lui o cabină dublă clasa întâi, pentru sine și soție și o cabină cu un pat, tot clasa întâi, pentru fiica sa, la bordul „S.S. Monmouth”, cu plecarea spre Lisabona, la sfârșitul săptămânii. Pasagerii aveau să se îmbarce la Southampton sau urmau să ia trenul special din gara Waterloo, sâmbătă la ora 5 p.m. Era inclusă și factura pentru restul de plată; un cec, nu neapărat imediat, era așteptat.

– Este o greșeală, spuse domnul Channing, când își recăpătă respirația. N-ar costa atât nici un drum dus-întors până în Australia!

– Ba nu, Bruce.

Vocea soției era calmă, însă ceva, strecurat în ton, îi spuse că vremea negocierilor trecuse. Își termină fără chef micul dejun, apoi se duse la birou și scrisese un cec. Nevastă-sa îl făcu nevăzut și plecă să-l introducă în scrisoarea de confirmare, pe care o pregătise.

Câteva zile, domnul Channing fu înghițit de torentul de fiice entuziaste, gineri gălăgioși, pașapoarte expirate, haine de seară,

cravate și cămăși noi, cecuri de călătorie, plicuri cu bilete și permise de îmbarcare. Fu fotografiat, obligat să probeze pantaloni prea strâmți în betelie, pus să semneze și iar să semneze. Fu martor la scurgerea, împreună cu acel torent, a banilor greu câștigați și păziți cu gelozie.

Cu ajutorul soției, compusese o telegramă pentru colonelul Bell-Burton; s-ar fi mulțumit cu orice aranjament de cazare, cât de ieftin. Răspunsul, politicos dar scurt, sosi de la colonel: era nerăbdător să-i vadă.

Activitatea furibundă din aceea săpărământă nu se opri decât în momentul plecării. Erau gata de drum. Doamna Channing dădu ocol casei pentru ultima dată; Hawkins în picioare pe peluză, cu șapca în mână, primea ultimele indicații. Taxiul sosi la poartă, valizele, purtând etichete vizibile, fură luate. Călătoria începuse.

Domnul Channing, sprijinindu-se amețit de balustrada de la clasa întâi și încercând să se împace cu ideea că se îmbarcase, le văzu pe cele două fiice, împreună cu soții lor, grăbindu-se pe pasarelă. Familia se îndreptă spre ceea ce domnul Channing crezuse a fi capătul acoperit al punții, dar de dovedi o cafenea în aer liber; abia se așezară că un chelner apăru și-l întreabă ce doreau să bea. Dădură comanda, băuturile fură aduse iar nota de plată fu așezată în fața domnului Channing. O semnă cu părere de rău și apoi îi conduse spre sala de mese, unde fu obligat, după câteva răspunsuri evazive, să admită în fața unui steward inchizitorial că numai trei din cei șapte erau pasageri.

Înserarea se lăsă pe durata cinei; când ieșiră pe punte să-și ia la revedere de la vizitatori, inima domnului Channing se frânse. Auzi sirena și văzu apele întunecate ce despărteau vasul de țarm. Sună clopoțelul, mașinile începură să pulseze; Monmouth luase calea mării.

Curând, doamna Channing coborî în cabină care, deși nu foarte îngustă, nu asigura prea multă libertate de mișcare pentru două persoane. Soțul ei rămase pe punte o vreme, urmărind alunecarea vaporului pe lângă formele slab iluminate ale altor vase, îndreptându-se netulburat spre Canalul Mânecii. În sfârșit coborî la culcare, își găsi soția adormită și se dezbracă prins de un sentiment de inevitabilitate; se afla acolo și nu putea decât să meargă mai departe.

A doua zi dimineata, se preumbla pe punte între fiică și soție. Aerul era răcoros și marea părea să danseze acoperită de mici valuri jucăușe. Mai târziu, acestea deveniră prea mari pentru a mai fi jucăușe, iar la ceaiul servit pe șezlong, doamna Channing absentând, cea care turnă ceaiul fu Christina. La cină, domnul Channing rămase singur; mănca bine și apoi se duse la plimbare pe coastă. Când, în cele din urmă, coborî în cabină, își găsi soția zăcând pe patul ei și fiica într-al lui. Era îmbrăcată în cămașă de noapte, făcută covrig, cu spatele întors spre restul lumii care, pentru moment, nu mai prezenta nici un interes.

– Te simți rău? întrebă tatăl deși era clar.

Ea nu răspunse, însă din celălalt pat veni un sunet care ar fi putut fi un suspin. Domnul Channing se întoarse în direcția respectivă.

– Nu pricep ce v-a putut doborî, spuse el. Marea nu este chiar așa de agitată. E ...

– Pleacă, zise soția.

Abia auzi șoapta slabă, dar ceea ce desluși foarte clar era tonul amenințator. Uimit, se întoarse din nou spre fiică.

– Mai bine ai merge în cabina ta, o sfătui el. Aș vrea să mă culc.

– Pleacă, spuse și Christina.

– Dar ascultă-mă, ești în patul meu!

Vorbea unui spate. Se întoarse din nou spre soție care stătea întinsă, cu ochii închiși și cu o asemenea înfățișare suferindă încât nu îndrăzni să-i adreseze vreun cuvânt. După câteva clipe de nehotărâre, se adresă Christinei.

– Dar trebuie să mă culc și eu, nu-i așa? argumentă el.

O văzu introducând o mână sub pernă. Scoase de acolo bluza de pijama, dibui iar și-i găsi pantalonii. Fără să se întoarcă, i le întinse iar el le luă.

– Pleacă, zise ea.

Privi la cele două trupuri întinse și se hotărî să nu menționeze că asta era de așteptat de la o croazieră. Ieși, merse de-a lungul coridorului nesfârșit până ce găsi cabina Christinei și intra, cu speranța că nimeni nu-l va vedea ieșind de acolo dimineata.

Fu trezit de un sunet neobișnuit și o priveliște la fel de neuzuală – gemetele lemnăriei sub ruliul puternic al navei și o stewardesă așezându-i la îndemână o ceașcă de ceai, fructe și un ziar. Se ridică în grabă, dar imediat se ascunse sub pături.

– Sunt tatăl domnișoarei Channing, explică el. Fiică-mea a rămas lângă maică-sa astă-noapte; nu se simteau prea bine.

– Jumătate dintre pasageri au fost doborâți, domnule, spuse stewardesa. Când vom intra în golf, li se vor alătura și ceilalți.

Ieși, lăsându-l pe domnul Channing posomorât; din trupa lor de trei, doi dădeau semne că nu se vor putea ridica pe picioare și se vor limita la biscuiți și supă de vită.

În drum spre sala de mese, pentru micul dejun, bătu ușurel în ușa cabinei sale. Intră, ca răspuns unui geamăt slab. O singură privire îl lămuri că nici soția nici fiica nu aveau chef de conversație. Le părăsi și urcă pe punte roșu de indignare la ideea că pasagerii erau obligați să plătească o mâncare pe care nu erau capabili s-o înghită. Hoție la drumul mare.

Când ajunsese în salonul unde se servea micul dejun, plimbarea în aerul rece, îi făcuse suficient apetit pentru propriul mic dejun și-i dăduse hotărârea de a le înfuleca și pe ale soției și Christinei. Privind împrejur, observă că doar încă vreo jumătate de duzină de pasageri erau prezenți.

Propria indiferență în fața mișcărilor vaporului, îi dădu un ușor sentiment de triumf. Pe punte văzu puțină lume, majoritatea zăcând înfofoliți în șezlonguri, părând zdrobiți. Câțiva se plimbau vioi pe covetă și-i fu tot mai dificil, tot trecând pe lângă ei, să evite schimbul de saluturi. Din cauza asta, decise să meargă pe puntea superioară, pe care, datorită lipsei totale de protecție, spera s-o aibă doar pentru sine.

La prima vedere, părea pustie – apoi însă, văzu la celălalt capăt silueta unei femei. Lângă ea stăteau doi magnifici dogi danezi tineri, topăind veseli și încurcându-se în lese. Apropiindu-se, domnul Channing observă că femeia era mai vârstnică – între șaiszeci și cinci și șaptezeci de ani – și avea o constituție masivă. Era înaltă, cu umeri largi și cu ceea ce el ar fi numit o figură plină. Purta o haină de tweed care flutura și i se lovea violent de gambe; părul îi era prins într-o plasă și acoperit pe deasupra de o eșarfă de pânză albă. Proptită împotriva vântului, încercând să-și recapete echilibrul la fiecare smucitură a vaporului, constituia o imagine impresionantă. Apropiindu-se, domnul Channing văzu că avea trăsături masive dar frumoase și un aer mândru, chiar trufaș.

Scotându-și-o din minte pe interesanta străină, domnul Channing se angajă în întreprinderea de a-și găsi o ocupație. Făcu numeroase drumuri până în cabină, dar nu fu binevenit. Găsi biblioteca deschisă, se gândi să împrumute o carte și se răzgândi. Examină diferite hărți mari și observă stegulețele care indicau poziția vasului. Colindă saloanele goale, intră într-un bar aproape gol și comandă o bere. Făcu altă plimbare și, cu mare ușurare, auzi semnalul care anunța masa de prânz. Găsi numai șase pasageri așezați la locurile lor; unul dintre ei era femeia care-și scosese câinii la plimbare.

La următoarea vizită în cabină, constată că soția și fiica băuseră niște supă de vită, dar lăsaseră neatiniși pesmeții. Ambele dormeau. Pe când ieșea pe vârfuri, observă o broșură pe care o recunoscuse a fi lista de pasageri și o luă cu el pe șezlong. Hotărî răsfoind-o, că erau câteva nume străine care i s-ar fi putut potrivi străinei cu câinii, însă cel mai probabil părea cel de Baroana Narvåo. Destinația ei era Lisabona.

Când sună gongul pentru masa de seară, deși admitea că marea era deosebit de agitată, ușoara senzație neplăcută fu depășită de hotărârea de a priva compania de orice profit suplimentar. Jos, în salon, fu surprins să-și găsească farfuria de supă fixată într-un cadru de lemn. Masa fu punctată de zgomote de veselă spartă, după cum unul sau altul dintre stewarzi era surprins de o zvârcolire bruscă a vasului. Domnul Channing mâncă și, în vastele spații goale ale salonului, întâlni privirile câtorva tovarăși de masă, fiind surprins să constate că trimitea și primea semne amicale. De parcă s-ar fi aflat printre camarazi, membru al unei frății căreia nici nu știa că-i aparține: cea a ordinului bunilor marinari. Lângă marea ușă dublă se produse agitație și o văzu intrând pe posesoarea câinilor. În rochia grațioasă, lungă și neagră, părea maiestooasă; la gât și la încheieturi sclipeau bijuterii. Doi stewarzi se repeziră s-o conducă la locul ei; acceptă ajutor din partea unuia, făcându-i celuilalt semn să dispară și își sincroniză pașii cu mișcările punții, realizând o stabilitate remarcabilă. Se așează, iar ochii aruncară o privire circulară, disprețuitoare; spre uimirea și măgulirea domnului Channing, se opriră o clipă asupra lui și exprimau suficientă grație, încât să-l facă să se ridice de pe scaun, într-un salut schițat. Vru să plece imediat în cabină și să-i spună Madeleinei despre această ciudată încununare a unei zile ciudate – dar Madeleine dormea iar el nu

apucase să mănânce decât supa și niște pește; mai avea de așteptat rața comandată și înghețata și fructele și apoi cafeaua, afară pe șezlong; doar le plătise; avea tot dreptul să se și bucure de ele.

În dimineața următoare, pe punte, nu mai putea fi vorba de vreo întâlnire fără înclinarea capului. Căinii se opreau să se frece de picioarele sale, iar el îi mângâia.

– Sunteți iubitor de câini?

Întrebarea fusese pusă cu voce tare, mai degrabă aspră și cu puternic accent străin, însă domnul Channing, care totdeauna declarase că o glăsuire blândă era cea mai prețioasă caracteristică a unei femei, o găsi totuși și pe aceasta suficient de plăcută. Cu adevărat, frumoasă femeie; păcat, își zise el, că nu era și Madeleine de față.

– Da, spuse el, îmi plac foarte mult. Atâta vreme, completă pentru sine, cât nu aleargă nebunește prin grădina mea.

– Vă pricepeți?

– Nu – ah nu, în nici un caz, se grăbi el să nege.

– Eu mă pricep, anunță ea. Sunt considerată autoritate în domeniul. Aceștia – arată spre cei doi dogi danezi – sunt campioni.

– Da, se vede, zise domnul Channing. De cât timp îi aveți?

– Să-i am? Nu sunt ai mei. Îi duc în Portugalia unui prieten.

Domnul Channing îi aruncă o privire surprinsă și plină de respect. Pe punte, în fiecare dimineață, pe un asemenea vânt, pe o asemenea mare, scoțându-i la plimbare – pentru un prieten.

– Sunteți foarte amabilă, spuse el.

– Amabilă? Ridică din umeri – o mișcare prelungă, expresivă, pe care domnul Channing o găsi încântătoare. Dar, cu un prieten oricine trebuie să fie amabil, nu-i așa?

– Mi-e teamă că nu întotdeauna.

– În cazul meu, este întotdeauna valabil. Pe oricine ați întreba, vor mărturisi că baroana ar face orice pentru prietenii ei. Baroana Narvão. Domneata cine ești?

Domnul Channing îi spuse și o informă că soția și fiica sa erau indispușe.

– Este stupid, observă baroana, pe un ton disprețuitor, să te imbarci pe o navă dacă nu poți să te bucuri de ea. Marea nu va fi mereu calmă; toată lumea știe, nu-i așa?

A-i da dreptate ar fi fost ca și când și-ar fi criticat soția și fiica; domnul Channing mângâie câinii.

– Mergeți la Lisabona? Întrebă baroana.
– Ei bine, de fapt, ceva mai departe. Mergem într-un loc numit Sintra.
– Sintra? Zâmbi – dezamăgitor pentru domnul Channing, căci zâmbetul nu-i era atractiv, văduvindu-i figura de o bună parte din frumusețe. Asta este extraordinar. Eu însămi locuiesc la Sintra.

– Ah, chiar așa? Ce ... noi ... ce coincidență, murmură domnul Channing, dorindu-și, nu pentru prima oară în viață, să fi fost în stare să poarte o conversație fără să se facă de râs. Permanent?

– De douăzeci și doi de ani. Am ajuns în Portugalia ca refugiată, vânată în propria țară. Am venit fără prieteni, fără bani – dar eram cunoscută și oamenii mi-au sărit în ajutor. M-am măritat cu un portughez; acum este mort, dar eu rămân încă. Îmi iubesc casa, așa că de ce să mă mut? Numai, ca acum, când prietenii mă roagă câte ceva, plec de acasă. Ei nu se puteau duce în Anglia după câini. Du-te Cielle, m-au implorat ei – acesta este numele meu. Așa că am plecat în Anglia. Am stat numai două săptămâni; nu-mi place Anglia.

– Ah, chiar așa? Ce extraordinar. Eu însumi sunt ...

– Cât despre englezi ... Uneori, ca în cazul dumatăle, omul simte că ar trebui să facă o excepție. Unde veți sta la Sintra?

– Ei bine, lucrurile nu sunt încă foarte clare, explică domnul Channing. Am acolo un prieten care ...

– Și cum îl cheamă pe acest prieten?

– Se numește Bell-Burton. L-am cunoscut ...

– Bellburton?

– Cu liniuță.

– Nu cunosc, spuse baroana pe un ton rece, nici un Bell-Burton.

Își înclină capul abia perceptibil și își reluă plimbarea. Domnul Channing, pus pe liber, reveni cu picioarele pe pământ, dorindu-și să nu fi pomenit numele colonelului Bell-Burton. Nu avea nici un rost să pomeniști nume ... dar, desigur, ea i-o ceruse.

După ce savură cina, domnul Channing se tolăni de unul singur. Baroana, venită la scurtă vreme după aceea, se așeză în apropiere și, cu un gest din mână, îl invită să ocupe scaunul de alături. Domnul Channing se supuse și, în scurtă vreme, află că-i plăcea cafeaua neagră, cu coniac. Comandă deci coniacul și fu prea târziu să-l împiedice pe chelner să aducă două.

– Dacă dumneata nu-l dorești, spuse baroana, am să-l beau eu. Face bine celui care călătorește. Prietenii dumitale, acei Bell-Burtoni, continuă ea după ce domnul Channing semnă nota, de câtă vreme se află în Portugalia?

– Cam de șaisprezece ani.

– Atât de mult? Dar nu-i de loc ciudat că n-am auzit de ei. Nu mă prea interesează să cunosc multă lume. Am prietenii mei, selectați. Și cât aveți de gând să stați?

– Vreo lună. Depinde de cât de repede vom găsi locuri pe un vas care să se întoarcă acasă.

– Și aveți de gând să stați la acești prieteni?

– Doar până ce vom cunoaște zona și vom reuși să găsim ceva care să ne convină.

– Nu v-ați făcut rezervări?

– Nu. Noi ...

– Dar ar fi trebuit să faceți asta de mult – cu luni în urmă. Își strânse buzele a îndoială. Fără rezervări, în această perioadă a anului... Poate la unele hoteluri, dar nu cred că v-ar conveni să vă cazați soția și fiica acolo. Atât de des pătesc asta: întâlnesc oameni, ca dumneavoastră, oameni minunați, care zic că se duc la Sintra. Unde, la Sintra? îi întreb eu. Îmi spun, iar eu mă înfior. Dar ce le-aș putea zice? Este prea târziu. În cazul dumneavoastră însă, nu-i prea târziu. Înainte de a lua vreo hotărâre, trebuie să-mi permiteți să vă îndrum. Astfel, nu vă veți arunca banii pe fereastră. Banii nu trebuie risipiți.

Domnul Channing, profund mișcat, fu de acord. Cu siguranță, zise el, avea s-o consulte pe baroană înainte de a lua vreo hotărâre.

– Oricând pot fi găsită acasă. Se numește Quinta de Narvão. Dacă vrei să afli drumul, trebuie doar să spui Quinta de Narvão și oricine te va îndruma. Este bine cunoscută. E foarte frumoasă. Este menționată în toate ghidurile și broșurile turistice, dar fotografiile n-am permis niciodată. Îi refuz mereu. Iar acum – se ridică – mă voi duce în cabină. În curând se termină călătoria, iar eu îi voi mulțumi lui Dumnezeu. Nu-mi place să călătoresc, cabinele sunt neconfortabile, mâncarea este groaznică și serviciul teribil. Dar nu mai durează mult. Sper că soția și fiica își vor reveni repede.

Datorită furtunii de peste noapte și mării agitate până la intrarea în Tagus, doamna Channing și Christina, ca marea majoritate a pasagerilor, apărură, palide și tremurătoare, abia când Lisabona era vizibilă. Aerul curat și soarele strălucitor le puse pe picioare, iar baroana, frumoasă și impunătoare în costumul de lână albastru închis, cu mănuși și pălărie albe, se opri lângă ele pe punte și, după ce domnul Channing făcu prezentările, se strădui să le ridice moralul.

– Măcar sunteți capabile să urmăriți apropierea de Lisabona, ceea ce constituie o privilegiu frumoasă, spuse ea. Dar pentru cei care, ca dumneavoastră, suferă atât de mult, cred că ar fi de preferat un alt mijloc de transport: tren sau avion. Astfel, la sosire, te înfățișezi, celor ce au venit să te întâmpine, în formă, nu-i așa? Uneori, când vin să întâmpin prieteni sosiți cu vaporul, îmi zic: o Doamne, n-aș vrea să ajung în halul ăsta! Prietenii dumneavoastră vor veni în întâmpinare?

– Sigur că da, spuse domnul Channing, cercetând cheiul spre care se îndreptau.

– Îi spuneam soțului dumitale, îi zise baroana doamnei Channing, că, întrucât locuiesc la Sintra și o cunosc mai bine decât oricine, va trebui să-mi cereți sfatul înainte de a vă hotărî încotro vă veți duce. Puteți fi înșelați foarte ușor. I-am spus, bineînțeles, că ar fi trebuit să aveți deja rezervări, dar dacă va fi plin peste tot, să nu vă îngrijorați. Dacă întâmpinați dificultăți, veniți să mă căutați și vă voi ajuta.

Doamna Channing își exprimă recunoștința.

– Pentru nimic! dădu baroana din mână. Soțul dumitale și cu mine suntem deja prieteni. Doar el și cu mine, împreună cu încă unu-doi, n-am fost indispuși pe timpul voiajului. La mine așa se întâmplă mereu; marea, agitată sau nu, n-are nici un efect asupra mea. Ajung, ca și acum, odihnită.

Se înclină și îi părăsi.

Domnul Channing nu era atent. Vaporul aluneca alene, apropiindu-se de Lisabona, iar el putu vedea un drum riveran larg, umbros și, dincolo de acesta, un petec de grădină publică ce-l purta cu gândul la ceea ce lăsase acasă. Un grădinar, trăgea după el un furtun, de la rond la rond, direcționând dușul strălucitor asupra plantelor, făcându-i nările să fremete la amintirea mirosului de pământ cald și umed.

Soția îl trezi la realitate.

– Cred că l-am zărit pe colonelul Bell-Burton, anunță ea. Acolo, lângă macara.

– Imposibil, zise domnul Channing, după ce privi îndelung. Seamănă cumva cu el, dar mai vârstnic.

– Mai în vârstă cu șaisprezece ani, îi reaminti soția.

Rămaseră pe punte până ce se convinseră că era într-adevăr colonelul; apoi coborâră să termine cu împachetatul bagajelor și cu formalitățile de debarcare. După ce în sfârșit debarcară și trecură prin vamă, colonelul se grăbi să le iasă în întâmpinare. Era un bărbat scund, robust, foarte bronzat, cu o față lătreată sub pălăria de Panama. Își deschise brațele de parcă ar fi vrut să-i îmbrățișeze pe toți o dată, apoi, prinzând mâna domnului Channing începu s-o scuture viguros în sus și în jos.

– Minunat să te văd din nou, Bruce; fii binevenit, fii binevenit. La început, pe punte, nu v-am recunoscut; a cam îmbătrânit amicul, mi-am zis. Ciudat cum uităm de trecerea anilor. Ei bine, Madeleine? Mă bucur să te văd. Și, pe cuvântul meu, ce-a mai crescut Barbara! Nu? Antoinette? Nu? Să fie micuța Christina? Exact ce vă spuneam, nu-i așa?

– Dar tu și Thelma, cum o mai duceți? se interesă doamna Channing.

– Bine, bine, suntem bine – dar ca un făcut, ați sosit într-o clipă nepotrivită pentru noi. N-am vrut să pomenesc nimic în telegramă de teamă să n-o luați ca pe o retragere a invitației, dar adevărul este că nu vă putem primi. Fiică-mea – cred că nu vă mai amintiți de ea – s-a întors aici și s-a măritat cu un olandez care face afaceri la Lisabona și tocmai au plecat în Olanda, pentru o lună, iar eu și Thelma avem pe cap cei trei copii și bona care stau cu noi la Sintra până la revenirea părinților. Acum eram pe drum spre aeroport, să-i conduc la plecare – de fapt avionul decolează într-o oră. Thelma este acasă, cu copiii, dar vă transmite și ea salutări. Colonelul își scoase pălăria, își șterse fruntea și își puse din nou pălăria. A fost cam complicat să le fac pe toate.

– Sper că n-am ... începu domnul Channing.

– A, nu, nu, nu! Minunat să vă văd din nou pe toți, declară colonelul. Îmi pare doar rău că ați sosit când casa este aglomerată.

V-am aranjat la toți șederea într-un locșor, în apropiere; se cheamă Pensão Pombal. Micuț, deloc mare, însă curat. N-a fost prea ușor; turiștii au inundat locul.

– Îți suntem foarte recunoscători, zise doamna Channing.

– Cu plăcere, cu plăcere. Totuși, mi-e teamă că n-o să vă pot conduce acolo, spuse colonelul. Nu vreau să pierd plecarea avionului. Am aranjat cu un șofer de taxi – vă așteaptă. O să vă ducă el la Pensão, contra două sute de „escudos”, sau trei sute cincizeci dacă aveți nevoie de două mașini. Vorbește puțin englezește și știe unde să vă ducă. Se opri pentru o pripită strângere de mână. Mă veți ierta dacă mă grăbesc acum? Voi încerca să vă caut astă seară; dacă nu, atunci mâine. Deocamdată, pa! E minunat că v-am văzut din nou.

Se retrase, cu pălăria în aer; apoi și-o puse pe cap și se întoarse pentru a mai adăuga ceva.

– Nu vă lăsați dezamăgiți de prima impresie asupra Pombalului; nu-i un loc rău. Poate că mâncarea nu-i prea rafinată, dar au promis că se vor ocupa de voi. Apa este în regulă, dar, dacă doriți, puteți lua din cea îmbuteliată.

Își scoase iar pălăria, făcu vreo câțiva pași cu spatele, se ciocni cu un hamal, rată de puțin o căzătură, cu capul înainte, peste bagajele familiei Channing, apoi se întoarse și își făcu loc prin mulțime. Cei trei ieșiră în stradă, găsiră taxiul, dar fură întârziați de refuzul domnului Channing de a admite că trei pasageri, cu bagajele respective, nu aveau loc. Discuția contradictorie, gălăgioasă și pasionată din partea șoferului, iar din partea domnului Channing constând doar în simpla și ferma repetare a cuvintelor „taxi unu”, întârite prin ridicarea în aer a unui singur deget, se termină într-un mod neașteptat. Din șirul nesfârșit de mașini care așteptau, una ieși silențios – un vehicul lung, cu șofer, pe care Christina, plictisită de întârziere și urmărind scena străzii, o privi câteva momente înainte de a-i recunoaște ocupanta. Apoi vorbi, imitându-l perfect pe colonel.

– Ia te uită, ce avem aici. Prietena ta, tată. Îl trase de mânecă pe domnul Channing. Întoarce-te, îl instrui ea. Vrea să te mai vadă o dată la despărțire.

Baroana făcu mai mult decât să privească. Îi ceru șoferului să oprească. Un servitor, așezat alături de șofer, coborî, traversă strada și se adresă domnului Channing cu pălăria în mână:

– Dacă nu aveți loc pentru tot bagajul, senor, doamna baroană va lua o parte în mașina dumneaei.

Mașina trase alături, iar domnul Channing se adresă baroanei prin fereastra pe care aceasta o coborâse:

– Foarte amabil din partea dumneavoastră, spuse el, dar nici nu visam să ...

– Am să iau două dintre valize, zise baroana. Dacă asta vă este de folos ...

– Ar salva situația, mărturisi domnul Channing.

Două valize mari fură înghițite cu ușurință de portbagajul limuzinei.

– La ce adresă să fie trimise? întrebă baroana.

– Ei bine, va trebui să-l întreb pe șofer, spuse domnul Channing. El știe cum se cheamă dar mi-e temă că eu nu ...

– Nu vă mai deranjați, zise baroana. Când ajungeți, trimiteți-mi un mesaj și eu am să vă trimit bagajele.

Mașina porni, iar familia Channing rămase cu taxiul lor negru cu verde. Vaporul, cheiul și mulțimea fură lăsate în urmă și curând se găsiră pe un drum ce urmărea coasta, pe care domnul Channing îl aprecie ca fiind la fel de frumos și pitoresc ca oricare altul pe care-l văzuse vreodată.

– Înainte de a ne da gata, spuse Christina, comunică-ne și nouă câte ai mai văzut.

– Nu este necesar să călătorești ca să știi cum arată locurile, interveni mama. Nu-l mai necăji pe tatăl tău și încearcă să te familiarizezi cu Portugalia.

Cu o hartă, adusă cu sine, desfășurată pe genunchi, domnul Channing urmărea înaintarea până ce ajunseră în fața colinelor abrupte pe care era situată Sintra. Drumul coti, redeveni drept, coti din nou; începură să urce și în curând mergeau pe străzi înguste, umbrite de copaci, sau printre ziduri înalte mărginind proprietăți vaste. Aerul era apreciabil mai rece decât la debarcare. Taxiul încetini la o cotitură în formă de potcoavă și văzură înainte palatul din Sintra, cu grupuri de turiști urcând sau coborând treptele, sau odihnindu-se la umbră în fața cafenelelor.

– Drăguț, aprecie Christina. Mă bucur că n-am rămas să îmbătrânesc acasă.

– Poetii, spuse doamna Channing, au scris despre locul acesta.

– Aștept s-aud, zise Christina.

– Ei bine, unul ar fi Byron. Dar el era portughezofob.

– Mamă! Cum poți să spui una ca asta?

– Dacă vă referiți la faptul că nu-i plăcea Portugalia, de ce nu spuneți așa? Întrebă domnul Channing. Nu-mi spun nimic aceste fobii sau filo-.

– Byron era portughezofob dar sintrafil, zise Christina. Spunea că este cel mai plăcut sat din Europa. Desigur, adăugă ea privind dezgustată la strada pe care intrase taxiul, nu văzuse și această parte.

Se aflau pe o străduță îngustă, șerpuitoare, trecând printre ziduri joase, dărăpănate, acoperite de mușchi; crengile copacilor formau o boltă, creând o atmosferă de crepuscul. Suprafața drumului alterna între băltoace și hârtoape, iar din loc în loc zidurile cedau locul unor căsuțe cu aspect deprimant, în fața cărora se jucau copii cu piele tuciurie.

– Dacă, zise domnul Channing, asta este locul în care colonelul își închipuie că vom ...

Se opri. Taxiul făcu o cotitură strânsă și strada se sfârși într-o pădure deasă de pini. Spre stânga observară o mare curte, rectangulară iar taxiul viră înăuntru oprindu-se în fața unei case mici, vopsită în roșu aprins, care, cu litere albastre pictate pe zidărie, se proclama a fi Pensão Pombal.

Câteva momente – atât de bruscă fusese trecerea de la strada întunecată, mizerabilă – Channingii rămaseră nemișcați. În fața lor explozia de culoare, apărută pe neașteptate, avea un efect aproape orbitor. Ferestrele de sus ale casei erau ascunse sub plante cățărătoare. Balustrada verandei de lemn, ce se extindea pe toată lățimea casei, întreruptă numai de cele patru trepte de lemn de la mijloc, se pierdea într-o încălceală de trandafiri – galbeni, roșii, roz sau albi. De-a lungul verandei se aliniau ghivece cu geraniu, pictate în nuanțe violente de purpuriu și verde. Plantele, florile, creșteau după voia lor; nimic amenajat, nimic forțat, nimic tăiat. Efectul general era unul de triumf al culorii.

Uşile de la parter, deschise, dezvăluiau un hol cu dale albe şi negre, camere mici, goale, ponosite şi pădurea de pini din fundal. Pe una din laturile curţii se întindea un şirag de acareturi de lemn, cămin pentru nişte găini, un măgar, iepuri, găşte, curcani, doi câini mari şi supli şi nenumărate pisici; unele erau închise în cuşti altele hoinăreau libere. În apropiere, se afla o albie şi o funie cu rufe întinse la uscat.

Femeile din casă erau ocupate. Camerele erau măturate, covoarele bătute, hainele spălate. Singurul bărbat aflat la vedere părea să lenevească; era așezat la una dintre măsuțele metalice răspândite de-a lungul verandei; când taxiul se opri, el își dresă glasul și scuipea cu precizie peste gărdulețul verandei.

– Înainte de a pleca de aici, zise Christina, va trebui să mă învețe și pe mine. Haide tată, să intrăm. Ceva îmi spune că am să ajung să îndrăgesc locul acesta.

Domnul Channing coborî încet din taxi, părând neconvins.

– Este ... ei bine, nu-i chiar ceea ce aș fi ...

– Îmi place cum arată, interveni doamna Channing. Pare un cămin.

Fură primiți cu căldură. Bărbatul de pe verandă se ridicase și striga la Josefina, Maria-Jose, Maria-Helena și Maria-Innocencia. Prin ușa principală își făcu apariția o femeie îndesată, zâmbitoare, ștergându-și mâinile pe șorț. Bărbatul veni lângă taxi, îl bătu pe spate pe șofer și-l îndrumă spre spatele casei, la răcoare. Avea între patruzeci și patruzeci și cinci de ani, era scund și părea voinic; purta o cămașă în carouri și pantaloni de lucru. Scoase bagajele, le înmână fetelor musculoase și apoi rămase în expectativă privind spre domnul Channing.

Domnul Channing nu fu în stare să spună nimic, însă un impuls prietenos îl îndemnă să întindă mâna. Îi fu luată și scuturată, iar un șuvoi de vorbe portugheze îl făcu să se simtă binevenit. Încercuți, mânâți spre casă ca un cârd de găște, Channingii fură petrecuți înăuntru.

Doamna Channing aruncă o privire rapidă, expertă, împrejurul holului, la scara nemochetată, la recepția întunecată și la sufrageria unde măsuțele erau acoperite cu fețe de masă în carouri. Curat. Toate erau fără pată. Scoase un suspin de ușurare. Domnul Channing, adulmecând neîncrezător după mirosurile eventualelor mâncăruri, nu

detectă decât izul de ceară de podele. Toate păreau simple, dar valabile, își zise el; dacă și mâncarea era de calitate, mai bine să rămână acolo decât să se mute în vreun loc nu cu mult mai bun, dar mult mai scump.

Fură conduși la etaj în camerele lor. Domnului și doamnei Channing li se arătă o cameră micuță în care, pentru a te deplasa, trebuia să ocolești un pat dublu imens ce ocupa cea mai mare parte din pardoseală. Christina primi o cameră de dimensiunile unui dulap spațios. Ambele camere aveau ferestre dând spre liziera pădurii; probabil că exista o priveliște, deoarece spatele casei era pe marginea unei pante atât de abrupte încât nu părea posibil ca vreo altă casă să poată bloca privirea, dar prin îngrămădirea de copaci nu se zărea nimic.

Fură conduși iar jos, pe verandă, și așezați la o masă pe care îi aștepta vin. Grăsanul, care nu știa engleză, rămase în fața lor încercând să-i facă să priceapă că pe el îl chema Gustavo, iar pe soția sa Josefina. Aveau – ridică numărul potrivit de degete – nouă fiice. Fete, fete, întotdeauna fete, le comunică el fără să arate vreo urmă de regret. Trei dintre ele erau măritate; o alta – iat-o la albia de rufe; se numea Maria de Fatima – era pe cale, foarte curând. Pe următoarele trei le chema Maria-Jose, Maria-Helena și Maria-Innocencia, aveau respectiv cincisprezece, treisprezece și unsprezece ani și-și ajutau mama la gospodărie. Ultimele două nu erau încă suficient de vârstnice pentru a fi de vreun folos.

Cum de o casă atât de mică putea adăposti o familie așa numeroasă, lăsând și suficient loc pentru oaspeți, nu fu explicat. Suficient de clară era plăcerea familiei respective de a-i distra pe vizitatori și dorința de a face orice pentru ca aceștia să se simtă bine. Erau toate pe gustul lor? se interesă Gustavo.

Erau. Christina, îmbibată cu vin și toropită de soare, n-ar mai fi avut nevoie decât de James ca să fie deplin mulțumită. Doamna Channing, urmată de Maria-Jose, Maria-Helena și Maria-Innocencia, urcă în cameră să despacheteze bagajul. Domnul Channing privi la florile neîngrijite și dori să se fi gândit să împacheteze și o pereche de foarfeci de grădină.

Prânzul fu servit în sala de mese la unu și jumătate. Era constituit dintr-o supă groasă de legume, pește fiert cu orez, vițel prăjit în

pesmet, fasole verde tânără, cartofi noi și mazăre, câteva soiuri noi de brânză și fructe. Farfuriile erau grosolane și neîncălzite iar mâncarea, servită de trei dintre fete, aranjată artistic pe platouri lungi, își pierdu în acest fel aproape toată căldura, însă nici un defect nu putu fi detectat la calitate sau la curățenie. Pe verandă, la cafea, se căzu de acord că alegerea colonelului fusese bună. Problema recuperării celor două valize fu adusă în discuție câteva ceasuri mai târziu. Încercările de a-i explica lui Gustavo situația fiind încununate de eșec, domnul Channing hotărî că cel mai bun lucru era să facă o plimbare, să încerce să localizeze Quinta de Narvão, să-i mulțumească baroanei pentru amabilitate, să-i spună unde stăteau și s-o roage să-i scrie câteva rânduri pentru proprietar, indicându-i unde să trimită după valize.

Leșiră pe la ora patru și porniră agale pe stradă, ajungând până la piața din fața palatului. Aleseră o cafenea și se opriră să-și bea ceaiul. Porniră din nou de-a lungul aleilor plăcute, mărginite de copaci și, în cele din urmă, întrebă un trecător cum se putea ajunge la Quinta de Narvão.

Casa părea să aibă faima pe care proprietara i-o atribuisese. Omul le-o indică fără să ezite.

Drumul era abrupt, iar pe dreapta se înălța un zid înalt, aparent fără scop. Apoi, deodată, depășiră o cotitură și ajunseră în fața unei minunate porți uriașe de fier forjat. Conform așteptărilor, numele era vizibil, realizat cu o măiestrie care-i smulse murmure de admirație domnului Channing. Dincolo de poartă se zărea o grădină, la fel de viu colorată ca cea de la Pensão Pombal, dar aici planul fusese făcut de experți. Domnul Channing, furat de peisaj, își spuse că nu mai văzuse niciodată flori plantate cu atâta pricepere și perfecțiune. Ochii îi colindau de la plante familiare la cele noi pentru el: o orchestră ale cărei instrumente erau mici cornuri albastre, trompete mari stacojii, clopoței galben-pal.

Înainte de a putea suna clopotul agățat deasupra porții, văzură o mașină venind dinspre casă. Apăru un bărbat care deschise poarta; mașina înaintă iar Channingii se dădură la o parte, doar spre a constata că mașina se oprește în dreptul lor. Baroana se aplecă înainte.

– Ah, deci mi-ați descoperit locuința! Asta-i perfect. Eram pe cale să ies, dar renunț. Veți intra și îmi veți spune unde stați. Mă voi da jos și ne vom întoarce împreună; veniți.

Șoferul sări din mașină și-i deschise ușa; domnul Channing o ajută pe baroană să coboare. Încetîșor, dar cu prestanță, merseră împreună pe alee, mașina urmându-i. Ca într-o ceremonie funerară, își zise Christina, dar în direcție greșită.

Bogăția, frumusețea grădinii, constituiau o pregătire pentru aspectul locuinței. Situată pe o pantă, încadrată de pădurea verde de pin, înaltă, deschisă la culoare, cu frontonul sprijinit pe stâlpi, era atât de încântătoare încât domnului Channing îi scăpă un murmur de admirație.

– Da, este minunată, aprobă baroana. Lumea crede că este prea mare pentru mine, dar mie îmi place să am mult spațiu; de ce ar trebui cineva să se înghesuie?

Îi conduse în holul pardosit cu marmură. Merseră de-a lungul unor coridoare cu covoare groase și trecură printr-o cameră de zi spațioasă, splendid mobilată, însă baroana nu se opri până nu ajunseră la ușile înalte prin care îi petrecu pe musafiri spre o terasă largă, mărginită de flori.

– Pofțiți, spuse ea, făcându-le semn spre niște luxoase canapele de grădină, vom servi ceaiul.

Doamna Channing se grăbi s-o asigure că luaseră deja ceaiul și că, departe de a dori s-o împiedice să iasă, nu veniseră decât pentru a face aranjamentele necesare pentru recuperarea bagajelor.

– Dar ne vom așeza ca să vă odihniți, nu-i așa? reluă baroana. Dacă nu ceai, atunci sunt sigură că vă va face plăcere una dintre băuturile mele răcoritoare, speciale. Arturo – un servitor păru să se materializeze în spatele balustradei – ne va aduce o mostră.

Înclinându-se și retrăgându-se, Arturo se întoarse cu o tavă de argint pe care se găseau pahare mari, brumate, pe jumătate pline cu un lichid de culoarea mierii.

– Zahăr, desigur – doar câte o bucățică, indică baroana. Și numai câte o feliuță de lămâie. Și acum, un strop din acesta – așa. Acum gustați să vedeți dacă vă place.

Gustară și o asigurară că era delicios și, după scurtă vreme, petrecută ascultând opiniile gazdei asupra vinurilor locale, se ridicară să plece.

– Trebuie să-mi spuneți, zise baroana, unde stați. Am să vă trimit valizele.

– Suntem într-un loc numit Pensão Pombal, răspunse domnul Channing.

Urmă o pauză. Ochii baroanei, care îl priveau întrebători, părură să se mărească.

– N-am reușit să înțeleg, zise ea în sfârșit. Pen ...

– Mă tem că nu pronunț prea bine, spuse domnul Channing. Pen-são Pom-bal.

– Pensão ... Pombal? repetă slab baroana.

– Chiar așa.

– Dar – își mută privirea de la el la soție, cu mâinile larg deschise – dar acest loc, această Pensão, este ... Închise ochii și se înfioră, apoi îi privi, nevenindu-i să creadă. Nu este un loc pentru oameni ca noi.

– Sunt curați și foarte amabili, spuse doamna Channing.

– Curați! Amabili! Dar ... Vocea baroanei crescuse în tărie și convingere. Dar este monstruos! Prietenul dumneavoastră v-a cazat acolo?

– Ei bine, da. Vedeți ... începu domnul Channing.

– Dar este pentru țărani! Acolo își cazează servitorii mei prietenii veniți în vizită. Este doar cu puțin mai bine decât la o tavernă, o ... Nu puteți rămâne acolo!

– Este un locșor micuț. Oricum, am înțeles că peste tot este plin.

– Plin? Poate hotelurile și „pensões” sunt pline. Dar aici, la mine acasă, declară baroana cu tot sufletul, este loc. Sunt camere pentru prietenii mei și le veți folosi. Niciodată – ridică o mână mare, acoperită de bijuterii, oprind protestele domnului Channing și ale soției acestuia – nimeni nu va putea spune că eu, Cielle, baroană de Narvão, am permis ca prietenii mei să rămână într-un asemenea loc. În numele patriei mele adoptive, Portugalia, vă rog să iertați faptul că ați fost plasați undeva atât de nepotrivit pentru dumneavoastră. De astăzi, din chiar momentul ăsta, veți sta aici cu mine. Arturo – acesta apărură lângă ea – se va ocupa de treaba asta. Veți fi imediat conduși în camerele dumneavoastră, se va trimite după bagajele dumneavoastră și-mi veți face plăcerea să vă am aici, lângă mine.

- Dar... începu domnul Channing.
- Nu refuzați, vă rog! insistă baroana.
- Cu adevărat, noi ... încercă și doamna Channing.

Nu putu continua. Baroana îi luase mâinile și-i vorbea pe un ton rugător.

– Dumneata îți vei convinge soțul, zise ea. Vă rog să nu mă privați de asemenea plăcere. Spuneți-i că-mi veți fi oaspeți.

Doamna Channing ezită. Ea însăși ar fi preferat să stea la Pensão Pombal; îi plăcuse Gustavo și familia acestuia și înțelesese că, turiști fiind, fuseseră deosebit de norocoși de a avea ocazia să cunoască aspecte ale vieții de familie în Portugalia. Dar nu era capabilă, de data asta să ghicească preferințele soțului. El o admira pe baroană; nu-și amintea să-l fi văzut vreodată mai ieșit din cochilia sa antisocială. Aici, casa era minunată și, mai important, dispunea de o grădină frumoasă. Dacă ar fi fost mai fericit aici decât la Pensão Pombal ...

– Sunteți ... sunteți foarte amabilă, spuse ea. Poate ...

Acesta fu un răspuns suficient pentru baroană. Începu imediat să împartă ordine unei procesiuni de servitori, demonstrând caracterul internațional al locuinței prin trecerea fără efort de la portugheză, la franceză sau germană, după cum dicta situația. Puse toată gospodăria în mișcare, vioaie, iar Channingii ar fi putut mai degrabă să zăgăzuiască un torent decât s-o oprească din pregătirea ospitalității. Fură duși la etaj, într-o cameră care semăna mai degrabă cu un apartament nupțial, iar Christina fu cazată într-o cameră ceva mai mică situată vizavi. Fură aduse flori în vase, prosoape fură puse în băi, menajere în uniforme roz cu gulere și manșete albe scrobite și cu șorturi de dantelă, însoteau o femeie îmbrăcată în negru cu aspect sever, urmându-i întocmai indicațiile.

Când coborâră, doamna Channing îi spuse baroanei că se simțea obligată să meargă ea însăși până la Pensão Pombal în loc de a trimite după bagaje. Dorea să-și ia la revedere, iar soțul ei trebuia să plătească nota.

– Foarte bine; dacă simți că este necesar așa vom face, zise baroana. Dar vă veți întoarce și-mi veți fi oaspeți. Am să vă trimit cu mașina și o să vă aștepte. Nu-i lăsați să se tocmească; șoferul meu le va spune că este inutil. Și nu uitați să vă recuperați pașapoartele. Le-ați lăsat?

– Nu.

– Ar fi trebuit să vi le ceară imediat. Asta este legea, chiar dacă stai foarte puțin.

Domnul și doamna Channing fură conduși până la Pensão Pambal și, pe drum, doamna află că soțul ei ar fi preferat să rămână acolo.

– Era greu să refuzăm, recunosc eu el. Dacă n-ar fi stat între noi, poate aș fi reușit să-ți fac vreun semn.

– Am crezut că-ți place grădina.

– Ei bine, poate că da. Nu putem rămâne acolo multă vreme; va trebui să căutăm alt loc.

Ajunseră la Pensão Pombal și, după o singură privire la mașina baroanei, Josefina păru să-și piardă în întregime veselia. Schimbarea de plan fu explicată unui Gustavo tăcut și sobru. Doamna Channing urcă, urmată de Maria-Jose, Maria-Helena și Maria-Innocencia și împachetă bagajele. Valizele fură scoase și încărcate în mașină și se întoarseră la Quinta de Narvão. Domnul Channing lăsa pașapoartele în păstrarea baroanei și o urmă pe terasă, întrebându-se de câți grădinari era nevoie pentru a menține locul într-o astfel de ordine.

Cina, îi informă baroana, avea să fie servită la opt și jumătate; gongul avea să-i anunțe la opt fără un sfert. Din asta Channingii deduseră că era de dorit să se schimbe, iar atunci când se întâlniră cu baroana în camera de zi, înainte de cină, domnul Channing purta un smoching o idee prea strâmt la piept, doamna îmbrăcase o rochie cunoscută de mult în familie drept „cea neagră” iar Christina pusese, cu părere de rău, rochia pe care o purtase ca domnișoară de onoare la nunta fratelui ei. Baroana, la rândul ei, maiestuoasă într-o rochie de seară de un verde sclipitor, confirmă părerea donului Channing că, în tinerețe, fusese probabil o femeie remarcabil de frumoasă.

Salonul era decorat în alb și auriu, iar sufrageria în roșu și auriu. Mâncarea, adusă de trei servitori cu mănuși albe, era la un standard foarte înalt; Christina cină cu reală plăcere, doamna Channing încercă să ghicească modul de preparare al fiecărui fel, în vreme ce domnul, anticipând greșit numărul felurilor, mâncă prea mult pește și nu mai fu capabil să savureze biftetul fraged și succulent ce urmă după încă un fel.

Bând cafeaua în salon, după cină, avură vreme să aprecieze frumusețea mobilei, bogăția draperiilor, culorile minunate ale covoarelor scumpe. Vitrinele amplasate ici și colo prin salon erau pline cu o mulțime de figurine de porțelan și de jad, ornate cu aur și argint. Baroana părea să nu dorească nimic altceva decât să împartă cu oaspeții plăcerea sinceră de a le poseda.

– Dumneata, sunt sigură, îți iubești căminul, îi spuse ea doamnei Channing. Și eu îl iubesc pe al meu. Atunci când regele – iertați-mă dacă nu vă voi spune care; este stânjenitor, nu-i așa? – a stat aici, a repetat-o iar și iar: dragă Cielle, numai aici mă simt acasă; doar aici văd gust desăvârșit, opțiuni fără greș. Mi-a făcut cadou acel set de porțelan chinezesc pe care-l vedeți colo. Văzu ochii Christinei fixați pe brățara pe care o purta și ridică brațul gros, dar cu formă plăcută. Vă uitați la micuța mea brățară? Mi-a dăruit-o prințesa; iartare, nu pot spune care. Cât mă mai iubea, draga de ea! O purtase încă din ziua nunții; pe atunci arăta altfel, cu mici inimioare de aur, căci mulți bărbați au iubit-o. Dar, desigur, pe acelea am refuzat să le accept.

Priviră delicata bijuterie de aur; la prima impresie arăta ca o brățară cu amulete, dar văzură că în loc de amulete atârnav vreo douăsprezece cheițe de aur.

– Deschid ceva cheile acelea? vru să afle domnul Channing.

– Dar bineînțeles! Pentru așa ceva le-am și făcut. Sunt desigur din aur. Soțul meu mi-a zis: Cielle, tu ai lucruri minunate; trebuie să le păzești. Și așa am făcut. Aici, la încheietură, stau mereu cheile de la vitrinele mele. Se ridică, alege o cheiță și, ținându-și brațul aproape de una dintre vitrine, o deschise. Veniți să vedeți, îi invită ea.

Se apropiară. Baroana ridică grijulie, una câte una, micile figurine de jad.

– Cred că nimeni pe lume, zise ea, nu le are pe toate. Una-două sau patru sau chiar șase – dar întregul set, nu. Nu vă pot spune, dar desigur vă puteți convinge, ce valoare fabuloasă au. Regina – trebuie să mă scuzați că nu voi dezvălui care anume – mi-a dat-o pe prima din colecție. Apoi, prințul – fiul ei. Când s-a însurat, mi-a zis: Cielle, dacă n-ai fi fost tu nu mi-aș fi cunoscut soția – și, în semn de recunoștință, mi-a dăruit restul colecției. Merită să ai și numai o singură piesă, fiindcă sunt foarte rare. Să posezi tot setul este probabil un mare risc.

Este, cu siguranță, o neplăcere, căci prințesa, care nu are nici un drept asupra lor, mă bate acum la cap zicând că ar trebui să le înapoiez familiei. Este, desigur, absurd. Așeză la loc figurinele, încuie vitrina și-și scutură brățara, mulțumită. Întotdeauna, adăugă ea, îmi amintesc spusele soțului meu: Colecționează. Colecționează, Cielle. Bijuterii, comori – și asta am și făcut. Prietenii mei au fost darnici și, ceea ce mi-au dat, păstrez.

Deschise următoarea vitrină și apoi alta. În sfârșit, îi conduse pe Channingi, cam amețiți de atâția regi, prinți, prințese și comori, la o plimbare revigorantă pe terasă. Un servitor aduse o măsuță pe roți plină de carafe și pahare, gheață, ulcioare pline cu băuturi de fructe și sandvișuri diverse, pentru cei care nu s-ar fi săturat cu cele cinci feluri de mâncare. După ce spuseră noapte bună gazdei, fură escortați în camerele lor și predați cearșafurilor răcoroase, slab parfumate, de olandă.

Următoarele două zile primiră același tratament ireproșabil. Luxul, la asemenea nivel, îi părea doamnei Channing complet demodat. Domnul Channing căuta un trai mai simplu, mai obișnuit și-i mărturisii soției că baroana mersese prea departe. Christina considera întreaga situație ca pe o comedie muzicală; privind-o pe baroană venind la cină, se aștepta ca toate cameristele să înceapă un cancan, iar servitorii să interpreteze un entuziast cor bărbătesc. Nu dorea, dezvălui ea, să strice plăcerea părinților, dar ei i-ar fi plăcut să se întoarcă pe veranda cu măsuțe metalice cât mai repede.

În dimineața celei de-a cincea zi, situația, după cum avea să-i mărturisească mai târziu lui James, le explodă în față.

Capitolul 5

În seara celei de-a doua zile, domnul Channing, după ce se consultase cu soția, decise că dimineța următoare va vorbi cu baroana ca s-o anunțe că vor pleca. Însă nici în ziua aceea, nici în următoarea, nu găsi ocazia; baroana le aranjase programul și petrecură două zile vizitând muzee și biserici, admirând palate și grădini, și petrecând în cluburi de noapte pentru a asculta *fado*. Cum în toate aceste ocazii luau masa la restaurant, distracția i se păru costisitoare domnului Channing; simțea că n-o putea lăsa pe baroană, după toată amabilitatea arătată, să plătească, așa că fu obligat să plătească notele el însuși. Verificându-și rezervele monetare, înțelese că nu mai putea continua să cheltuiască într-un asemenea ritm.

– Trebuie să fii ferm, spuse doamna Channing. N-o lăsa să te convingă să te răzgândești.

– Dacă-și amintește cât a cheltuit în ultimele două zile, interveni Christina, va fi de neclintit, ca o stâncă. Spune-i că m-am săturat de comportament convențional. Dacă aș fi putut purta pantalonii și dacă mi-aș fi putut pune picioarele pe canapea, aș fi răbdat mai bine, dar toată chestia asta cu „regele n-am să spun care”, mă dă gata.

– Am să-i vorbesc baroanei, zise domnul Channing.

Baroana nu coborî la micul dejun. Terminându-l pe al său, domnul Channing porni în căutarea ei și o găsi în cele din urmă în camera

chinezească, un mic apartament situat vizavi de salon, conținând jad și porțelan suficiente să-i justifice numele, dar a cărei principală mobilă era un birou uriaș care, văzut deschis pentru prima dată de către domnul Channing, îl surprinse prin șirul de compartimente pline cu teancuri ordonate de hârtii. Baroana, așezată la pupitru, se întoarse la intrarea lui și-l salută. Ridicându-se cu stiloul în mână, îi făcu semn spre un scaun.

– Bună dimineată, bună dimineată! Cum se face că soția nu este alături de dumneata în această dimineată superbă? Sper că n-a dormit prost? Luați loc.

– Nu, mulțumesc, nu vă voi deranja mai mult de câteva clipe; văd că sunteți ocupată. Voiam numai să ...

– Ah! Astăzi nu va fi tocmai ușor. Am de făcut atât de multe, așa multe, o grămadă! Iată – arată hârtiile de pe masă – astea sunt chestiuni pe care le-am neglijat fiindcă am dorit să vă arăt câteva locuri drăguțe. O mulțime de oameni ajung în locuri nepotrivite și văd lucruri neesențiale, nu-i așa?

– Ei bine, da. Așa cred ...

– Astăzi însă, va trebui să mă scuzați. Sunt legată aici, în această cameră, la birou. Am rămas în urmă. Trebuie să revin la zi. Sunt atâtea de făcut și n-am pe nimeni care să mă ajute în domeniul ăsta. Suspendați. Dar afacerile sunt afaceri.

Domnul Channing, fără a avea vreo premoniție, aprobă. Afacerile, oricât de neplăcute, trebuia rezolvate.

– Și așa, continuă baroana, v-am schițat nota de plată. Vor mai fi probabil și altele, însă pe majoritatea le-am trecut. Dacă am uitat ceva, știu că-mi veți atrage atenția.

Cuvintele, ajungând la urechea domnului Channing fără nici o pregătire, pătrunseră la început a nu avea sens. Dar, dacă mintea sa rămăsese în urmă funcționând agale, ochii, căzându-i pe lungă listă pe care baroana i-o înmăna, se deschiseră instantaneu în fața adevărului teribil.

Foaia purta antetul „Quinta de Narvão”. Sub acesta, pe stânga, era tipărită o listă completă de cheltuieli hoteliere. Nici una dintre poziții nu fusese lăsată necompletată, în dreapta. Totalul, când ochii domnului Channing se opriră asupra lui, îi provocă momentan o senzație groaznică de buimăceală; un bâzâit prelung îi răsună în urechi.

În interiorul lui se dădea o luptă pentru stăpânirea de sine. Trebuia să-și revină și după câteva clipe reuși. Nu putea rămâne acolo la infinit, zgâindu-se la hârtia din mână.

Își ridică ochii privind-o, iar expresia ei, în același timp de încredere politicoasă și îngrijorare răbdătoare, îi arătă că era o situație în care se mai găsisese de multe ori. Se simțea prea confuz pentru a gândi; dădu drumul primelor cuvinte care-i veniră pe limbă.

– Mă veți considera incredibil de naiv, spuse el, dar trebuie să vă spun că nu bănuiam că ... am făcut eroarea de a crede că oferta dumneavoastră amabilă era ... Își drese glasul. Nu mi-am dat seama, zise ceva mai hotărât, că în casa dumneavoastră ... este ...

– Vreți să spuneți – tonul ei, dezmințind expresia ochilor, era de surpriză – că nu știati că voi fi obligată să vă taxeze? Ridică din umeri. Dar, dragul meu domn Channing, ați putut presupune că ... De fapt, nimeni n-ar putea spune că suntem vechi prieteni. Nu-i așa?

– Ar fi trebuit să-mi dau seama cum stau lucrurile, replică el. Dar, adevărul este că n-am făcut-o.

Sprâncenele ei se ridicară; expresia deveni una de dispreț fățiș.

– Dar reveniți-vă domnule Channing! Cine ar face asemenea oferte unor străini? Oare acceptă străinii – nu vreau să vă rănesc sentimentele, dar în momentul ăsta le răniți dumneavoastră pe ale mele – o astfel de ospitalitate, după o cunoștință atât de recentă?

– Nu. Nu, n-o fac. Ar fi trebuit să ...

– Sunteți, după toate cele, un om de lume. Cum ați putut bănuși că aș fi atât de darnică – îmi veți permite, sper, să folosesc termenul deoarece este potrivit ospitalității pe care o ofer – v-ați închipuit că aș face una ca asta după ce am discutat o dată sau de două ori, cu un străin la bordul vaporului? Eu, baroana Narvão? Că sunt atât de lipsită de prieteni, atât de disperată încât ... Nu! Așa ceva nu v-ați putut imagina! Nu sunt o fitecine. Chiar dacă din cauza nenorocului sunt obligată să-mi transform casa în hotel, sunt încă cineva. Îmi pare rău, dragul meu domn Channing, dar nu mă puteți face să cred una ca asta. Nu-mi puteți răspunde cu o asemenea insultă.

Urmă o scurtă pauză, însă acum capul domnului Channing era limpede. Șocul, mare cum fusese, era absorbit. Știa unde se saflă – și, mai umilit decât fuse vreodată, înțelegea ce fusese. Un fraier, o victimă

sigură. Îl apreciasse fără dificultate. Recunoscuse imediat necioplitul, omul cu capul în nori. Se arătase, de la început până la sfârșit, un prost de primă dimensiune.

Prea multă vreme, își zise el cu amărăciune, se uitase numai la flori. Câtă vreme fusese în grădină, lumea trecuse pe alături. Lăsase problemele vieții pe seama soției. Ea îi crescuse copii, îi condusese gospodăria și-i purtase băătăliile. În sfârșit, revenise din îndelungata retragere și aflase exact cum apărea el în ochii lumii: un naiv credul.

Își îndreptă iar ochii, cu claritate și răceală, asupra notei de plată.

– Văd, zise el liniștit, că ne-ați pus la socoteală mesele pentru ultimile două zile. Poate că ați uitat . . .

– Dacă vreți să spuneți că am mâncat în alte locuri, aș prefera – făcu un gest de dezgust – să nu mai continuați. Pot anula comanda pentru prânz sau pentru cină, atunci când în orice clipă ar fi putut începe să plouă, când dumneata, soția sau fiica v-ați fi putut răzgândi și zice: nu, astăzi nu ieșim? Acesta, după cum ați aflat, este un hotel și în hoteluri, nu trebuie să fie mâncare dacă cineva solicită? Aveți vreo plângere în privința ospitalității mele?

– Nici una, răspunse el cu demnitate. Singura plângere, baroană, este la adresa prostiei mele.

– Prostia, fu răspunsul incredibil, trebuie plătită.

Uluit, văzu în privirea ei plictis și dispreț fățiș. Baroana închise pupitrul, îl încuie și trecu pe lângă el spre ușă.

– O clipă.

– Ei? Ce mai e?

– Nota asta este pentru o lună. Soția fiica și cu mine, am hotărât în dimineața asta – considerându-vă încă amabilă – că nu mai putem abuza de amabilitate. Venisem să vă spun că plecăm mâine.

– Cum puteți, zise ea cu uimire, spera să cred asemenea lucru? Atunci când v-am întrebat, pe vapor, cât intenționați să stați, ce mi-ați răspuns? O lună. Și acum spuneți, după numai câteva zile, gata. Pentru dumneavoastră, câtă lume n-am fost nevoită să refuz? Chiar dacă m-au implorat? Le-am spus că pentru o lună am casa plină. Poate că sunt hotel, dar nu primesc decât maximum trei persoane; mai mulți ar face serviciul mai puțin perfect, mai puțin privat, mai puțin intim. Cum vă

faceți sau vă desfaceți planurile, nu mă privește; o lună ați spus, atât trebuie să plătiți. Așa este cinstit. Dacă nu aveți suficienți bani la dumneavoastră – și așa se întâmplă mai mereu cu englezii, dintr-un motiv pe care nu-mi bat capul să-l înțeleg – atunci vă rog să-mi dați un cec pentru banca dumneavoastră din Anglia. Va fi suficient; am posibilitatea de a-l încasa.

Plecă, lăsând ușa deschisă. Era singur ... cu nota de plată în mână. Trebuia să se ducă sus, să se înfățișeze soției și fiicei și apoi să le spună că el – soț, tată, protector și suport al familiei – fusese victima facilă a unui abuz de încredere. Fusese înșelat, și asta era suficient de greu de suportat, dar să fie escrocat în asemenea hal, să-i fie răpit întregul respect de sine, să fie categorisit drept milog, grăbit să accepte asemenea ospitalitate de la o femeie, o văduvă cu titlu de noblete, care-i aruncase câteva vorbe pe puntea unui vas de croazieră – era o pedeapsă pe care nu o merita.

Când se hotărî în sfârșit să urce, găsi camerele goale. De la una dintre ferestre își zări soția și fiica așezate pe una dintre băncuțele metalice cu pernă tapitate, vopsite în alb, din grădină. Coborî și trecu peste pajiste pentru a li se alătura.

Privindu-și soțul, doamna Channing își simți inima strângându-se. Însă nu dădu vreun semn, cu excepția faptului că se ridică și făcu vreo doi pași în întâmpinare. Christina, cu o expresie impenetrabilă, îi făcu loc pe bancă.

– N-am să mă așez, spuse el. Ceea ce am de spus pot spune și stând în picioare. Sau poate că nu este nimic de zis. Le întinse nota de plată. Ați face bine să vă uitați la asta.

Doamna Channing luă foaia, iar Christina o citi peste umărul mamei. După un interval în care nimeni nu scoase nici o vorbă, doamna Channing împături hârtia și i-o dădu înapoi soțului.

– Stai jos, spuse ea liniștită.

El se așază, privind fără să vadă covorul multicolor de flori minunate.

– E cam greu de suportat, începu el în cele din urmă, iar atât soția cât și fiica erau convinse că în toată acea tulburare banii nu aveau importanță.

– N-ai făcut, spuse fiica, decât ceea ce ar fi făcut oricine. Este o escroacă, iar noi nu suntem obișnuiți cu escrocii, așa că nu ne-am dat seama, asta-i tot.

– M-a numit, cu cel mai mare dispreț, se destăinui domnul Channing încet, om de lume. Ca om de lume – a zis ea – ar fi trebuit să-mi dau seama că invitația ei nu era semn de prietenie.

– Este o harpie, murdară, josnică și escroacă, izbucni Christina. Vrei să spui că ești vinovat doar fiindcă n-ai depistat-o de la început? Nu-ți dai seama că face asta mereu? I-am simțit falsitatea. Tot timpul am simțit că ...

– Dar eu nu, interveni tatăl.

Cuvintele potolite o calmară. Lacrimi de furie și mânie îi apărură în ochi iar ea se luptă să le oprească. Să plângă? Pentru iapa aia mătăhăloasă și trișoare, cu limbă mieroasă? Niciodată.

– Spune-i, i se adresează ea deodată mamei.

– Imediat, zise doamna Channing.

Domnul se întoarce s-o privească.

– Ce să-mi spui?

– Nimic. Stai liniștit câteva clipe.

– Am să-ți spun eu, zise Christina. Poate că nota de plată a fost o surpriză pentru tine, însă pentru noi n-a fost chiar așa un șoc.

– Vrei să spui – tatăl se întoarce spre ea – că tu și mama deja ...

– Nu știam că exista o notă de plată, însă așteptam aici să se întâmple ceva rău. Pe când ieșeam, te-am căutat fiindcă mama voia să-ți amintească să ceri pașapoartele. Ne-am întâlnit cu baroana, așa că am întrebat-o pe ea.

– A zis – îi luă vorba din gură doamna Channing – că le rățacise. Erau într-un sertar de la care pierduse cheia. Am întrebat-o dacă n-ar fi posibil, în eventualitatea că n-o mai găsește, să facă altă cheie.

– Și ce-a răspuns?

– Nimic. A zămbit doar ciudat și a trecut pe lângă noi. Christina și cu mine n-am știut cum să interpretăm asta, dar mi-am amintit că atunci când am venit, a insistat să-ți amintească de pașapoarte – și ni le-a luat practic în momentul când am intrat în casă. Atunci nu părea posibil să se întâmple ceva rău, dar acum se pare că nu ni le va înapoia până nu plătim nota.

Urmă o tăcere prelungă. În final, domnul Channing se ridică în picioare.

– Mă duc să-i scriu un cec, spuse el. A zis că are posibilitatea de a încasa un cec la banca mea din Anglia.

– Dar, Christina îl prinse cu ambele mâini de braț și-l reținu – nota aia este făcută pentru o ședere de o lună! Una este să plătim pentru ce am consumat și cu totul altceva să suportăm liniștiți o asemenea hoție la drumul mare!

– Nu vom mai vedea pașapoartele, spuse domnul Channing, dacă nu voi achita integral. Suficientă umilire! Nu putem face altceva decât să plătim și să plecăm.

– Dar ..., începu Christrina.

– Aș prefera, interveni deodată doamna Channing, să ies. Dincolo de poartă. Măcar pentru o vreme.

Se întoarseră și o văzură albă la față.

– Madeleine, iartă-mă! zise domnul Channing. Nu-ți poți închipui... ce simt.

Își ridică privirea spre el.

– Te simți ca un prost, spuse ea liniștită. Am fost prostiți cu toți. N-ar trebui să ne pese prea tare; n-am făcut nimic mai mult decât să ne lăsăm înșelați de o mincinoasă expertă. Dar trebuie să ies – afară din casa ei – măcar câteva ore. N-am putea ... n-am putea să mergem la plimbare, sau ceva de genul ăsta?

– Ieșiră pe trotuar și porniră încet la vale spre centrul orașului, până ce deodată domnul Channing dădu glas gândurilor lor comune.

– Poate, zise el, din cauza asta colonelul ...

Se opri.

De când părăsiseră Pensão Pombal, sunaseră de două ori la locuința colonelului și, negăsindu-l acasă, lăsasera vorbă să-i contacteze la Quinta de Narvão. Nu se primise însă nici un mesaj, iar domnul Channing începuse să se teamă ca nu cumva să-l fi supărat pe colonel. Acum devenise aparent un alt motiv pentru tăcerea colonelului.

Se așezară la o masă pe terasa unei cafenele, peste drum de palat, și comandară cafele. După ce privi fețele palide ale părinților, Christina încercă un fel de consolare.

– Hai să clarificăm lucrurile, spuse ea. Am fost duși. Am fost jupuiți; am fost jumuliți și opăriți. Dar asta nu înseamnă că scrie pe frunțile noastre că suntem fraieri. Probabil că are diferite scenarii pregătite...

Se opri. O voce de vizavi o strigase pe nume cu veselie. Privi împrejur și zări în curtea mare a palatului un tânăr care gesticula cu intenția de a-i atrage atenția. Traversă în grabă drumul, cu figura iluminată de plăcere și entuziasm și-i prinse mâinile. Era înalt, suplu, cu față lungă, subțire, mai mult amabilă decât intelectuală.

– Christina! Ce grozav! Exclamă el. Ce cauți aici?

– Dar pe tine ce te-a adus la Sintra? întrebă ea.

– Datoria. Privi sugestiv spre părinții Christinei, iar ea făcu prezentările.

– Mama și tatăl meu. El este Charles Granger.

– Îmi face enormă plăcere, zise Charles cu vizibilă sinceritate. Orice părinte al Christinei este ... vreau să spun, abia așteptam să vă...

– Nu luați loc? îl pofti doamna Channing, încercând să-și amintească unde îi auzise numele.

– Cu mare plăcere. Vă mulțumesc. Vă rog să mă scuzați numai câteva clipe să-i spun mătușii că o părăsesc.

– A, dar ... protestă doamna Channing.

– Făceam turul palatului împreună cu dânsa. Până acum ar fi trebuit să fim de mult înăuntru, dacă nu s-ar fi întâlnit cu niște vechi prieteni. Mă întorc imediat.

– Numele mi-e cunoscut, spuse doamna Channing pe când el pleca. Însă ...

– Este cel care l-a trimis pe James la adăpostul pentru câini de la Battersea, explică fiica.

Domnul Channing păru uimit.

– James căuta un câine?

– Nu. James mă căuta pe mine.

Charles reveni, își trase un scaun, răspunse domnului Channing, că va lua o bere și continuă discuția.

– Nu-mi venea să-mi cred ochilor, îi spuse Christinei. Am aruncat o privire peste drum și iată-te. Iluzie, mi-am zis. Am clipit de câteva ori și am privit iar – aceeași față, același loc. Nu te-am mai văzut de câteva luni. Te-ai dat la fund împreună cu James și lumea începuse să creadă că asta putea însemna ceva, dar am frunzărit Times și n-am găsit nimic. Ești, sau nu, încă în circulație?

– Nu mai sunt, răspunse Christina după o scurtă ezitare.
– În cazul ăsta, de ce nu ne orbești pe toți cu o mână plină de diamante? Ești logodită sau nu?

– Bea-ți berea, zise Christina. Ce fel de datorie este aceea pe care o ai față de mătușa ta?

– Ei bine, confidențial, se presupune că-mi va lăsa cândva tot ce are. Părinții mei insistă să vin aici în fiecare an, ceea ce reprezintă într-adevăr o mare risipă. De fapt, mie-mi plac bătrânii ... mi-e dragă mătușa, dar variația rămâne variație. Bineînțeles, îmi plătește drumul, dar n-am fost niciodată în stare s-o conving să-mi dea banii astfel încât să pot merge altundeva. N-am nimic împotriva bătrânilor ... vreau să zic, nu mă laud cu asta, dar fiindcă suntem vechi prieteni am să vă spun că este nițel ieșită din minți. A căpătat ideea că a trăit cândva acolo ca proprietară de drept – nu acum, vreau să zic într-o viață anterioară. Sau să-i spun mai degrabă vis? Călătorește mult – de fapt, este aproape toată vremea pe drum – și în cele mai surprinzătoare locuri; singura perioadă în care poți fi sigur unde o vei găsi este acum – își petrece vara în Portugalia. Nu m-ar deranja această obligație anuală, dacă ar schimba locul, dar este mereu Sintra, Sintra și iar Sintra. Că veni vorba, unde stați?

Urmă o pauză.

– La început, spuse Chrisatina, într-un loc micuț numit Pensão Pombal.

– N-am mai auzit de el. Este în Sintra?

– Da. De fapt, am dori să ne mutăm. N-are mătușa ta vreo cunoștință?

– Pot s-o întreb. Nu-i prea dispusă să dea asemenea recomandări, deoarece niște prieteni de-ai ei au venit astă primăvară, iar ea le aranjase ceva și s-a dus la aeroport să le comunice, dar ei i-au spus că n-aveau nevoie de camere; întâlniseră o doamnă amabilă la aeroport care-i invitase să locuiască la ea. Ei bine, așa zisa *doamnă* s-a dovedit a fi un rechin de primă mărime – nu-ncerc să fiu amuzant – binecunoscută prin părțile astea, care iese mereu la pescuit de nou-veniți. Mătușa a încercat să-i avertizeze, dar ei au crezut că era doar supărată că fusese pusă pe drumuri degeaba. După câteva zile erau pe pragul mătușii, plângându-se că fuseseră duși de nas. Pe aici este un fel de sport, să afli pe cine a mai pus mâna baroana – rechinul de care

vorbeam este o baroană. Un fel de glumă locală. Textul ei este că invită lumea să stea la ea din prietenie, pentru ca apoi să le prezinte o notă ametoitoare. N-ai zice că există pe lume prea mulți oameni care să vrea să fie mâncați de rechini; dar există: se spune că în fiecare clipă se naște câte unul. Dar, v-ați terminat cafeaua. N-aș putea să comand altceva pentru dumneavoastră?

– Nu, nu poți, răspunse Christina. Poți însă continua să ne povestești despre oamenii cărora le place să fie mâncați. Însă nu și despre ultima pradă. Știm totul despre ultima pradă. Noi am fost ultima pradă.

– A, oamenii sunt mereu gata să ...

Charles se opri brusc, când îi înțelese cuvintele. Își trecu uluit privirea la un membru al familiei la altul.

– Eu... eu... Dumneavoastră ... vrei să zici că ați...

– Da spuse Christina.

– Bunule Dumnezeu! Cum ... vreau să spun unde...?

– A călătorit cu același vapor cu care am venit și noi și s-a oferit să ne ia o parte din bagaj. Când ne-am dus să-l recuperăm, ne-a invitat, ne-a implorat, să stăm la ea. Nota ne-a fost prezentată în dimineața asta. Iar acum, dacă nu te superi, să vorbim despre altceva.

Însă domnul Channing nu era încă dispus să schimbe subiectul.

– Am înțeles eu bine, interveni el, că această femeie este bine cunoscută la Sintra?

– Și la Lisabona, răspunse Charles. Este ceea ce se cheamă subiect de amuzament. Dacă și-ar fi încercat trucurile pe plan local, s-ar lovi de oameni care o cunosc – dar nu operează pe plan local. Are la dispoziție o rezervă inepuizabilă de fraieri și ... vreau să spun, termină el jalnic, nu pescuiește pe lângă casă.

Domnul Channing se ridică.

– Dacă așa stau lucrurile, zise el, am să mă duc să vorbesc cu un prieten. Îl cunoașteți pe colonelul Bell-Burton?

– Mătușa vorbește adesea despre dânsul și l-am văzut p-aici, spuse Charles, însă el ...

– Cred că mama ta și cu mine, i se adresă domnul Channing Christinei, vom merge să vedem dacă-i acasă. Dacă nu e, am să-i scriu un bilețel. S-ar putea să fie capabil să-mi dea vreun sfat.

– Dacă ați picat în ghearele baroanei, domnule, îi spuse Charles cu franchețe, atunci nu de sfat aveți nevoie, ci de cineva care să vă împrumute bani.

– În vremea asta, zise Christina, n-ar fi bine să trec pe la Pombal să văd dacă mai au camere libere? Dacă da, nu ne-am putea întoarce acolo? Nu vreau să mai petrec încă o noapte sub acoperișul acelei scorpії.

Tatăl o privi, figura lui exprimând, pentru prima dată în ultimul ceas, o vagă speranță. Își aminti cum fuseseră întâmpinați la Pombal, caldele strângeri de mână și atmosfera domestică și tânji, cu o intensitate care-l surprinse și pe el, să se întoarcă acolo.

– Bună idee, zise el. Ne reîntâlnim aici peste o oră.

Colonelul Bell-Burton era acasă, însă atitudinea lui fu reținută.

– Intrați, intrați, spuse el. Îmi pare rău că Thelma nu-i acasă; îi place să iasă cu copiii și s-o supravegheze pe bonă, care nu-i de loc pe gustul nostru – dar asta n-are nici o legătură. Pofțiți înăuntru.

– Luați loc, zise colonelul. Eu ... Ezită. V-ați mutat de la Pombal, după câte văd. Nu era cine știe ce, desigur; m-am simțit vinovat că v-am trimis acolo, dar Thelma a zis că-s curățți și ...

– Ne-a plăcut, spuse doamna Channing. Am fi rămas acolo, dar ...

– Am putea fi cinstiți, interveni soțul. Tocmai am aflat că a fi păcăliți de baroana Narvão este un fel de spectacol local. Ei bine, noi nu râdem deloc. Azi dimineață mi-a fost înmănată o notă de plată – pentru toată luna. Nu dau vina pe nimeni în afara mea. Un om la vârsta mea ar fi trebuit să se descurce mai bine, să nu se lase ...

– Stai puțin, interveni colonelul hotărât. Voi fi și eu la fel de deschis. Când am auzit că erați acolo, inima mea s-a strâns. Simțeam că trebuie să vin și să vă scot de acolo. Dar care ar fi fost reacția voastră? Chiar dacă m-ați fi crezut, ce am fi realizat cu asta? Ați fi primit aceeași notă de plată pe o lună întreagă. N-aveți ce să vă reproșați. Este o expertă. E prea pricepută în chestiile astea pentru a ...

– Dar nu înțeleg, spuse doamna Channing. Așa face mereu?

– An de an. Vedeti, explică gazda, punctul ei forte este că – vorbind detașat – este destul de autentică. Titlul ei este real, casa ei este splendidă, grădina – noi toți o vizităm o dată pe an contra unei sume piperate – merită să fie privită. Are personal calificat și un bucătar extraordinar. Așa că, din punctul ei de vedere, sunt bani meritați.

– Dar ar putea face publicitate și primi clienți care să fie în cunoștință de cauză, zise doamna Channing. De ce să întindă capcane unora ca noi?

– Ați fi surprinși, spuse colonelul, cât de puțină lume dorește, sau ar fi gata să plătească pentru asemenea standard de servicii. Cine, venind într-un loc precum Sintra, și-ar dori o asemenea punere în scenă ca din „O mie și una de nopți”? Cu asemenea posibilități financiare, cine – cu alte cuvinte – ar vrea să locuiască într-un astfel de stabiliment semiprivat, când are la dispoziție hoteluri de cinci stele unde se poate bucura de confort fără să trebuiască s-o suporte și pe baroană? Și, cu toate că Sintra este destul de plăcută, nu atrage toată vremea vizitatori milionari. Dacă ar fi corectă, poate că s-ar descurca destul de bine în cele două sau trei luni de vârf, dar în restul anului ar fi mai mult neocupată – și, deoarece nu-și poate permite să stea fără oaspeți, ar fi obligată să-și coboare standardul. Ea însă nu vrea. Îi place acest stil de viață; însă neputând plăti pentru el, trebuie să plătească alții. Bărbatul ei i-a lăsat casa, dar nici un ban cu care s-o întrețină. Cheltuielile ei sunt enorme, din care cauză și tarifele trebuie să fie la fel.

– De când procedează așa? întrebă domnul Channing.

– Măcar de când sunt eu aici, adică de mai bine de șaisprezece ani. După câte știu eu, camerele ei n-au fost libere niciodată mai mult de câteva zile, fie iarnă, fie vară. Este mereu cu ochii pe chei și pe aeroport și ați fi surprinși cât de des ademeneste oameni ale căror aranjamente au căzut, dintr-un motiv sau altul. Știați că și-a luat o pereche de dogi danezi?

– Da. Când am cunoscut-o, tocmai îi plimba pe punte, răspunse domnul Channing. Mi-a spus că îi aduce pentru un prieten.

– Dacă i-a fost până acum prieten, acum nu-i mai este. E un englez care a venit să se stabilească aici și a cumpărat o casă drăguță pe colinele dintre Sintra și Lisabona. Baroana a auzit că-și cumpărase o pereche de dogi danezi și căuta pe cineva care să-i supravegheze pe drum din Anglia. Baroana a spus că o va face ea – și fără îndoială a făcut-o. A menționat însă ca din întâmplare și, nu mă îndoiesc, cu grație, că desigur va trebui să participe cu ceva la cheltuieli, iar el ca un fraier i-a scris în Anglia, comunicându-i că va trebui să-i prezinte

spre decontare toate cheltuielile. Ieri, peste tot circula vestea că l-a încărcat cu întreg prețul călătoriei dus-întors – iar exprimarea din scrisoare era suficient de ambiguă încât să-l bage-n bucluc, în caz că n-ar fi plătit. Vă povestesc asta pentru a vă demonstra că este prea șmecheră chiar și pentru oameni mult mai ageri. Să înțeleg că v-a luat pașapoartele?

– Da.

– Face parte din scenariu – cea mai importantă parte, desigur. Teamă mi-e că nu le veți mai vedea înapoi, până nu-și primește banii. Nu vreau să vă descurajez, dar n-am auzit niciodată ca cineva să fi scăpat fără să plătească integral.

– A zis că acceptă un cec pentru banca mea din Anglia, spuse domnul Channing.

– Ceea ce n-a mai spus, răspunse colonelul, este că nu veți căpăta pașapoartele până ce nu-l va încasa. Dacă vreți bani, am să vă împrumut eu. Îmi dai mie un cec și cu banii lichizi poți scăpa de acolo oricând.

– Foarte amabil din partea ta. Dacă într-adevăr nu te-ar deranja ...

– Cu plăcere. Când plecați, voi merge împreună cu voi până la bancă.

– Nu i s-a întâmplat să nimerească și din cei care nu pot plăti? întrebă doamna Channing. De fapt, nici noi nu suntem bogați.

– V-ați putut permite să plecați în vacanță cu clasa întâi. Comparată cu o notă de plată la hotel, suma este scandalosă, dar nu este mai mare decât își pot permite oameni ca voi. Atunci când alege victime ca voi, profită de faptul că, deși îi veți opune rezistență până la un anumit punct, după aceea, decât să intrați în adevărate neplăceri, veți prefera să vă mușcați pumnii și să plătiți. Ideea este să vă facă să plătiți pentru o ședere lungă, pentru a avea vreme să găsească următorii ...

Se poticni, iar domnul Channing completă încruntat:

– ... proști naivi.

– Nu te învinovăți prea aspru, îl sfătui colonelul. Este prea experimentată. Ceea ce mă îmbolnăvește este că, dacă n-aș fi fost așa prins cu alte treburi la sosirea voastră, v-aș fi putut feri de necaz. O zărisem acolo pe chei; mi-am dat seama că ați călătorit pe avelași

vapor, dar cu voi deja asigurați, cum credeam că sunteți, la Pombal, cum să-mi închipui că vă va prinde în gheare? Apropo, unde-i Christina?

– S-a dus la Pombal să vadă dacă mai au camere libere. Dacă da, ne vom întoarce acolo. N-am de gând – în ciuda acelei note de plată – să plec direct acasă cu coada între picioare. Vom vedea care este situația la Pombal.

Christina nu pierdu vremea la cafenea.

– Mă duc să văd ce-i cu camerele alea, îi spuse ea lui Charles. Vii cu mine?

El aprobă nerăbdător, dar imediat după aceea aruncă o privire neliniștită peste drum.

– Ar trebui să stau p-aici, se scuza el. Mătușa ...

– Credeam că s-a întâlnit cu niște prieteni.

– Vor face turul palatului împreună, dar ar trebui să fiu aici s-o iau în primire atunci când iese. Lăsată de capul ei, cine știe de ce ar fi în stare. Ai putea trăi cu impresia că a ține sub observație o bătrână este floare la ureche, dar, în cazul mătușă-mi nu este, te asigur.

– Ei bine, atunci am să te las aici, zise Christina. Ne-om mai vedea.

– Stai puțin. Întinse o mână s-o rețină. Voiam să-ți spun ceva. Este adevărat că nu te-ai logodit?

– Dacă vrei să afli cât sunt de dispusă să reluăm relația aceea călduță, răspunsul este nu.

– Călduță? Charles păru indignat. Poate că pentru tine a fost călduță, dar pentru mine a fost o treabă foarte serioasă!

– În ce fel serioasă?

– În sensul că voiam să mă căsătoresc cu tine, desigur. N-a luat forma unei cereri oficiale, dar atâta vreme cât mătușa este încă în viață, bântuind prin castel, ce aș avea de oferit?

– Ce s-a întâmplat cu fata aia pe care o chema Joan și nu știu mai cum?

– Joanna? A plecat într-o croazieră în Bermude și a rămas acolo.

Doar n-ai crezut c-a fost ceva serios?

– N-ai fost logodit o vreme cu Brenda Pont?

– A fost o greșală pe care ar fi făcut-o oricine. Dar în loc să-mi parcurgi mie lista, de ce nu explici toate lunile alea în care l-ai sufocat pe James?

– Mă voi mărita cu el.
– Mărita ... Dar ai zis că ...
– Am spus că nu-s logodită. Și-i adevărat. Am hotărât să mai așteptăm trei luni.

– Ce să așteptați?
– Să vedem dacă rezistăm.
– Să vedeți ... Oare nimeni nu i-a vorbit lui James despre pericolele încrederii prea mari? Sau ție?

Christina era gata să-i explice că ideea celor trei luni nu fusese a ei sau a lui James, dar se hotărî să n-o facă. Charles avea câteva calități însă discreția nu se număra printre ele.

– Îi dă lui James ocazia să agate o milionară, spuse ea.
– Proastă idee, zise Charles cu franchețe, și dacă voia să agate o milionară, o avea la îndemână pe verișoara aceea, nu-i așa? Am înțeles că fusese pusă la rece pentru următoarea lui zi onomastică, aceasta fiind cauza pentru care am încercat să-l îndepărtiez atunci când încerca să te cunoască. Avea deja o fată – și asta-i suficient pentru oricine. N-am cunoscut-o niciodată, dar am auzit că merită trei milioane. Poate că ar trebui să încerc și eu cât timp este aici.

O clipă, Christina fu prea surprinsă pentru a mai vorbi.

– Aici? 7reuși ea să îngăime.

Charles fu la fel de surprins.

– Vrei să zici că James nu ți-a spus?

– El ... decise să nu-i dezvăluie faptul că ea și James nu comunicau unul cu celălalt. Nu, nu mi-a spus. Ea este aici, la Sintra?

– Lângă. Ea și maică-sa stau cu familia aceea de francezi care abia a cumpărat Quinta dos Castanheiros – care se întinde pe dealul acela. Nu poți zări casa din cauza castanilor, dar se văd cele două turnuri albe. Mătușa zice că maică-sa crește câini de rasă; milioanele se pare că aparțin fiicei. Habar n-am de ce James nu te-a pus să le cauți; din câte știu, sunt aici de vreo trei săptămâni.

Christina nu răspunse. Surpriza lăsase locul unei mari ușurări, atât de mare încât trebui să lupte împotriva pornirii de a-i sări de gât lui Charles. Katherine – Katherine Staples – nu se afla în Anglia. Nu era în preajma lui James.

Fusese foarte bine, își dădu ea seama, privind în jur la scena care în ultimele clipe căpătase un farmec pe care nu-l mai observase până

în prezent – fusese grozav să-și aducă aminte că James avusese la dispoziție ani întregi să se îndrăgostească de verișoara lui. Se întâlneau frecvent, atât în nord cât și la Londra; dacă ar fi dorit-o, era la îndemână, liberă și fără probleme. Gândul acela fusese liniștitor, până la un punct, dar existase pericolul celor trei luni de convingere, Katherine Staples fiindu-i vârâtă pe gât clipă de clipă.

Dar Katherine era acolo, printre castani, împreună cu mama ei care creștea câini, iar James era acasă în Northumberland și viața era minunată.

Își aminti că Charles era încă lângă ea.

– Vii cu mine sau nu? îl întrebă ea.

– Aș vrea, dar mătușa ... Poate voi reuși să ...

– Nu; mă duc singură. Întoarce-te la ea și ... Se opri, nevenindu-i să creadă, cu ochii larg deschiși, fixați undeva deasupra umărului lui Charles. Ea ... este? întrebă, prea uimită pentru a mai da atenție politetii.

O femeie în vârstă – înaltă, slabă până la uscăciune – cobora scara palatului. Era îmbrăcată cu pantaloni mulați și un pulover larg, foarte la modă printre tineri, cu picioarele vârâte în niște sandale roz. Sub părul rafinat zbârlit, albăstriu, Christina văzu o figură rujată, machiată și vicleană.

– Ea este, confirmă Charles. Mai mult, m-a reperat deja.

Mătușă-sa traversa drumul, strigându-l cu o voce ascuțită, autoritară.

– Charles! Cine este fata asta drăguță?

Charles, vânăt de rușine și stânjeneală, murmură o prezentare, iar mătușa, Lady Lovelle, luă mâna Christinei.

– Draga mea, este un geniu! spuse ea. Numai câteva clipe a scăpat de sub ochii mei și uite ce-a găsit! Locuiești la Sintra?

– Din păcate, am nimerit la Quinta de Narvão, zise Christina și o văzu pe Lady Lovelle schimbându-se la față. Eliberând mâna Christinei, rămase câteva clipe într-o atitudine de uimire consternată și apoi vorbi pe ton întrebător:

– Cum reușește? Ei bine, desigur, se știe cum procedează – vânând în preajma cheiului sau la aeroport sau așteptând expresul din sud – dar cum de reușește mereu să prindă asemenea oameni drăguți? Și ea este un geniu, ca Charles. Unul escroc, desigur; se-nțelege fără să mai spun. Tocmai ați căpătat nota de plată?

– Tata a primit-o azi dimineată.
– Ei bine, transmite-i din partea mea să plătească fără multă tevatură; este mult, mult mai bine. Să plătească și să plece.

Prima impresie, profund nefavorabilă, începu să se estompeze; în ciuda aspectului ei și a vocii de papagal, Christina începea s-o placă.

– Unde ați stat înainte?

– La Pensão Pombal.

– În Sintra?

– Da. Nu departe de aici.

– Ei bine, deși n-am mai auzit de el, sunt convinsă că este un loc foarte drăgut. Ascultă, de ce nu vii să iei prânzul cu mine? Am niște invitați atât de drăguți.

– Ah, mătușă Emily, doar n-ai invitat iar o mulțime de oameni? Întrebă Charles. Ultima oară ...

– Taci, Charles. Niște oameni foarte drăguți, continuă Lady Lovelle să se adreseze Christinei. Cinci cu toți. Pe doi dintre ei îi cunosc și aceștia îi cunosc pe ceilalți. Cred că era vorba de cinci; sau poate șase, dar vom afla când vor apărea. Vino, te rog!

– Îmi pare rău; nu cred că voi putea. Este foarte amabil din partea dumneavoastră.

– Bine. Atunci altă dată – dacă va mai fi timp. Majoritatea celor care au de-a face cu baroana, o șterg rapid acasă. Continuă încă să vină la cină cu rochiile alea fără spate?

– Da.

– Îndrăznesc să cred că se va ține tare până ce va fi prea bătrână și va trebui să vândă acele colecții de aur, jad și fildeș. Și bijuteriile, despre care se zice că sunt minunate. Trebuie apreciată, pentru spiritul de independență. Majoritatea femeilor în situația și cu aspectul ei ar umbla după bărbați, nu după chiriași plătitori.

– Mătușă Emily ...

– Taci, Charles. Christina, ești sigură că nu poți veni la prânz?

– Foarte sigură, mulțumesc.

– Ei bine, dacă mai rămâi aici, va trebui să ne întâlnim într-o zi ca să-ți arăt împrejurimile. Cunosc locul mult mai bine decât acei așa-zisi ghizi. Cândva am trăit aici, nu în viața asta, desigur, ci în alta. Mă simt ca acasă aici; aș dori doar să-mi amintesc cine am fost, dar cu vârsta

îmi este tot mai clar. Într-o zi, voi ști. Acum însă, mă tem că voi fi nevoită să ți-l răpesc pe Charles; nu-i pot înfrunta pe toți acei musafiri de una singură. Să mergem, Charles.

Christina plecă, mulțumită de întâlnire și se opri de câteva ori să întrebe care era drumul spre Pensão Pombal.

În cele din urmă localizează Pensão, la capătul celei de-a șasea străzi. Se opri la limita curții și privi scena care părea să nu se fi schimbat deloc. Doar pe figura lui Gustavo, care coborâse treptele verandei pentru a vorbi cu ea, exista o diferență. Vechea amabilitate era absentă; în locul acesteia, afișa o încruntare îngrijorată și oarecum încurcată.

– Bună dimineța, spuse Christina.

El se înclină. Urmă o pauză în cursul căreia Christina își jură că proprii copii, dacă vor exista, vor învăța douăsprezece limbi în afara celei materne; apoi ridică un deget, arătă spre casă și cu o mimică vioaie îi dădu de înțeles lui Gustavo că avea nevoie de două camere.

El dădu din cap; în mod clar, camerele erau libere. Aveau de primit, întreabă el apelând la rândul său la degete, două persoane sau trei?

Christina se arătă pe sine.

– Pentru mine, zise ea, pentru senor tata și senora mama.

– Dar ... arătă Gustavo spre alee. Senor, senora ... baroana.

– Nu. Christina își clătină capul. Baroana nu. Făcu un gest care însemna că îndepărtează ceva indezirabil. Baroana adios. Senor, senora, eu ... aici, termină ea hotărâtă, arătând iar spre casă.

Și asta era tot ce putea face fără lecții suplimentare. Păcat, dacă dăduse de înțeles că baroana îi dăduse afară, dar asta însemna totuși că aveau nevoie de camere.

Cu mare ușurare, văzu că fața lui Gustavo se lumina. Îl văzu întorcându-se și-l auzi slobozind un răcnet, însă de data asta nu era adresat soției sau fiicelor, ci lui Felipe.

Zgomotele de spart lemne încetară; din spatele unuia dintre acareturi apărură un tânăr de vreo douăzeci și doi de ani, îmbrăcat cu blugi, cămașă cadrilată și șapcă neagră. Gustavo îl prinse, îl trase în fața Christinei, îl arătă triumfător și, lovindu-l cu putere în piept, spuse:

– Engleză!

Cuvântul fu urmat de o mișcare rapidă a mâinilor de deschidere-închidere menită să indice viteza și fluența cu care Felipe vorbea acea limbă.

– Vorbești englezește? îl întrebă Christina.
– Puțin. Înțeleg bine, răspunse Felipe, adresându-i un zâmbet larg, prietenos. Doamna spune mie, eu spun Gustavo.

Porniră împreună spre verandă, iar pe drum Christina află – nu de la Felipe ci de la Gustavo, care n-avea răbdare ca vorbele să-i fie traduse, dar ale cărui gesturi erau mai elocvente decât orice cuvinte – că Felipe era logodit cu Maria de Fatima; de câte ori slujba îl aducea la Sintra, trecea pe la Pensão nu numai în speranța că o va putea vedea, dar și că se va înfrupta din ceea ce se gătea. Urma să rămână la prânz și cinstit era să-și câștige masa tăind lemne.

Gustavo o așază pe Christina pe un scaun de pe verandă, ceru să-i fie adus vinul și i-l puse dinainte. La invitația ei, el și Felipe se așezară; Felipe își scoase șapca și o puse grijuliu sub scaun.

– Te rog să-i spui domnului Gustavo, îi ceru Christina, că plecăm din casa baroanei și am dori să ne întoarcem aici.

– Ea invită voi? se interesă Felipe.

– Da.

– Ea zice veniți ca prieteni și apoi dă notă mare?

– Da.

– Cere plătiți mult vreme?

– Ne-a încărcat cu o lună.

– Voi plătit deja? Terminat?

– Nu. Tata va plăti în cursul zilei și apoi am dori să ne întoarcem aici.

– Baroana luat pașapoarte?

– Da.

– Domnul și doamna încă acolo?

– Nu. Ne vom întâlni peste puțin timp în apropiere. Eu am venit aici să aflu dacă mai există camere libere.

După aceasta, Christina constată nu i se mai cerură alte detalii. Felipe se întorsese spre Gustavo și, pentru o vreme, vorbiră în portugheză. Discuția păru să se încingă; Christinei i se păru că Felipe avansase o propunere și întâmpina dificultăți în a-l convinge pe celălalt să fie de acord. În cele din urmă, Gustavo se opri să judece problema și un rânet i se lăți pe figură. Aplecându-se peste masă, îi dădu lui Felipe o lovitură pe spinare care aproape îl răsturnă din scaun; apoi se relaxă și râse îndelung, din inimă.

– Vă rog, spuneți domnului, tatăl dumneavoastră, traduse Felipe, că ar fi bine dacă ar aștepta mâine.

– Dacă ce?

– Va fi bine dacă stați acolo încă o zi. Pentru încă o noapte nu mai plătiți; încă o noapte așteptați.

– Am fi dorit să plecăm astăzi, spuse Christina.

Felipe traduse această declarație lui Gustavo, care se aplecase înaintea, își unise palmele în semn de rugă și părea să susțină propunerea ca nimic să nu fie întreprins până a doua zi.

– De ce nu? întrebă Christina. Ce-i de câștigat așteptând încă o zi sau o noapte?

Felipe își ridică umerii la nivelul urechilor, își aruncă mâinile în lături, întruchipând imaginea omului care nu știe nimic.

– Dar trebuie să existe un motiv, insistă Christina.

– Poate da, poate nu, zise Felipe. Gândesc la ceva, dar poate nu bine. Dacă nu, mâine plătiți, veniți aici.

Mai mult nu putu scoate de la el sau de la Gustavo. Ședința fu suspendată, iar Josefina veni s-o roage să urce la etaj pentru a se asigura că odăile erau pregătite. Când părăsi în sfârșit Pensão, Maria de Fatima fu desemnată s-o conducă până la capătul străzii, însă lui Felipe nu i se permise s-o escorteze pe aceasta.

Ajungând la cafenea, Christina își găsi părinții așteptând-o, împreună cu colonelul și cu Charles, ultimul revenind, după ce-și lăsase mătușa acasă.

– Proastă afacere, să fiți prinși în felul acesta, îi spuse colonelul după schimbul de saluturi.

– Ai obținut camerele? întrebă domnul Channing.

– De mâine, răspunse Christina.

– Asta înseamnă că mai aveți numai o zi s-o suportați pe baroană. Știi ceva – ce-ar fi să veniți să cinați cu noi? De ce nu m-oi fi gândit mai devreme? Acum e prea târziu pentru a vă invita la prânz, dar veniți la cină; veți avea ocazia să ieșiți din casă. Da, veniți pe la opt. Nimic extravagant; doar ce se va întâmpla să fie pe masă.

Doamna Channing îi mulțumi și acceptă, însă domnul Channing părea dus pe gânduri.

– Trebuie să fi fost și oameni, îi spuse el colonelului, care să continue să stea la baroană. Dacă plătesc nota aceea, am dreptul la o lună cazare și masă pentru mine și familie. Dacă am rămâne și ne-am face obiceiul să apărem la fiecare masă ...

– ... la sfârșitul șederii ați primi o notă suplimentară piperată, completă colonelul. V-ar oferi delicatese de extra-sezon și v-ar explica apoi că bineînțeles acestea n-au fost cuprinse în nota de plată. Va aprinde focul în camerele comune și v-ar taxa o sumă suficientă de a încălzi toată casa. S-a mai încercat. Toate au mai fost încercate. Un singur lucru îi poate veni de hac, anume ca reputația ei să ajungă suficient de departe încât să țină lumea la distanță. Dar sunt gata să pariez cu voi că, dacă plecați, până într-o săptămână va găsi alt lot de victime. Dacă aveți de gând să rămâneți, de ce ați mai făcut investigații la Pombal?

– Deoarece prima pornire a fost să scap de acolo imediat. De atunci, m-am mai gândit și ...

– Nu, nu te-ai gândit, spuse colonelul. Pur și simplu ți-ai revenit din șoc și încerci să stai drept și să-i întorci loviturile. Au încercat și alții mai tari ca tine. Sper că nu-ți închipui că o femeie care poate pune pe picioare asemenea afacere n-ar fi în stare să facă față la orice fel de răzbunare? Îi lovește pe oameni unde-i doare mai tare – la buzunare; în mod normal, aceștia reacționează într-o varietate de moduri, iar ea a învățat să se descurce cu oricare dintre acestea. Dacă-ai încerca să rezisti o lună, te va consuma așa de mult că vei ajunge o epavă. Plătește și pleacă, acesta este sfatul meu.

– Cred că ai dreptate, recunosc fără tragere de inimă domnul Channing.

– Sigur că am. Întorceți-vă și apucați-vă de împachetat. Vă aștept la cină. Se întoarce spre Charles. Și pe dumneata, spuse el.

– Pe mine? fu Charles plăcut surprins. Mulțumesc mult. Eu ...

– Ca să fim cu soț, zise colonelul.

Scoțându-și pălăria, se întoarce și plecă. Charles se duse fără tragere de inimă să ia prânzul cu mătușă-sa, iar Channingii se îndreptară spre Quinta de Narvão.

– Presupun, spuse domnul Channing pe când se apropiau de poartă, că nu-și va face apariția la prânz. Se va ține deoparte.

Dar, după ce intrară, o voce puternică și veselă îi întâmpină de pe terasă. Baroana, tolănită lejer pe o canapea, flutură ziarul pe care-l citea și ridică niște reviste pentru doamna Channing.

– Bună, bună, deci v-ați întors de la plimbare, ciripi ea vesel. Veniți, luați loc; probabil că sunteți obosiți. Stați jos și am să comand niște băuturi înainte de masă.

– Nu. Ah nu, mulțumesc, răspunse cu asprime domnul Channing, cu gândul la coloana intitulată cheltuieli suplimentare. Tocmai am băut ceva, mulțumesc.

– Și eu însămi a trebuit să ies în dimineața asta să mă întâlnesc cu niște prieteni, spuse baroana. Abia adineauri m-am întors. V-ați întâlnit cu prietenul dumneavoastră, colonelul?

– Da. De fapt, zise doamna Channing, am promis că vom merge la el la cină. Sper ...

– Astă seară? Ah, ce noroc! exclamă baroana. Tocmai îmi făceam griji fiindcă și eu am fost invitată la cină la niște prieteni, la Lisabona și n-aș fi vrut să vă las singuri. Așa însă, este perfect.

Domnul Channing, nefiind în stare să adopte o atitudine la fel de nonșalantă, urcă în camera sa în așteptarea mesei de prânz. Christina îl urmă, însă doamna Channing se așeză lângă baroană și ridică una dintre reviste.

– E cam supărat, soțul dumitale, o auzi ea pe baroană. Azi dimineață i-am provocat un șoc, nu?

– Da. Am fost mereu de părere, spuse doamna Channing potolit, că cei care plătesc preferă o mică pregătire înainte de a le fi prezentată o notă de plată mare. Ar fi fost mai bine, înainte de a-i prezenta soțului nota, să vorbiți cu mine.

Fu surprinsă, dar mulțumită să constate că aceste cuvinte o lăseseră pa baroană fără replică, câteva clipe. Apoi, aceasta reluă.

– Pregătire? Mi-a spus – asta v-a comunicat – că a crezut că nu v-am invitat decât din prietenie.

– Oare, nu asta ați dorit să-l faceți să creadă?

În tonul ei nu era urmă de ostilitate. Dezarmată, baroana o privi un moment și apoi răspunse cu franchețe.

– Am să vă dezvălui ceva, zise ea. De câte ori invit pe cineva, îmi spun că, o dată, cineva îmi va replica, după ce mi-a trecut pragul și a văzut ce am de oferit: „Cum, tot luxul ăsta pentru niște străini, niște

necunoscuți?” Vă asigur însă că nimeni nu a spus așa ceva. Dacă ar face-o, atunci le-aș spune și eu că într-adevăr îi voi taxa. Este uimitor cât de mult pot accepta oamenii atunci când cred că este gratis. Apoi le ceri să plătească și, deodată, au afaceri care-i cheamă în altă parte. Și dumneavoastră veți pleca; văd asta foarte clar.

– Probabil că așa reacționează majoritatea oamenilor, zise doamna Channing.

– Să reacționeze? Când cineva are de plătit o notă, spuse baroana, unica reacție ar trebui să fie să se așeze și să scrie un cec, nu-i așa?

– Niciodată nu faceți concesii?

– Concesii? Repetă baroana cu voce tare, mânioasă. Ce-s eu...

– Nu, așa mi-am închipuit și eu.

– Îmi puteți spune că nu v-am oferit totul, fără limitări?

– La un preț, zise doamna Channing. De ce se mai spune oare că cele mai bune lucruri din viață sunt gratis?

– Bună întrebare, apercie baroana nemilos. Aș putea răspunde punând altă întrebare: Oare această casă, acest fel de viață, mâncarea, serviciul, această grădină cu florile, fructele și frumusețea ei, ar trebui să fie toate gratis? Oare, paturile din camere cu învelitori de mătase, sau servitorii sunt pe gratis? Sunt gratis sofalele, scaunele, tapiseriile, argintul, cristalul, tablourile, ornamentele minunate? Sau covoarele, draperiile atât de frumoase; pernele pe care stați, întâlnirile pe terasa aceasta, micul dejun și cina oferite în splendide servicii de porțelan chinezesc – sunt toate astea gratis? Nu! Dacă doriți puteți să-mi examinați nota în detaliu, facturile zilnice pentru mâncare și băutură, salariile lunare ale personalului, facturile pentru benzină, pentru încălzire, pentru lumină. Gratis? Pot să vă spun, doamna mea, că uneori mă simt de parcă aș avea o sută de mâini și cu fiecare ar trebui să dau bani, bani, bani – unuia, altuia. Plătește, plătește, plătește. Și, dacă eu plătesc, de ce să nu plătească și alții? Dacă viața are și lucruri bune care să fie gratis, atunci bucurați-vă de ele. Din punctul meu de vedere, nimic din ceea ce îmi place nu-i gratis – asta-i viața mea, iar eu nu pot, nu vreau să trăiesc altfel. Nu, doamnă! Pentru mine, părțile cele mai frumoase ale vieții sunt departe de a fi gratis! Sunt scumpe! Doamne, cât de scumpe!

Se opri, cu pieptul palpitând de pasiune. Se întoarse să privească pe deasupra balustradei joase de piatră, cu o expresie gânditoare. Un timp, doamna Channing nu spuse nimic. Apoi puse altă întrebare:

– Și merită?

Baroana se întoarse încet cu fața spre ea.

– Să merite? Vreți să spuneți dacă nu-i prea multă muncă, prea multă ...

– Ce vroiam să știu este dacă n-ați fi la fel de fericită și la o scară mai mică?

– Cum să capăt această scară mai mică? Aceasta este casa mea. N-o pot face mai mică; nu pot să scap de unele camere. Și, chiar dacă aș putea, n-aș face-o. Dacă există perfecțiune pe lumea asta, atunci este în casa asta și în grădina asta. Ca s-o am, s-o păstrez, nu mă deranjează să muncesc, aș face chiar orice. Nu-i ușor să-ți găsești locatari lună de lună, an de an – dar eu găsesc. Este o provocare. V-am spus eu vreodată: toate astea sunt gratis? Nu. N-ați întrebat, fiindcă dumneavoastră, ca toți ceilalți, ați considerat că vi se cuvin. Dacă ați fi întrebat v-aș fi spus adevărul: că trebuie să plătiți. Fiindcă dacă nu plătiți eu nu pot trăi.

Răsună un gong, dar baroana nu se clinti câteva clipe. Apoi, se ridică și privi în jos spre doamna Channing.

– Sunteți un oaspete neobișnuit, doamna mea, spuse ea. Aș zice, aproape unic. Sunteți prima care mi-a înțeles vreodată problemele.

– Problema mea este, răspunse doamna Channing, că văd întotdeauna ambele fete ale unei chestiuni.

– Problemă? Acesta este un dar, doamna mea; un dar foarte neobișnuit.

Doamna Channing se ridică și se pregăti s-o urmeze în sufragerie.

– Eu nu cred că e un dar, replică ea. Dar dacă este, atunci vine din partea unei ursitoare foarte rele.

Capitolul 6

Baroana plecă în limuzină pe la șase; peste încă două ore Channingii chemară un taxi și se duseră să cineze la colonel.

La vizita precedentă, domnul și doamna Channing fuseseră prea tulburați pentru a observa detalii, dar considerară inutilă explicația colonelului, la sosirea lor, cum că el însuși proiectase casa; arăta exact așa cum s-ar fi așteptat de la o casă proiectată de el: simplă, compactă, pătrată și solidă. Era făcută din lemn de pin, iar aleea îngrijită de la intrare era mărginită cu flori aliniată ca trupele la apel. În mod clar, colonelului îi lipsea acea atitudine a lui Gustavo de a lăsa natura de capul ei; grădina lui arăta de parcă ar fi plecat din ea dimineata, în pas de defilare, lăsând-o în formație de luptă.

Doamna Bell-Burton, așteptându-și musafirii pe prag, era la fel de neinteresantă ca și casa. Doamna Channing și-o amintea ca pe o mireasă cam neglijentă, dar treizeci de ani de viață alături de colonel o făcuseră ordonată. Însă lipsa ei de tact era la fel de evidentă. Îi oferă un obraz doamnei Channing spunându-i că arăta neobișnuit, scutură mâna Christinei și-i zise că era aproape, dar nu chiar, la fel de frumoasă ca surorile ei, ridică vocea când îl salută pe domnul Channing, de parcă anii trecuți i-ar fi adus obligatoriu surzenia și apoi îi conduse înăuntru.

Aici, predomina aceeași ordine deprimantă. Dacă citeau, cărțile fuseseră ascunse. Dacă doamna Bell-Burton cosea, broda, sau scria

scrisori, sau croia, sau era abonată la reviste, nu exista nici o mărturie a acelor activități; camera de zi era atât de lipsită de orice notă personală încât vizitatorii s-ar fi putut crede într-o casă în curs de mobilare. Spre surpriza doamnei Channing, nu exista nici o dovadă că în casă locuiau trei copii mici; întrebând dacă plecaseră, află că nu, însă le era strict interzis să iasă din camerele lor.

Charles Granger, sosit ceva mai târziu, fu muștrat de colonel și primi sarcina de a se ocupa de băuturi. Acesta îl conduse pe Charles în salon, îi arătă un șir de sticle, îi comunică ce dorea fiecare și se așeză lângă domnul Channing la o șuetă despre vremurile trecute. Doamna Bell-Burton se așeză lângă doamna Channing pe sofa și începu o conversație pe ton viori.

– Plăcut să vă revăd din nou pe toți, spuse ea, deși trebuie să adaug că mă îngrozea perspectiva, când am aflat că veniți. După atâta vreme, nu poți să știi cum vor mai arăta oamenii, nu-i așa? Locuiți încă în aceeași casă, în Anglia?

– Da.

– Și n-o găsiți prea mare, acum că fetele au plecat? Cred că nu aveți servitori?

– Am zilieri; în general, mă descurc foarte bine. Probabil că-i foarte plăcut să ai atâtea menajere.

– Draga mea, aș putea face de două ori mai multă treabă în jumătate din timp. Problema este că nu-mi permit să plătesc salarii mari, așa că, de îndată ce am format o fată, pleacă.

Se întrerupse pentru a lua un pahar. Se înfioră și făcu o grimasă.

– Ah, ce tare! Exclamă ea. Doamne, n-aș putea bea așa ceva!

Colonelul, după ce luă un pahar și-i testă conținutul, afirmă pe ton mândru că amestecul era suficient de tare pentru a doborî orice om obișnuit. Charles fu trimis înapoi în sufragerie, cu misiunea de a boteza mixtura cu apă din belșug.

– Întotdeauna am considerat, zise Charles, așezându-se în sfârșit lângă Christina cu o expresie revoltată, că prima băutură trebuie să fie tare. Trebuie să pui petrecerea în mișcare și nu poți face asta cu apă de ploaie. „Apa de ploaie” fu trecută din mână în mână și, înainte de a se face timpul pentru a doua, o slujnică minionă cu păr negru buclat, ochi mari negri și pielea brun-închis, apăru în ușă și anunță cina.

Întreaga asistență trecu în sufragerie, ale cărei principale ornamente erau niște oale cu ferigi înșiruite de-a lungul pereților. Colonelul îi ținu scaunul doamnei Channing și o ajută să se așeze.

– Nu te-ai lovit de vreun picior, nu-i așa? întrebă el îngrijorat. Drăguță masa asta, dar trebuie să ai grijă unde-ți așezi scaunul, sau atunci când te așezi îți pocnești genunchii și – iată! să nu spui că nu te-am avertizat, Bruce.

Domnul Channing, încercând cu disperare să-și ascundă suferința, medita posomorât că, așa escroacă și mincinoasă cum era, baroana nu pune capcane sub masă, nu oferea musafirilor tutun trezit și nici nu lua băuturile de pe masă doar prentu a le aduce înapoi botezate. Ca și doamna Channing, începu să-și amintească lucruri uitate despre colonel și soția lui, în primul rând faptul că petrecerile date de aceștia fuseseră de evitat cu orice preț pe vremuri.

Încercă să-și scoată din minte gândurile acestea pentru a-și aminti numai de bunătatea colonelului, însă evoluția cinei nu-l ajută cu nimic. Supa fu prea uleioasă, carnea tare și legumele sleite. Între feluri, colonelul și soția lui parcurseeră un pomelnic de amintiri. Își amintiră de lucruri de mult uitate, fără prea mare însemnătate pentru domnul și doamna Channing și fără nici o semnificație pentru Christina și Charles.

Farfuriile pentru carne fură strânse; în fața doamnei Bell-Burton fu așezat un vas de sticlă conținând un amestec albicios.

– Îmi place să servesc eu însămi pudingul, explică ea. Nu-i pot face pe servitorii portughezi să înțeleagă pudingul englezesc. Curată desfătare, plăcerea soțului meu.

Musafirilor li se înmânără farfurii pe care, din prăjiturile buretoase, se prelingea o zeamă lăptoasă. Amestecară în farfurii, spuseră că era delicios, ascuseră cât mai mult posibil sub linguri și se întoarseră în salon pentru cafea.

Doamna Bell-Burton începu să ghicească viitorul, iar colonelul prezentă trucuri cu cărți de joc. Apoi, deschise o pianină antică și o pofți pe Christina să cânte.

– Am renunțat la pian când aveam unsprezece ani, îi spuse ea.

– N-ar fi trebuit ca părinții să-ți permită așa ceva, zise colonelul. Eu, înainte de a împlini opt ani, eram încuiat în sala de clasă o oră pe zi ca să exersezi la pian.

– Atunci, dumneavoastră ar trebui să ne cântați, spuse Christina.

– Ei bine, ... dacă insistați ...

Se așeză, începu să cânte iar vizitatori păruă să asculte cu interes, absorbiți. Doamna Channing și-ar fi dorit să fi renunțat; domnul Channing își zise că a-i înmâna un cec baroanei ar fi fost mult mai puțin dureros. Charles adormise; Christina se gândea la Gustavo și Felipe și se întreba ce le-ar fi putut aduce întârzierea în achitarea notei baroanei. Dorise să-i relateze mamei detaliile întâlnirii de pe verandă, dar se răzgândise.

În sfârșit, se ridicară și își luară rămas bun de la familia Bell-Burton.

– Ne-a făcut plăcere vizita, spuse colonelul, după sosirea taxiului comandat prin telefon. Mare păcat că ați luat contact cu Portugalia în felul ăsta nefericit. Mă bătea gândul să vă sfătuiesc să vă mutați aici definitiv. Ați fi foarte fericiți aici, după ce v-ați stabili. Clima este umedă din octombrie până în mai, desigur, iar briza puternică de peste vară le provoacă unora dureri de cap, iar unii v-ar spune că Sintra este permanent acoperită de nori, dar asta face ca vremea să fie răcoroasă. Ar merita să vă gândiți la asta.

Promițând să facă întocmai, Channingii plecară însoțiți de Charles.

– Nu știu ce simțiți dumneavoastră, însă eu sunt mort de foame, spuse Charles imediat ce dădură colțul. Vizita le-a făcut mare plăcere și așa mai departe, însă tot ce am în stomac este puțină supă și un cartof nefiert. Nu vreau să par nerecunoscător sau să abuz de ospitalitatea cuiva, dar am să le trezesc pe slujnicele mătușii și am să le cer să mă hrănească. Presupun că nu doriți să mă însoțiți?

Spuseră că ar fi mai bine să nu le deranjeze pe respectivele slujnice. Îl lăsară în fața unei clădiri lungi și joase și merseră mai departe spre casa baroanei, unde găsiră o menajeră și un servitor, așteptându-i, cu paturile ademenitoare pregătite și câte o măsuță de serviciu în camera fiecăruia, cu băuturi calde și reci, precum și o diversitate de mici sandvișuri savuroase. Domnul Channing își mănca porția și își turnă un whisky pe care îl bău fără să-i pese de consecințe; cu siguranță, va apărea o notă suplimentară ametoare, dar pe moment simți ... că banii erau aproape meritați.

Doamna Channing intră la Christina să-i spună noapte bună și o găsi în pat cu o figură meditativă.

– Obosită? întrebă ea.
– Nu. Mă gândeam doar că ar fi fost bine dacă aş fi învăţat limbi străine.

Maică-sa se așeză pe marginea patului.

– Vrei să rămânem aici sau preferi să ne întoarcem acasă?

Christina căscă şi se strecură între cearşafuri.

– Per total, aş prefera să rămânem, zise ea. Aici mă gândesc la James cea mai mare parte a timpului, dar acasă aş face-o tot timpul. Mi se pare ciudat că şi tu ai simţit așa ceva pentru tata. Să nu-mi spui că a fost un iubit pasional.

– A fost un soţ fidel; să sperăm că şi tu vei putea spune acelaşi lucru despre James după mulţi ani. Noapte bună, draga mea.

– Mai rămâi o clipă. Am o noutate.

– Vesti bune?

– Minunate. Katherine Staples este aici.

Doamna Channing o privi uimită.

– Verişoara lui James ... aici, în Portugalia?

Christina suspină aprobator.

– Stă la o quinta în apropierea Sintrei. Charles mi-a spus. Nu-mi dădeam seama cât de mult mă îngrijora până ce am aflat că este departe de James.

– De când ...

– Trei săptămâni, spunea Charles. Mama ei se ocupă cu creşterea câinilor de rasă.

– N-are legătură cu dogii danezi ...

– ... pe care i-a adus baroana? Braţul ei lung nu poate fi chiar atât de lung.

– Probabil că nu.

Doamna Channing se întoarse în camera ei.

În dimineaţa următoare, baroana nu apăru. Channingii îşi luară micul dejun sub o copertină în dungi albe şi albastre, pe terasă, mâncarea fiind păstrată fierbinte de un cuptor electric portabil. Budincă, o mare varietate de cereale, ouă cu şuncă, rinichi, omletă cu şi fără roşii, cu sau fără ciuperci. Mai existau rulouri fierbinţi, pâine prăjită pregătită de un băiat în uniformă, marmeladă şi miere, iaurt şi cafea, frişcă şi câni cu lapte fierbinte, nişte plăcintele aurii şi pahare subţiri

pline cu diverse sucuri de portocale, lămâie, grepfrut și ananas și suc de roșii. Era imposibil să nu recunoști că deși cerea mult baroana dădea pe măsură.

În cele din urmă, Christina puse deoparte șervetul cu un oftat de mulțumire.

– Dacă aș pretinde că nu-mi pare rău să pierd asemenea mâncare, spuse ea, ar însemna să mint. Se ridică, ocoli masa și zbârli părul tatălui. Cu toate astea, îmi pare rău că am fost luați drept fraieri.

Dupăun timp, apărură și baroana, întorcându-se dintr-o misiune matinală. O urmăriră coborând din mașină, iar doamna Channing și Christina notară detaliile minunatului costum alb cu negru, proaspăt, neșifonabil, impecabil croit. Comportamentul ei, când îi observă și le făcu semn cu mâna, când li se alătură pe terasă și comandă cafea proaspătă și le împărți un vraf de ziare și reviste, era la fel de vesel, vocea îi era la fel de puternică și încrezătoare, ca întotdeauna.

– Văd că ați terminat deja, zise ea. Aș fi vrut să mă întorc la timp pentru a vă întovărăși la masă. Dar am fost obligată să plec devreme. V-a plăcut vizita la prietenii dumneavoastră?

– Da, minți doamna Channing, chiar foarte mult.

– În timp ce erați acolo, spuse baroana, așezându-se comod pe o sofa, m-am gândit foarte mult la voi. Nu-i păcat, mi-am zis eu, fiind vorba de oameni atât de încântători, așa de buni, așa de plăcuți, să avem mici neînțelegeri? Așa că mi-am zis că astăzi voi veni la micul dejun să vă fac o propunere.

– Trebuie să vă comunic, spuse domnul Channing, că vom pleca. . .

– Ah, asta ghicisem, dar vă rog să mă ascultați până la capăt! Ceea ce vreau să vă propun este că, dacă doriți să plecați, n-am să vă cer să plătiți și pentru restul lunii. Poate că nu v-ați dat seama de tot ceea ce avea de oferit casa mea și din cauza asta n-ați fost pregătiți să plătiți cât v-am cerut. Foarte bine. Azi dimineată, devreme, am plecat la Lisabona, la o prietenă și am implorat-o să vă cazeze în casa ei care, desigur, nu este ca a mea, dar costă mai puțin. S-a lăsat greu dar, până la urmă, de dragul meu, a acceptat. Acum nu mai trebuie decât să-mi plătiți pentru zilele petrecute aici.

Urmă o tăcere îndelungată. Domnul Channing avea nevoie de vreme pentru a mistui tot ce se spusese; soția și fiica îi așteptau reacția.

- De fapt, începu domnul Channing, tocmai voiam să ...
- Ah, dar mai bine să nu ne mai încurcăm în vorbe, protestă vioi baroana. N-ar fi mai bine să spunem că după ce-mi voi fi băut cafeaua, vom trece împreună în birou, dumneata îmi vei completa un cec și apoi ne vom despărți prieteni? Vor exista – trebuie să vă anunț, pentru a nu fi iar acuzată de inducere în eroare – câteva mici cheltuieli suplimentare; găsesc normal să vă cer să le plătiți, nu-i așa? Dar nimic de azi înainte, inclusiv acest mic dejun care ... sper că v-a plăcut! Iată o încheiere mulțumitoare, nu?
- Mă tem, interveni domnul Channing, că v-ați ostenit degeaba. Aș vrea să încheiem socotelile și apoi am dori să ...
- O cută apărură pe fruntea baroanei.
- Aș zice că nu este o manieră politicoasă de a răspunde astfel la amabilitate, spuse ea pe un ton supărat. Mai întâi, vă spun: am să anulez plata pentru zilele pe care nu le stați la mine. Apoi adaug: v-am aranjat la ...
- Ne întoarcem la Pensão Pombal, zise domnul Channing.
- Dar probabil că nici nu v-au mai păstrat camerele! Ați renunțat la ele ca să veniți la ...
- Am trecut ieri pe acolo și ne-au spus că ne primesc înapoi.
- Baroana rămase câțva timp adâncită în gânduri.
- Intenționați să rămâneți aici, la Sintra? se interesă ea în cele din urmă. Câtă vreme?
- Vom rămâne la Pensão Pombal, răspunse domnul Channing, până ce vom reuși să găsim o ocazie de întoarcere.
- Dar de ce să stați în lipsă de confort? De ce nu mergeți la prietena mea din Lisabona? Ați văzut destul din Sintra. La Lisabona ar fi o schimbare și ...
- Am făcut rezervări ferme la Pensão, zise domnul Channing.
- Baroana păru să-și facă niște calcule și apoi ridică din umeri cu dispreț.
- Foarte bine. Va fi neplăcut s-o anunț pe amica mea că v-ați răzgândit și că nu veți sta la ea. Nu cred că va fi încântată, deoarece în clipa asta face eforturi să vă primească. Se ridică și-i făcu semn domnului Channing s-o urmeze. Dumneata și cu mine vom merge în birou, zise ea. Aveți nota?
- Domnul Channing o scoase din buzunar.

– Trebuie s-o modific, nu-i așa? Trebuie adăugat câte ceva. Dar sunt convinsă că sunteți bucuros că vă voi taxa numai până astăzi. Îmi veți plăti în escudos? Întotdeauna ...

Vocea i se stinse progresiv. Doamna Channing și Christina rămaseră singure.

– Mă întreb, spuse Christina după o vreme, dacă asta are vreo legătură cu Felipe.

Observă că mama ei nu pricepea nimic și-i făcu o scurtă dare de seamă asupra întâlnirii din ziua precedentă cu Gustavo și Felipe, pe veranda de la Pensão Pombal.

– Ce fel de legătură ar putea exista între el și baroană? întrebă doamna Channing la sfârșitul relatării.

– Ei bine, pare destul de ciudat, nu-i așa? El spunea să așteptăm până mâine, iar astăzi ne șterge nouă zecimi din nota de plată. N-a zis colonelul că nimeni n-a scăpat vreodată fără să-i plătească întreaga sumă? De ce ne-o fi lăsat pe noi? Ne prinsese. Și nu avea habar că eram pe cale să plătim și să plecăm astăzi.

– Voia să scape de noi, spuse încetișor doamna Channing. Avea de gând să ne dea afară.

– Să ne paseze prietenei Lydia. E ceva putred, nu-i așa, din orice parte ai privi problema.

– Este ceva în spatele întregii afaceri, dar nu prea cred să aibă de-a face cu acel tânăr pe nume Felipe.

– Ei bine, pe ghicite nu vom ajunge prea departe.

Când fură gata de plecare și bagajele scoase, sosi un taxi și, de nicăieri, apără un grup de servitori care se alinie într-o expectativă imposibilă.

– Ceea ce am uitat să vă spun, îi zise baroana aparte domnului Channing, este că nu v-am pus la socoteală și serviciul. De obicei adaug 15%. Însă, pentru dumneavoastră n-am făcut-o.

Domnul Channing își ajută soția și fiica să urce în taxi, scoase din buzunar un teanc de bancnote nu prea gros și se îndreptă spre primul servitor din șir.

– Împărțiți între voi, spuse el răspicat.

Se înclină în direcția baroanei, se sui în taxi și emise un ordin ferm:

– Pen-sow Pom-barl.

Sosirea la Pombal avu grandoarea unei recepții. Se pregătiseră în vederea sosirii lor; toată lumea era în așteptare. Gustavo se grăbi să deschidă portiera taxiului, soția și fiicele sale transportară bagajele în casă, câinii lătrară, pisicile se furișară pe lângă tufișuri, Maria de Fatima aduse vin pe mese și trase scaunele. Șoferului i se oferî o băutură răcoritoare și apoi fu concediat. Doamna Channing, urmată de Maria-Helena, Maria-Jose și Maria-Innocencia, merse sus să despacheteze. Apoi se întoarse pentru a se alătura soțului și fiicei pe verandă și pentru a turna cafeaua pe care soția lui Gustavo i-o pusese dinainte.

Abia terminaseră cafeaua când în curte pătrunse o mașină foarte veche, bine întreținută, care ar fi putut participa oricând la o cursă de automobile de epocă. Din ea coborî colonelul.

– Voiam să fiu aici la sosirea voastră, spuse el, scoțându-și pălăria de Panama și alăturându-se Channingilor pe verandă. Ca să vă încurajez. Bun, acum cel mai cuminte este să uitați totul. Ar fi putut să se petrecă lucruri mult mai rele. A fost o lovitură urâtă, dar mai bine că a fost recepționată în buzunar și nu în cap.

– N-am plătit, zise domnul Channing, decât pentru perioada pe care am petrecut-o acolo.

– Întotdeauna am spus, continuă colonelul, fără să asculte, că nițică filozofie ... Se opri privindu-i fix. Ce ai spus?

– Am zis că n-am fost nevoiți să plătim decât pentru zilele pe care le-am petrecut acolo.

– Aiurea, explodează colonelul. Trebuie să fie vreo greșeală. Ceea ce vreau să spun ... este ... Nu, nu-nțeleg. Mi-ați spus că v-a taxat pentru o lună întreagă, nu-i așa?

– Da. Însă m-a iertat.

– Să te ierte? repetă ca un ecou colonelul. Să vă ierte? Probabil că glumiți. Baroana nu iartă niciodată, pe nimeni, de nimic. Ești sigur că ai înțeles bine? Ai primit chitanța?

– Da. N-am plătit decât pentru cât am stat.

Urmă o pauză.

– Nu-mi place chestia asta, spuse hotărât colonelul în cele din urmă. Nu-mi place deloc. V-ați recuperat pașapoartele?

- Da.
- V-ați luat toate lucrurile? Tot bagajul?
- Da.
- Nu înțeleg. Colonelul clătină din cap. Sunt aici de cincisprezece ani, murmură el, și în tot acest timp, nimeni n-a scăpat fără plata integrală. Au ...
- Fără plata integrală? Domnul Channing era indignat. Numești nota de plată pe care am achitat-o pentru aceste câteva zile, fără plată integrală? Două zile am luat masa în alte părți, dar a trebuit să plătesc până mi-a ieșit pe nas pentru mese la restaurant pe care nici nu le cerusem.
- N-ai fost obligat să plătești pentru întreaga lună, cum fusese vorba.
- A trebuit să plătesc și o notă aberantă pentru ceea ce ea numea suplimente. Auzi, suplimente! De ce ...
- O lună are treizeci de zile. Tu n-a trebuit să plătești decât pentru, să zicem, cinci. Cinci încape în treizeci de șase ori, insistă colonelul. Înmulțește ceea ce ai plătit cu șase, adaugă o notă înzecită pentru suplimente imaginare și atunci vei înțelege că ai scăpat *fără plata integrală*. Ascultă-mă pe mine, în spatele afacerii ăsteia este ceva necurat. Te asigur că pentru baroană nu există considerații filantropice. Îmi mănânc pălăria dacă n-a păstrat vreo surpriză neplăcută în mână. Sigur v-ați recuperat tot?
- Sigur, răspunse domnul Channing.
- Colonelul se ridică.
- Ei bine, ăsta-i un mister, zise el. M-aș bucura să fie adevărat, desigur, dar am sentimentul că lipsește ceva.
- A încercat să ne plaseze la o prietenă, la Lisabona, interveni doamna Channing.
- Ah! Acum ajungem la ceva! răspunse colonelul. Dorea să scape de voi. Asta înseamnă că găsisse pe altcineva. Cineva pe care îl prinsese deja; nu v-ar fi dat drumul fără să fie sigură. A încercat deci să vă trimită la Lisabona?
- Da.
- Înseamnă că are pe altcineva și că dorea să vă elimine din peisaj. Asta este mult mai logic. Mă duc să văd dacă nu aud ceva la telefonul fără fir. Dacă aflu noutăți, vin să vi le împărtășesc. Dar rețineți vorba mea: a prins alt pește în năvod.

Domnul Channing îl conduse la mașină, iar Christina privi spre mama ei.

– Te-ai prins? întreabă ea. Asta trebuie să fie.

– Totuși, nu pare să aibă vreo legătură cu Gustavo și cum i-ai mai zis celuilalt.

– Felipe. Măcar de-aș fi în stare să înțeleg limba, i-aș pune câteva întrebări lui Gustavo. Presimt că există o legătură pe undeva.

Doamna Channing nu-i răspunse. N-o prea interesau mijloacele prin care scăpaseră; destul că n-o mai aveau pe cap. Erau din nou aici, pe teren solid, în acest așezământ familial. Gustavo spărgea lemne, fetele spălau rufe și apoi le atârnavă la uscat, copiii se jucau. Din bucătărie soseau arome delicioase și sfârâit de grătar. O fetiță veni pe verandă aducând un vas cu măslinae negre.

– Mulțumită? întreabă Christina după o vreme.

Doamna Channing dădu din cap aprobator, cu ochii la soțul ei, care stătea lângă un grătar mic de argilă pe care una din fete frigea sardele proaspete, întregi; el urmărea operațiunea cu real interes și căpătă, pentru degustare, unul dintre peștii bine rumeniți. Ceva îi spunea că el, ca și ea însăși, începea să se simtă ca acasă în această atmosferă simplă, lipsită de griji. După toate cele, poate nu va fi chiar așa nerăbdător să se întoarcă acasă.

Soția lui Gustavo ieși să le spună că, oricând erau gata, puteau trece la masă. Se întoarseră spre sala de mese și văzură masa acoperită cu o față de masă albă, curată, pe care tronau farfurii groase și un coș cu pâine.

– N-am mai gustat asemenea pește, zise domnul Channing, luând loc și trăgându-și scaunul mai aproape nerăbdător. Ai văzut Madeleine?

– Da.

– Nici măcar nu-i curăță; direct pe grătar, așa cum au fost scoși din mare. Cred că vom primi câțiva, acum.

Dar mai întâi căpătară o supă groasă de legume. Apoi, sosi un platou pe care se ridica o piramidă de sardele fripte pe grătar. Începură să numere câte mâncau fiecare; ulterior, renunțară la numărătoare. Încercară, fără succes, să facă dreptate și vițelului prăjit care urmă și brânzeturilor, cireșelor, portocalelor și smochinelor.

Întoarcerea pe verandă le păru o expediție prea lungă. Așezați într-un colț umbros, băură o cafea tare, iar domnul Channing ieși din prelungita reverie pentru a face următoarea observație:

– Extraordinar! Nu-mi dau seama cum reușesc.

– Ce să reușească? întrebă Christina.

– Să se încadreze în preț. Sigur, e simplu și lipsit de pretenții; nu dau nici un ban pe aparențe – dar asta a fost o masă splendidă. Păcat că acasă nu se găsesc sardele proaspete. Poate am fi putut cumpăra un grătar din acela mic și l-am fi luat cu noi. Cel mai bine se fac în aer liber, din câte am înțeles.

Abia terminaseră cafeaua, când mașina colonelului intră în curte și se opri cu zgomot. Îi ieșiră în întâmpinare, însă el nu coborî. Le vorbi aplecându-se peste portieră.

– Nu pot zăbovi. Am trecut doar ca să vă spun că am avut dreptate.

– În ce privință? întrebă Christina.

– Păi, în privința aceluia rechin de baroană. Știam că este ceva putred. Nu v-am spus că nu v-ar fi dat drumul decât dacă avea un înlocuitor? Ei bine, așa a fost. Motivul pentru care trebuia să plecați este că altcineva trebuia să vină. Puteți mulțumi stelei voastre norocoase. E grozavă, orice ați spune! Rechin, bineînțeles, însă unul descurcăreț, al naibii de descurcăreț.

– Vrei să zici că aranjează ca altcineva să ne ia locul?

– Aranjează? A aranjat deja! I-a agățat. Sunt prinși. Ați ieșit din plasă pentru că avea alt pește deja prins. După ce ați plecat, a plecat și ea la Lisabona. I-a adus cu ea; cu bagaje și toate cele, tocmai la vreme pentru a lua prânzul. Știam că voi descoperi ceva sub acea scăpare miraculoasă de care ați beneficiat.

– Păcat, spuse domnul Channing, că nimeni nu i-a putut avertiza. Colonelul porni motorul și strigă ca să acopere zgomotul:

– Nu vă îngrijorați prea tare din cauza lor. Par să-și poată permite. Englezi. Nobilime provincială. Un castel în nord, în Northumberland și așa mai departe. Iertați-mă că nu pot să stau; am vrut doar să vă informez. Știam că vă va interesa. Pa. Am s-o aduc și pe Thelma, curând. Pa.

Doamna Channing făcu un pas și strigă:

– Cum se numesc?

– Nu-i nimic; mi-a făcut plăcere, zbieră colonelul.

Christina puse o mână pe aripa mașinii în încercarea de a o opri.

– Cum îi cheamă? strigă ea.

– Ce? Cheamă? Pe cine?

– Pe cei de la Quinta, strigă Christina.

– Un conte și fiul lui. Nu, nepotul. Bun, la revedere.

Mașina descrie un cerc larg. Acum era îndreptată spre ieșire; colonelul schimbă viteza. Christina tâșni înainte chiar în fața vehiculului, iar colonelul opri cu un scrâșnet.

– Hei! strigă el. Să nu mai faci așa ceva. Al dracului de periculos. Frânele astea nu-s chiar așa de bune.

– Cum ... îi ... cheamă? strigă Cristina răspicat.

– Pe cine?

– Pe cei de la Quinta.

– Ce?

– Pe ... cei ... de ... la ...

– Ah. Tocmai v-am spus.

– Nu ne-ați spus. Cum se numesc?

– Cum se numesc? Colonelul se opri o clipă să-și răscalească memoria. Contele de Saxonford, strigă el. N-am reținut și numele nepotului. Acum, fii fată bună și dă-te la o parte.

Christina ascultă. Zgomotul motorului deveni asurzitor și apoi se pierdu pe stradă.

Christina traversează curtea și se alătură părinților. Nimeni nu fu în stare să găsească ceva de spus. Intrară tăcuți în casă.

Capitolul 7

Șocul veștii îi afectă în moduri foarte diferite pe Channingi, dar chiar înainte de a schimba vreo vorbă asupra subiectului, ajunseseră la o hotărâre unanimă: să se întoarcă imediat în Anglia.

Primul care se decise fu domnul Channing. De obicei domol în aprecierea unei situații, ajunse rapid la concluzia că bunicul va afla curând că fata, pe care se zbatuse s-o îndepărteze de nepot pentru trei luni, era aici, în Portugalia, la Sintra, la mai puțin de o milă distanță de Quinta de Narvão. Primul gând ar fi fost că părinții erau cei care i-o scoteau în cale nepotului. Umiliința suportată la Quinta de Narvão n-ar mai fi însemnat nimic față de bănuiala contelui că încerca să-i ademenească nepotul. Cu cât plecau mai repede, cu atât mai bine.

Christina nu avea calmul necesar de a cântări situația; ar fi vrut să se ducă la Quinta de Narvão pentru a-l înfrunta pe James. Una era să-și petreacă cele trei luni în Anglia, făcându-i voia bunicului, văzându-și de treburi, supunându-se din când în când obligației de a o vedea pe Katherine. S-o distreze și poate s-o însoțească pe undeva. Dar era cu totul altcrva să accepte s-o urmeze până în Portugalia pentru a petrece în compania ei zile întregi. Dacă asta avea de gând să facă, atunci n-avea decât; ea se va întoarce în Anglia să-și reia viața.

Doamna Channing, mult mai fără tragere de inimă, ajunsesese la aceeași concluzie: trebuia să părăsească Portugalia. Pe ea n-o interesau

reacțiile contelui; nu împărtășea groaza soțului de a nu fi cumva bănuț de premeditare. Nici măcar nu era sigură, precum Christina, că James se afla în Portugalia pentru a se pune la dispoziția verișoarei sale; era numai sigură că nu-i va putea convinge pe ceilalți să rămână atâta timp cât aveau, ambii, motive așa puternice de a pleca. Era păcat; însă dacă Bruce urma să se simtă umilit, iar Christina să se chinuie cu imaginea mentală a lui James și a Katherinei Staples unul lângă altul, atunci mai bine acasă.

Așa că nu obiectă atunci când domnul Channing și Christina își declarară intenția de a pleca.

– Măine dimineață mă duc la Lisabona să fac rezervări pentru avion, spuse domnul Channing, drept concluzie a scurtei discuții. Dacă poimăine există vreo cursă, vom încerca să fim la bord. Voi schimba biletele de vapor pe bilete de avion;

Cinara în tăcere; Gustavo și soția sa, simțind că ceva nu-i în regulă, îi urmăreau cu nelinște. O vreme rămaseră pe verandă, apoi se duseră la culcare.

Dar nu adormiră.

Aflaseră câte ceva despre viața de zi de la Pensão Pombal; acum descoperiră că exista și o viață de noapte. Ziua, fiecare avea ceva de făcut, dar, o dată cu terminarea cinei, munca lăsă locul relaxării. Pensão, nu era doar cămin familial ci și han; fiecare era liber să colinde pe coridoare, să stea pe verandă și să se delecteze cu un pahar de vin. Cele trei fiice mai mari ale lui Gustavo, deși căsătorite și la casele lor, petreceau cu plăcere serile împreună cu părinții, aducându-și cu ele și copiii. Fiicele nemăritate, deși nu puteau fi considerate drăguțe, aveau mare căutare; tinerii obișnuiau să le cheme și să colinde împreună curtea întunecată, sporovăind sau cântând *fadouri*. Gustavo, care stătea alături de soție pe verandă, se ridica din când în când și se apleca peste balustradă, numărând capetele; dacă lipsea vreunul, se repezea pe scară, intra în pădurea de pin și răcnea după cei care se rătăciseră. Lângă albia de rufe, Felipe și Maria de Fatima puteau fi zăriți cu greutate; uneori se putea auzi chitara lui Felipe sau armonica lui Gustavo. Răsunau discuții și râsete, nici unul gălăgios, dar toate destul de clare la nivelul dormitoarelor de deasupra, unde oaspeții englezi era de presupus că dormeau în pace, legănați de sunetele melodioase.

La miezul nopții, vizitatorii pleacă, Gustavo și ai săi se retraseră la culcare iar liniștea coborî asupra casei – și veni rândul animalelor. Oricine, murmură domnul Channing, răsucindu-se nefericit pe salteaua de paie, oricine își închipuia cocoșii cântând numai dimineța ar fi trebuit să vină să petreacă o noapte la Pensão Pombal. Când tăceau cocoșii, lătrau câinii. Lătrau unul la altul, la câinii vecinilor iar apoi, alături de aceștia, ca răspuns la niște lătrături din depărtare. Mățele miorlăiau la motani. Din când în când, zbiera măgărușul – un sforăit brusc, înspăimântător, urmat de un strigăt inuman, continuat de o lungă onomatopee hohotitoare.

La apariția zorilor, într-o acalmie temporară, doamna Channing se ridică, deschise fereastra și se aplecă în afară pentru a trage pe nări aerul tare și aromat. Înăuntru, soțul sforăia, într-un somn de extenuare. Dincolo de fereastră, pinii arătau proaspeți și grațioși în lumina palidă. Curând, familia lui Gustavo avea să se trezească și să se apuce de treburile zilnice. Fetele se vor apuca de spălat, Josefine va începe să gătească. Ar fi fost interesant să mai stea o vreme pentru a afla mai multe despre arta ei gastronomică; s-o urmărească preparând pește, carne și mai ales delicioasa supă groasă de legume. Bucătăria nu semăna deloc cu cea din Hampshire; era mereu încinsă și învâlmășită, ornată cu tot felul de linguri de lemn și ciorchini de ardei iuți și avea un iz amestecat de mirosuri, cârnați și usturoi. Mare păcat să plece atât de repede, să-i părăsească pe acești portughezi zâmbitori și prietenoși. Dar erau nevoiți.

Domnul Channing se trezi târziu, neodihnit și, la o cană de ceai, o rugă pe soție să-i comunice cu ce păcătuse ca să merite asemenea soartă. Venise în țara asta fără tragere de inimă și împotriva judecății sale. Fusesse obligat, aproape luat pe sus – și pentru ce? Îi va spune el pentru ce. Mai întâi pentru a fi înșelat. Apoi, pentru a apărea ca un snob vulgar, pomanagiu, nerăbdător să culeagă firimituri de favoruri aruncate de o străină cu titlu de noblețe. Și în cele din urmă pentru a intra în situația asta groznică, care părea din ce în ce mai rea oricum ai fi privit lucrurile. Dacă ar fi trecut prin piață și s-ar fi întâlnit cu James și cu bunicul lui, care ar fi fost prima, singura, interpretare șocantă, pe care acel nebun ar fi dat-o prezenței lor? Pur și simplu că-și aduseseră fata acolo pentru a o scoate în calea lui James. Da, până la

urmă lucrurile s-ar fi clarificat; poate, în final, l-ar fi putut convinge pe bătrânul și temperamentalul conte că nu-l vizaseră pe nepot – dar după aceea? Puteau oare să privească nepăsători atunci când se va pune pe tapet subiectul „baroana”? Nu erau șanse de zece la unu ca ceea ce colonelul numise „telefonul fără fir” să-l informeze pe conte, mai devreme sau mai târziu, că Channingii plecaseră ca să fie primit el? Nu va vedea întreaga afacere ca pe un complot? Era un vis urât, un coșmar. Păcat că părăsiseră Hampshire.

Avusese de gând să se ducă la Lisabona în dimineața aceea, însă, după noaptea nedormită și trezirea târzie, hotărî să amâne pe după-amiază. După prânz, considerat de soție ca fiind remarcabil de abundent, păru atât de nedoritor de a purcede la rezolvarea însărcinării, încât Christina se oferi să-l suplinească.

- Crezi că te descurci? întrebă neîncrezător domnul Channing.
- La ce? Să găsesc drumul până la Lisabona și înapoi?
- Trebuie să-ți ții cumpătul, să explici că biletele ...
- Mă duc, dacă pot lua un taxi până la gară.
- Taxi? Poți merge până acolo în ...

Se opri, descurajat; privirea Christinei îi spuse că, dacă era de mers pe jos, el era cel care urma să meargă.

– Am să-l rog pe Gustavo să cheme unul prin telefon, spuse Christina.

Regretă că ceruse taxiul deoarece, cu puțină vreme înainte de a sosi, în curte intră Felipe, conducând o camionetă verde și descărcă niște legume. Observând-o pe Christina, care aștepta să plece, se oferi zămbitor s-o conducă până la gară. Îi mulțumi și refuză. El plecă și, câteva clipe mai târziu, porni și ea spre gară pentru a lua unul dintre trenurile argintii ce făceau legătura între Sintra și Lisabona.

Abia ajunsese în capătul străzii când zări o figură cunoscută deplasându-se spre Pensão. Ceru șoferului să se oprească, se aplecă peste portiereă și-l strigă pe Charles.

– Trebuie să mă duc până la Lisabona, spuse ea. Tocmai mergeam la gară. Dacă vrei să vii ...

El se urcase deja în taxi, cu răsuflarea întretăiată de graba cu care venise și de știrile pe care le aducea.

– Fii atentă, începu el, tocmai am auzit zvonul cel mai incredibil. Mătușă-mea mi-a spus că – ei bine, ghicește cine zicea că a venit la baroană.

– James și bunicul lui.

– Da. N-am putut-o convinge pe mătușă că-i o ... Se opri dintr-o dată și o privi fix. Adică și tu ai auzit zvonul?

– Nu-i nici un zvon. Este realitate. Sunt aici.

– La Quinta de Narvão?

– Da.

– James și contele?

– Da.

Urmă o pauză.

– În locul tău, nu l-aș condamna prea aspru pe James, zise el. Trei milioane sunt, după cum spuneam, trei milioane și, pe deasupra, mai arată și bine.

– Parcă n-o cunoșteai.

– N-am fost prezentați, dar am văzut-o în trecere de câteva ori. Are figură plăcută, păr blond și ...

– Mă mir că ți-a scăpat.

Tonul ei era înghețat, însă Charles era prea absorbit de subiect pentru a mai băga de seamă.

– Este și deșteaptă, continuă el. S-a descurcat de minune la Oxford. A ...

Taxiul se opri și Christina se pregătea să coboare.

– Mi-ar plăcea să-mi mai povestești despre ea – altă dată.

O urmă în gară.

– Pot să te însoțesc?

– Aș prefera să n-o faci.

De data asta răceala tonului fu percepută. Rămas pe peron, își aduse aminte neconsolat de zicala cu cei ce aduc vești proaste.

La Pensão, domnul Channing își avertiza soția că fiică-sa s-ar fi putut întoarce cu bilete la un zbor de noapte; ar fi fost bine să fie gata. Aceasta urcă, urmată de Maria-Jose, Maria-Helena și Maria-Innocencia,

pentru a împacheta. Gustavo, căruia i se dăduse de înțeles că primiseră vești rele de acasă, se învârtea de colo până colo răvășit. Valizele mai grele fură coborâte și aliniat în hol, iar doamna Channing, privindu-le fără să clipească, se simți mai deznădăjduită ca niciodată. Își aminti că ea fusese cea care-l convinsese pe domnul Channing să vină. Într-un fel, ea era responsabilă pentru această vacanță dezastruasă. Îl supusese la cheltuieli și umilințe. Dar, în ciuda celor petrecute, nu dorea să se întoarcă acasă.

După-amiaza nu fu veselă. Domnul și doamna Channing o petrecură pe verandă, însuși Gustavo servindu-le ceaiul. Îl băură în tăcere privind spre curtea scăldată în lumină, la găinile uscățive care ciuguleau în praf, la fetele care spălau și la copiii care se jucau alături. Doamna Channing se gândea la James, așezat acum, fără îndoială pe terasa Quintei de Narvão, alături de Katherine Staples, în timp ce contele, la o distanță discretă, îi urmărea cu speranță. Până și gândul la nota de plată, pe care baroana avea să le-o prezinte cât de curând nu-i aduse nici o consolare; poate conții nici nu erau taxați, ci rămăneau ca oaspeți de onoare pe toată perioada șederii. Poate că doar amărăți ca ei erau obligați să plătească.

– N-ai vrea, își chestionă ea soțul, să facem o plimbare? Am putea merge până la gară s-o așteptăm pe Christina.

El scutură din cap. La oricare colț, se temea el, s-ar fi putut întâlni cu contele și cu nepotul.

Așa că, la ieșirea din gara Sintra, spre seară, Christina nu fu așteptată de nimeni. Însă aerul răcoros era plăcut, mult mai proaspăt decât la Lisabona; pe străduțe era umbră, lipseau îmbulzelile și urma să ajungă curând la Pensão, unde ar fi putut să-și schimbe hainele jilave, să facă o baie și să capete o băutură răcoritoare. Hotărî să meargă pe jos și porni cu sentimentul satisfacției misiunii împlinite; în poșetă se găseau biletele de avion, trei locuri pentru cursa de a doua zi spre Londra.

Când ajunse pe strada principală, briza se înăsprise. De pe capul unui domn care mergea înaintea ei zbură o pălărie moale, boțită, care, după ce se rostogoli prin praf, poposi la picioarele ei. Se opri, ridică pălăria, o înmână proprietarului și nu fu deloc surprinsă să audă că

mulțumirile posace îi erau adresate în engleză. Tipul acela de fost militar englez, micuț, vânos, cu privire amenințătoare, pe care-l puteai ghici de la o poștă.

– Mulțumesc. Vânt puternic, spuse contele.

Cu tot comportamentul abrupt, era într-o dispoziție excelentă. Având gusturi simple, considera că standardele ridicate de la Quinta de Narvão erau exagerate; fusese însă amabil din partea baroanei să-i invite și ar fi fost nepoliticos să caute cusururi.

– Preferabil, decât să fierbi în Lisabona, comentă Christina.

Mergeau unul lângă altul; contele abia dacă era cu un centimetru mai înalt, însă nimeni, după prima privire, nu l-ar fi considerat mic.

– Nici eu n-am putut răbda, zise el. Din cauza asta am venit la Sintra. Sunteți localnică sau vizitatoare?

– Ah, vizitatoare.

– Nu prea văd ce ar fi de făcut aici, comentă el. Dumneata, stai la hotel?

– Nu. Am descoperit un hănuțel plăcut numit Pombal; curat și foarte convenabil.

Contele, care înțelegea și era foarte de acord cu „convenabilul”, aprobă din cap.

– Cel mai bun mod de a vizita o țară, spuse el. Ei bine, ...

Se opri; alcea spre Quinta se bifurca spre dreapta. Privi spre Christina, o cântări, o plăcu și se trezi întrebându-se unde o mai văzuse. Ochii aceia calmi, inteligenți, gura bine conturată, aveau un aer familiar, însă se abținu de la ceea ce ea ar fi putut considera, chiar din partea unui om în vârstă, un familiarism.

– Bun, eu o iau pe aici, zise el, dezamăgit de scurtimea întâlnirii. Sunteți venită cu prieteni?

– Nu – cu părinții. Un soi de însingurare în aspectul lui, o îndemnă să ia o decizie impulsivă. Oricând ajungeți pe lângă Pombal, veniți să ne vizitați, dacă doriți.

– Mulțumesc. De cine să întreb?

– Channing, spuse Christina.

– Eu sunt ... Contele se opri, fața împurpurându-i-se progresiv. Channing? repetă el încetisor, *Channing?* Nu cumva, din întâmplare, sunteți ... Nu. Își răspunse singur. Simplă coincidență.

Christina însă, urmărindu-i expresia ce trecea repede de la amicitie la surpriză, de la surpriză la suspiciune și de la suspiciune la schimonosire mânioasă, ajunsese deja la concluzia corectă: nu putea fi decât bunicul lui James. Era contele de Saxonford. Era omul care, fără măcar o privire, o respinsese fiindcă nu avea trei milioane în buzunare.

Mânia, mândria, amărăciunea și senzația că soarta o copleșește o îndemnară să-i vorbească pe un ton dominat de adversitate.

– În cazul că vă întrebați dacă nu cumva sunt rudă cu Channingii pe care-i cunoaște nepotul dumneavoastră – iar eu presupun că sunteți contele de Saxonford – am să vă mărturisesc imediat că sunt Christina Channing – aici.

Rămaseră față în față. Deci asta era, se gândi contele cu ferocitate; din cauza asta i se păruse c-o cunoaște. Era în fotografia cu ramă de piele de pe noptiera nepotului. De asemenea, fără ramă, în colțurile oglinzilor sau sprijinită de ornamentele chinezești de pe cămin. Christina Channing – aici.

Ambii uitaseră de Sintra. Nu se mai aflau pe o stradă bătută de vânt din Portugalia. Contele se visa în biroul său, ascultându-și nepotul aiurând despre o fată pe care o cunoscuse undeva la Londra, iar Christina stătea pe alea de la intrarea casei părinților, suspinând în brațele lui James.

– Vrei să spui că ... încep contele urmărind o succesiune oribilă de gânduri – adică ești aici?

– După cum vedeți, răspunse Christina.

– Sunteți toți aici, la Sintra, cu ... Aș putea afla dacă și ...

– Mama și tata sunt cu mine. Sper că nu-i nevoie să vă spun că habar n-aveam că dumneavoastră și James veți fi prin preajmă.

Contele nu comentă, însă expresia chipului său vorbea mai clar decât orice cuvinte, iar Christina înțelese perfect. Rar simțise asemenea mânie, care să-i facă mâinile să tremure.

– Aș dori să capăt confirmarea, pronunță ea cu dificultate, că-mi acceptați declarația.

– Adică, pură coincidență? mârâi contele.

Ceva – o voce slabă, abia auzibilă – îl avertiză că mersese prea departe. Bunul simț, îngropat sub valul de mânie, îi spunea că nu se

putea plânge decât de soarta răuvoitoare. Dar temperamentul său era o moștenire căreia nu-i ajunseseră șase sute de ani pentru a se mai potoli. Cu mult înainte ca predecesorii săi să devină conți, fuseseră conducători temuți ai cetelor de la graniță, care precedaseră, nu urmaseră, trupele regulate; care prădaseră și hărțuiseră clanurile scoțiene. O foarte veche baladă vorbea despre încăierările lor turbate – și temperamentul lor violent.

Penultimul lor descendent se lupta să-și domine furia. Ieșise la o plimbare – cât trecuse oare de atunci? desigur numai câteva minute – părăsind terasa largă a Quintei de Castanheiros, zărise, peste umăr, o priveliște care-i făcuse multă plăcere: nepotul, tolănit pe un șezlong, alături de verișoara lui Katherine, amândoi relaxați, simțindu-se bine unul în compania celuilalt. În acel moment, nici nu visa că soarta îi rezervase o surpriză neplăcută; era, din contră, convins că o avea de partea lui. Abia îl convinsese pe nepot să vină în acea călătorie; fusese obligat să promită, înainte de plecare, că vor rămâne o singură săptămână la Lisabona înainte de a reveni acasă. Dar impediamentele neprevăzute și neplănuite – o întârziere, un accident de mașină – nu erau oare dovadă suficientă de bunăvoință a providenței?

Iar acum, să afle că fata asta, împreună cu părinții, era aici, veste picată din senin ... Trebuia oare ca un bărbat să se încline, să zâmbească și să pună totul pe seama coincidenței?

Simțurile car-i reveneau cu lentoare îl anunțară că fata își deschisese geanta și scosese un plic. De fapt, i-l flutura prin față.

– Aici, spuse ea cu o voce care tremura de mânie, am trei bilete de avion. Mi-am petrecut toată după-amiaza asta fierbinte și obositoare la Lisabona, încercând să schimb biletele noastre de vapor pe aceste bilete de avion pentru cursa de mâine spre Londra. Am reușit să fac schimbul. Eram pe cale de a ne scurta vacanța în Portugalia, fiindcă aflasem, spre surprinderea noastră, că ați sosit. Nu știam nimic despre intențiile dumneavoastră; prezența dumneavoastră aici a fost la fel de neplăcută pentru noi pe cât văd că este a noastră pentru dumneavoastră. Dar, pentru a nu risca vreun soi de interpretare greșită, ne-am hotărât să plecăm imediat. Acum însă nimic nu mă va putea urni. Voi

rămâne aici și de asemenea tata și mama. Deplasările dumneavoastră și ale nepotului nu mă interesează. Puteți fi sigur că, de acum înainte, voi fi la fel de doritoare să-l țin la distanță pe James pe cât sunteți dumneavoastră de a mă ține pe mine departe de el. N-aveți decât să-i spuneți că, din partea mea, poate să-și păstreze verișoara și cele trei milioane. Însă nici dumneavoastră și nici el nu ne veți putea determina să plecăm de aici până nu vom dori noi s-o facem.

Cu răsuflarea tăiată, aproape fără control din cauza furiei, privi la plicul din mână. Înainte să se poată reține, îl rupsese și aruncase bucățile la picioarele contelui.

Se întoarce pe călcăie; făcuse numai trei pași când îi auzi vocea:

– Stop!

Se opri și se întoarce.

– Ei bine?

– Scuzele mele. Nu trebuia să vă agitați să plecați acasă în Anglia, spuse contele, curtenitor. James și cu mine ne vom muta la Lisabona până vom reuși să părăsim Portugalia.

Christina se zgâia la el și, încetșor, fu cuprinsă de o bucurie păgână.

– Nu sunteți cazați la Quinta de Narvão? întrebă ea.

– Ba da.

– Și aveți de gând să plecați?

– Tocmai am spus-o.

Christina zâmbi disprețuitor. Zâmbetul ei se lărgi; încercă să-și redobândească sobrietatea, dădu greș și râse cu glas tare. Râzând încă, se întoarce și plecă.

Se duse direct acasă, fără să privească în dreapta sau în stânga. Intrând în curte, își văzu părinții pe verandă. La apariția ei, coborâră în întâmpinare, însă domnul Channing, pe cale de a spune ceva, îi zări expresia și uită ce avea de zis.

– Am făcut rost de biletele de avion, spuse Christina răspicat.

– Bine, zise doamna Channing. Atunci putem să ...

– Pentru mâine, continuă Christina.

– Mama ta a împachetat, pentru orice eventualitate, spuse domnul Channing. Ai ...

- Dar nu mai plecăm, declară Christina.
Părinții o priviră fără replică.
- Dar ... începu doamna Channing, în cele din urmă.
- Nu plecăm. Vom rămâne pe loc.
- Dar tocmai ne-ai spus, interveni domnul Channing, pe un ton uimit, că ai biletele.
- Le-am rupt.
- Urmă o tăcere îndelungată, tensionată. În final, domnul Channing reuși să vorbească:
 - Ce ... ce-ai făcut?
 - M-am întâlnit cu bunicul lui James. Ne-am certat. Am rupt biletele – cred – și pe urmă i le-am aruncat în față.
- Trecu brusc pe lângă cei doi și, după câteva clipe, auziră ușa de la camera ei trântindu-se violent. După ce-și privi soțul, doamna Channing îl conduse pe verandă și-l așeză pe un scaun. Apoi, urmată de Maria-Jose, Maria-Helena și Maria-Innocencia, urcă să despacheteze.

Capitolul 8

Așezată alături de părinți pe verandă, în dimineața următoare, Christina privea absentă o umbră, ce apărea și dispărea într-o zonă întunecoasă a lizierei de pini din spatele casei.

– Visezi? întrebă mama.

– Nu. Mi s-a părut doar că văd pe cineva ascunzându-se după copacii aceia.

– Robin Hood, zise domnul Channing cu umor nealterat.

Se simțea remarcabil de bine. Din dezastrul zilei de ieri – cu ajutorul soției – lucrurile evoluaseră spre o situație care-i părea acum, aproape în întregime, satisfăcătoare. Acum, îl deranja mult mai puțin umilința suferită în fața baroanei, convins fiind că și contele va fi supus tratamentului. Demonstrația de caracter a Christinei, pe parcursul întâlnirii ei cu bătrânul conte, compensa parțial valoarea biletelor pierdute; păcat doar că fusese puțin prea vehementă în ce-l privea pe James, dar era minunat că preluase inițiativa și-l lipsise pe conte de satisfacția de a fi reușit s-o înlătore.

Mâncase bine la micul dejun, își făcuse digestia pe verandă și acum era pe cale să plece la o plimbare cu soția – pentru întreținere, cum îi comunicase Christinei, omițând să-i spună că se duceau să-i ceară sfatul colonelului în privința biletelor pierdute. Se ridică, își puse pălăria cumpărată ieri la indicația colonelului; era un model hibrid, între o panama și o pălărie vânătorească și-l făcea să se simtă foarte umblat.

– Ne vedem la cafea, în centru, îi zise el Christinei.

Ea aprobă din cap și-i urmări plecând, dar oprindu-se des pentru a le mângâia pe fetițe, a face semne de bun rămas fetelor care spălau și pentru a schimba câteva vorbe cu Gustavo. I se păru că tatăl ei arăta bine.

Ochii ei se întoarseră la mișcările ciudate pe care le observase în pădure. Era convinsă că zărise o siluetă țâșnind din spatele unui copac și apoi revenind la fel de iute. Da ... așa era. Probabil vreun muncitor forestier.

Silueta ieși în plină lumină și porni în direcția casei. Pe măsură ce se apropia, bănuiele uimite îi cuprinseseră mintea pentru a se transforma ulterior în certitudine. Personajul mic, uscățiv, bătoas, care înainta acum decis în direcția ei era bunicul lui James.

Se ridică și rămase în picioare lângă balustradă. El se apropie fără să ezite, sări un gârduleț de piatră, traversă curtea, urcă scara și, oprindu-se alături de ea, își scoase antica pălărie moale.

– Bună dimineața.

– Doar ... doar nu vă ascundeți?

– Ba, chiar asta făceam. Vorbise cu asprime și bruschete. Te superi dacă luăm loc?

Îl conduse spre una dintre mese și se așezară, studiindu-se reciproc.

– V-ați ascuns de părinții mei, nu-i așa? Întrebă ea încă nevenindu-i să creadă.

– Cu siguranță. Contele își așeză pălăria cu grijă în fața sa, pe masă. Dacă tatăl dumitale ar fi avut aspectul unui om rezonabil, aş fi încercat să-mi prezint punctul de vedere în fața lui, dar mie mi-a părut a fi unul din indivizii aceia care explodează din nimica toată, ca și tine, înainte ca cineva să mai aibă timpul necesar de a spune două vorbe. Pare chiar mai tâfnos decât tine. Și tu ar trebui să-ți mai strunești temperamentul.

– Poate că și temperamentul dumneavoastră ar beneficia de pe urma unei înfrânări.

– Asta-i altceva. Sunt destul de liniștit până sunt provocat. Tu nici măcar n-ai așteptat să fii provocată. Te-ai ostenit oare să privești problema și din punctul meu de vedere? Nici o clipă. Ți-ai dat drumul ca o rupere de nori și apoi ai plecat.

– Dacă nu v-am fi acceptat punctul de vedere, am mai fi acceptat oare să ne separăm, James și cu mine, pentru trei luni, timp în care urma să încercați să-l convingeți să se răzgândească?

– Asta-i o prostie sentimentală, răspunse violent contele. Dădu să-și ridice pălăria, dar apoi o trânti la loc. Atunci când James a venit și mi-a spus că părinții tăi acceptaseră să-și vadă fiica călcată în picioare trei luni, mi-am spus: Nevolnici. Dacă eu aș fi avut o fiică, mi-am mai spus, tare aș vrea să-l fi văzut pe bunicul care încerca să-i pună bețe în roate. I-aș fi spart capul lui și apoi și nepotului, pentru că a acceptat una ca asta.

– Asta-i tot ce aveți de spus? se interesă cu răceală Christina.

– Nu. Am venit să-ți spun că, din câte am văzut – lăsând la o parte temperamentul acela violent – ești o fată drăguță, cu bun-simț, care, sunt convins, ar fi o bună soție pentru James – dar că nu ai bani și, fără bani, la ce-ai mai fi stăpână? Fără bani, majoritatea pământului va trebui înstrăinat. Și, ce-ar mai rămâne? Un castel păraginit, pe care patrimoniul național ar putea, sau nu, să-l preia și câteva mii de acri. Locul a decăzut continuu în ultima sută de ani. Dacă James nu se căsătorește cu o femeie care să aducă niște bani pentru a-l consolida, se va trezi că a rămas fără nimic, cu excepția unui titlu și a câtorva trofee de război din alte vremi. Și iată – apucându-și pălăria o trânti înapoi într-un mod care o făcu pe Christina să priceapă de ce arăta așa de boțită – iată că ți-am spus ce era de spus.

Se opri să-și tragă sufletul, iar ea se pregăti să-i dea câteva răspunsuri, care-i veniseră în minte pe parcursul monologului. Însă contele nu terminase, nici pe departe.

– Îndrăznești să spui că ți-e greu, continuă el, să-mi înțelegi punctul de vedere? Probabil îți zici că fericirea ta înseamnă mai mult decât un castel păraginit. Nu m-ar mira să crezi că acei proprietari care nu-și mai pot întreține proprietățile ar trebui să se dea la o parte. Însă noi suntem o familie de luptători – ne-om fi ridicat noi din tâlhari, dar în vremurile alea trebuia să lupti pentru ceea ce-ți doreai. Pe urmă, am purtat o bătălie, condamnată la eșec, de a păstra ceea ce obținusem și nu pot accepta să-l văd pe James dând cu piciorul ultimei șanse de a păstra proprietatea.

– Presupun că nu, acceptă Christina, Dar ...

– Asta nu înseamnă că verișoara Katie nu-i drăguță. Arată bine și are minte – ce altceva și-ar mai putea dori un tânăr? O avere și o femeie bună, puternică și sănătoasă, pe deasupra!

– Un târg, spuse Christina.

– Da, dacă vrei. O afacere. O privi înverșunat peste masă, apoi se întoarse și făcu o pauză

– Bun, acum, că mi-am luat asta de pe suflet, altceva. Treaba cu baroana. De ce-ai izbucnit în râs când am spus că vom pleca?

– În primul rând, zise Christina, cum ați ajuns la ea?

– James a dus mașina la un garaj pentru reparații și, când ne-am dus s-o luăm, un camion verde a apărut din senin și – James poate jura – a intrat intenționat în noi. Baroana a aflat și a insistat să venim aici și să stăm la ea.

– Un camion verde?

– James n-a observat numărul, însă l-a văzut pe șofer. Micuț, cu figură asiatică și cu o șapcă neagră.

Din spatele casei, se auzi zgomot de spart lemne. Christina întoarse încet capul și privi fix pe deasupra curții. Camion verde, ... șofer cu șapcă neagră, ...

Fu trezită de vocea contelui:

– Și acum, spune-mi de ce râdeai?

Christina îi spuse pe scurt, cu îndrăzneală. Contele o ascultă și apoi pufni disprețuitor.

– Aiureli.

– Nu mă credeți?

– Ho, ho, ho, nu-ți ieși iar din fire. Vreau să spun doar că, probabil, n-ai înțeles bine. Este o cucoană bogată, cu casa plină de comori; are o brățară decorată cu niște cheițe cu care descuie vitrinele și-ți povestește cât face fiecare dintre piesele colecției ...

– ... pe care le-a primit de la regi regine sau prințese, cărora însă nu le poate dezvălui numele.

– Ai fost și tu acolo, nu-i așa? În cazul ăsta, ai văzut probabil că are o colecție care valorează enorm. Nu se poate să n-aibă bani.

– Dar așa este. Vrea să-și păstreze comorile, casa și stilul de viață. Să-și mențină armata de servitori, minunatele mese, căldurica și

confortul și lipsa de griji. Și-a văzut prietenii vânzându-și proprietățile, una câte una, până ce n-a mai rămas nimic de vândut iar ea este hotărâtă să-și păstreze avutul și să pună deoparte suficient pentru o bătrânețe în lux.

Contele rămase pe gânduri o vreme.

– Dacă-i atât de vestită, întrebă el în cele din urmă, cum de reușește să mai înșele lumea?

– De fapt nu-i o înșelătorie adevărată. După cum vă va explica, când o să vă dea nota de plată, vă oferă ceva în schimbul banilor. N-am stat mult. Tata s-a dus să-i spună că plecăm ...

– ... și a căpatat nota de plată. Ei bine, cu mine n-are nevoie să procedeze așa.

– Nu-i nici un motiv să vi se întâmple același lucru. Presupun că nu face note de plată pentru toți acei regi și regine.

– Să-ți spun ceva, zise contele. Am în vene sânge de tâlhar și pretind că mai vechi și mai puternic decât al ei. Străbunii mei nu priveau cu ușurință escrocheria, iar eu n-am s-o las să mă confunde cu o victimă sigură.

– Nu puteți face mare lucru fără pașaport.

– Am să i-l cer. Am să i le cer pe amândouă. Mă duc acum și-i spun că ne trebuie pentru o excursie în Spania. Dacă zice că-s la poliție, am să-i spun că-i în regulă, cu condiția să le primim înainte de plecarea în excursie. Dacă nu, am să mă duc eu însumi la poliție să le cer.

– Nu cred c-o veți face. Va spune că le-a primit înapoi dar că, din păcate, le-a rățăcit. Dacă intenționează cu adevărat să vă prezinte o notă de plată, nu cred că le veți recupera înainte de a plăti.

– M-aș putea plânge la poliție că ne reține pașapoartele. Dacă insistă că le-a pierdut, cred că putem cere unele noi prin consulatul din Lisabona. După toate cele, poliția trebuie să fie la curent cu aceste tertipuri.

– Ce este de știut? Momește străini creduli în casa ei sub pretenția unei ospitalități dezinteresate, pentru ca apoi să-i pună să plătească. Geniul ei stă în alegerea victimelor – oameni care ar putea protesta, unii, ca dumneavoastră, chiar violent, dar care abia așteaptă să scape de situația ce poate afecta statutul lor social sau respectul de sine. Nici dumneavoastră și nici tata, în mod normal, n-ați accepta asemenea

ospitalitate din partea unui străin – dar atât dumneavoastră cât și noi și cine mai știe câți înainte, suntem străini și, cu toții, ne-am lăsat convinși că probabil este o excentrică, sau nu suportă singurătatea, sau că are alte concepții decât noi asupra ospitalității și că-i face într-adevăr plăcere să ne primească. Am acceptat, apoi am primit nota de plată și am constatat cât de naivi am fost. Nu-i o imagine pe care să ne-o dorim publică – și, în consecință, nu ne dăm prea mult interes în a ne opune baroanei.

Contele rămase iar tăcut câțeva vreme, aspectul său feroce lăsând progresiv locul unei expresii mohorâte. Cuvintele ei, simți Christina, îi potoliseră probabil sângele de războinic și, în mod sigur, îi dăduseră de gândit.

Își văzu vizitatorul ridicându-se.

– Dacă-mi va da o notă de plată, spuse el, o voi trata așa cum ai tratat tu biletele acelea, ieri. Că veni vorba. Introduse o mână în buzunar, scoase un plic și-l depuse pe masă. Am adunat bucățile și – ca penitență – le-am lipit.

– Vă mulțumesc.

– Iar eu am să-ți spun că, în orice altă circumstanță, te-aș fi considerat o soție potrivită pentru James.

– Vă mulțumesc, din nou. I-ați spus că v-ați întâlnit cu mine?

– Nu. Probabil că va afla că ești la Sintra, dar în nici un caz de la mine.

– Va afla de la mine, spuse Christina.

O privi fix, iar ea îi observă buzele strângându-i-se.

– Vrei să strici înțelegerea?

– Da. Chiar dumneavoastră ați afirmat că era o – cum i-ați zis? – prostie sentimentală. Noi nu ne tragem dintr-o spiță de jefuitori, dar și eu ar trebui să lupt pentru ceea ce-mi doresc. Și așa voi proceda.

– Ei bine, nu va fi necesar. Contele vorbise cu descurajare. Despre ce luptă poate fi vorba? Ai să-l anunți că ești aici, iar el va considera că asta este soarta și acesta va fi sfârșitul pentru Katie.

– James zicea că ea nu dorește să-l ia de bărbat.

Contele scoase un oftat exasperat.

– Sigur că vrea să se mărite cu el. De multă vreme, dar el n-a observat, prostul. N-avea decât să deschidă gura. Dar poate că n-ar fi trebuit să-ți spun. Ce importanță mai are?

Ea ezită o clipă, apoi își clătină capul.

– Nu. Îmi pare rău pentru ea și pentru dumneavoastră, dar consider că James și cu mine trebuie să rezolvăm problema.

Rămase nemișcată, urmărindu-l pe conte cum își ia pălăria, și-o trânteste pe cap și, fără alt cuvânt, coboară scara, traversează curtea și dispare.

După plecarea lui, coborî încet de pe verandă și trversă curtea spre magazia în care Felipe spărgea lemne. Sprijinindu-se de poartă, îl studie. El ridică privirea și-i zâmbi dar, spre surpriza lui, ea nu-i întoarse zâmbetul.

– Felipe ...

Dădu drumul toporului și veni lângă ea.

– Domnișoară?

– Stai în Lisabona?

– Ah, nu, nu! Eu locuiesc în Sintra. Foarte aproape.

– Dar lucrezi la Lisabona?

– Da. Muncesc la un garaj.

– În cazul ăsta, spuse Christina, totul se explică.

O privi dintr-o parte, îngrijorat.

– Vă rog?

– Conduci un camion verde.

Îi studie expresia câteva clipe, dar îi fu imposibil să-i ghicească gândurile.

– Ați aflat despre camion? întrebă el.

– Ai lovit o mașină – cu bună știință. Știi a cui era mașina? Era a logodnicului meu. N-ai vrea să fii amabil și să-mi explici de ce?

– Sunteți supărată?

– Spune-mi te rog, insistă ea, de ce ai făcut-o.

Explicația poticnită suna cam așa:

Conform atribuțiilor sale, Felipe dusesse la Quinta dos Castanheiros o mașină reparată în atelierul în care lucra. Pe când se afla acolo, sosise baroana; bărfind cu șoferul acesteia și câteva servitoare, aflate, fără să-l intereseze cine știe cât, că un lord englez împreună cu nepotul lui erau așteptați să vină la Lisabona în seara aceea. Apoi făcuse obișnuitul ocol pe la Pensão Pombal cu speranța de a o vedea pe Maria de Fatima și de a căpăta ceva de mâncare. Fusesse pus la tăiat lemne dar, apoi, fusesse întrerupt din lucru ca să facă pe

interpretul. Astfel aflate că ea și familia ei erau în ghearele baroanei și că doreau să revină la Pensão Pombal – și deodată își amintise de sosirea lordului englez și de faptul că baroana aflate, ca și el, de sosirea iminentă a acestuia. Propunerea pe care i-o făcuse lui Gustavo fusese foarte simplă: întors la Lisabona, urma să încerce să afle unde stătea lordul; urma să vină cu mașina și cine știe? Poate că cineva priceput ar putea umbla la automobil și ar putea provoca o mică întârziere – iar apoi... era suficient să aducă la cunoștința baroanei faptul că mașina lordului se stricase; pentru restul se puteau încrede în baroană.

Însă divinitatea, asigură Felipe, intervenise în ajutorul lui. Cine apărea chiar în acea seară exact la garajul în care lucra el? Cine alta decât baroana, însoțită de nepotul lordului. Mașina se stricase și fu lăsată la reparat, până a doua zi. Există asemenea coincidență? Nu-i rămânea decât să aștepte până a doua zi – și să aibă camionul la îndemână. În felul acesta nimeni nu putea acuza garajul; ce vină aveau ei dacă venise un nebun și provocase un accident?

Christina rămase pe gânduri, încercând să completeze imaginea, dar se simți derutată de bucățile lipsă; contele nu menționase nimic despre întâlnirea cu baroana și nu putea înțelege cum de venise la garaj însoțită de James.

– Sunteți supărată că lordul a ajuns la Quinta de Narvão? întrebă Felipe. Dacă-i lord, va avea cu ce să plătească. Și – zâmbi dezarmant – logodnicul dumneavoastră este aproape și asta-i singurul lucru care contează.

Christina îi urmări câteva clipe figura lipsită de griji, zâmbitoare și tânără. Apoi, întoarse capul și-și lăsă ochii să colinde peste scena pitorească. Văzu curtea scăldată în soare, casa micuță, roz pal, florile multicolore din grădină, a căror strălucire era scoasă în evidență de fundalul verde întunecat. Deasupra, cerul era perfect senin.

Un val de fericire o copleși. Îi înapoie zâmbetul lui Felipe.

– Ai dreptate, zise ea. Acesta este singurul lucru care contează.

Capitolul 9

La revenirea părinților, Christina îi înmână tatălui biletele de avion, atât de bine lipite încât îmbinările abia se observau.

- De unde le ai? întrebă mama, nevenindu-i să creadă.
- Bunicul lui James a trecut pe aici.
- A fost aici? Cu ce scop? se interesă domnul Channing.
- Să-mi aducă biletele, să-mi spună că am un temperament păcătos și să repete că James nu-i de nasul meu.
- Și tu ce ai răspuns? întrebă doamna Channing.
- Presupun că ne-am declarat război reciproc. S-a ascuns în pădure, ne-a urmărit și a decis că tata era prea impozant pentru a-l ataca. Nu i-a spus lui James că sunt aici. I-am zis că mă voi ocupa eu de cheștiunea asta.

Își dădu seama, în vreme ce vorbea, că habar n-avea cum își va face cunoscută prezența. Dar, înainte de amiază, soluția a fost dată de Charles, venit la Pensão cu o scrisoare pentru Christina din partea mătușă-si.

- O petrecere, astă seară, explică el, după ce acceptă cafeaua oferită de doamna Channing. Mătușa s-a dat de ceasul morții să-i cunoască pe toți acei vizitatori sus-puși și a reușit. A invitat-o pe Katherine, iar aceasta a promis să-l aducă pe James și apoi vom fi noi, tu și cu mine, și încă vreo câteva cupluri. Cina – una dintre acele groaznice gustări în picioare – și apoi dans pe terasă, pe muzica furnizată de o pianină antică. Vii?

Negăsind vreun motiv de refuz, Christina scrisese o notiță de accept, scurtă dar politicoasă, pe care Charles o introduse în buzunar.

– Ce-ai spune de o plimbare? întrebă el.

– Nu pot. Trebuie să mă duc la Lisabona să încerc să schimb biletele de avion. Poți veni cu mine, dacă dorești.

Porniră spre gară, trecând pe lângă locul în care Christina se întâlnea cu contele. Se urcară în tren iar Charles începu să privească posomorât pe fereastră și să vorbească fără elan despre petrecere.

– Asta este, bănuiesc, ultima ocazie de a te vedea. Mai apoi, veți fi doar tu și James iar restul lumii nu va mai conta. Se întoarse și o privi. Sau poate nu. Cred că și verișoara Katie s-ar putea să mizeze pe el. Până la urmă, asta nu va avea nici o importanță; dar s-ar putea să am prilejul să te mai văd o vreme, cât sunt aici.

– Ți-a spus că e interesată de el?

– Nu. A fost numai o bănuială. Am întâlnit-o azi dimineață când am dus-o pe mătușa la Quinta dos Castanheiros. I-am spus că l-am văzut pe James la Londra.

– Și ea ce a răspuns?

– N-a zis decât: Ah, adevărat? – chiar așa; cu un soi de dezinteres. Am avut însă senzația că știa că ești aici și nu era prea încântată de ideea de a te cunoaște.

Trenul intră în gara din Lisabona iar ei coborâră. Exact în același moment, la Pensão, doamna Channing, așezată comod pe veranda înșorită, văzu intrând în curte un tânăr grăbit. Vorbi cu surprindere:

– Hei, James!

El urcă scara dintr-o săritură și-i scutură mâna cu o vigoare pe măsura apariției precipitate.

– Este o plăcere să vă întâlnesc, zise el. De fapt, nici nu-mi vine să cred că sunteți cu adevărat aici. Am aflat doar de jumătate de oră și... Dar unde-i Christina?

– Imediat după masa de prânz a plecat la Lisabona.

– S-a dus undeva anume? Adică, dacă aș pleca după ea, ar exista vreun loc unde să...

– Cred că ar fi mai înțelept să aștepti să se întoarcă. Tatăl ei este sus, odihnindu-se.

În mod clar, lui James nu-i păsa unde se afla domnul Channing și ce făcea.
– Am aflat de la bunicu', spre sfârșitul mesei. Probabil știți că s-a întâlnit cu Christina?

– Da. Am aflat.

– Iar ea i-a spus tot ce avea pe suflet. Apoi, el a venit ieri aici și a vorbit cu ea – după care, s-a întors acasă, furios. Știa că voi afla că este aici, dar era prea înnebunit de întreaga tărășenie ca să-mi spună chiar el. Mi-am dat seama că se petrecuse ceva și, la masă, l-am tras de limbă. Apoi i-am spus că-l consider o fosilă nebună – și am venit. Când va reveni Christina?

– Imediat după ceai, cred. Nu vă veți întâlni la petrecerea de astă seară?

– Ea vine?

– Da. Charles i-a adus o invitație.

– *Charles Granger*? Vreți să spuneți că și el este aici? întrebă el încruntat.

– Da. Stă cu mătușa lui.

– De când este aici? Vreau să spun, de când l-a întâlnit Christina?

– El ne-a văzut, pe terasa unei cafenele și a venit să-o salute pe Christina.

– Sunt convins. Dar i-a spus bunicului – mi-a comunicat foarte clar – că urma să mă anunțe că este în Sintra. Acum însă, află că-și petrece timpul cu Granger la Lisabona. Ea ...

– A trebuit să meargă la Lisabona să încerce să rezolve problema biletelor de avion pe care le-a rupt. Întâmplător, Charles se afla aici cu invitația din partea mătușii lui și, în mod normal, a însoțit-o.

– Normal.

Urmă o pauză; James rămăsese pe gânduri iar doamna Channing aștepta.

– Christina nu știa că Charles urma să fie aici, preciză ea în cele din urmă, dar i se părea că tu ai venit aici ca să te întâlnești cu verișoara ta.

– Ei bine, se înșală. Fapt este că, îndată ce am acceptat acea despărțire prostească, bunicul a aflat despre plecarea Katiei în Portugalia împreună cu mama ei – și, spre uimirea mea, a sugerat o excursie aici. Am considerat că era o metodă bună de a umple timpul

și am acceptat – cu două condiții: ca eu să aleg ruta și să nu stăm mai mult de o săptămână în Lisabona. Se opri și începu să zâmbescă. Între noi fie vorba, acum îi pare rău. Își dorește să fi rămas acasă să-și vadă de treburile. Este acolo sus la baroană, arătând ca o găină plouată. I-a cerut baroanei pașapoartele.

– Și vi le-a dat?

– Până acum, nu. A spus că sunt la poliție. Dar Christina a înțeles oare bine? Dacă baroana a făcut ceea ce spunea Christina, înseamnă că este o escroacă, ca să nu spunem mai rău. Escroacă sau rechin, nimeni nu-i poate face una ca asta bunicului și să scape basma curată.

– Mi-ar plăcea să aflu cât vă taxează. Ca să-mi dau seama dacă are un tarif fix, sau adaugă douăzeci la sută pentru nobili.

– Am să vă comunic – dacă ne dă o notă de plată.

– O să vă dea. Doamna Channing vorbise cu convingere calmă. Oare, bunicul a ... Ezită.

– Ce anume? Întrebă James.

– I-a dat baroanei vreo indicație privind durata pe care intenționați să-o petreceți în Portugalia?

– Câtă vreme? N-aveam de gând să rămânem prea mult. N-am fixat o dată. Când camionul acela mi-a lovit mașina, am întrebat cât va dura reparația și ni s-a spus că vreo două săptămâni; poate ceva mai mult, dacă vor descoperi vreo defecțiune serioasă.

– Dacă i-ați zis așa ceva baroanei, replică doamna Channing, atunci nota de plată va fi întocmită pentru o lună.

James o privi fără să-i vină să creadă.

– Dar n-am ...

– Soțul meu i-a pomenit o dată, într-o discuție fără importanță, că s-ar putea să rămânem în Portugalia cam o lună. Și ni s-a înmănat nota de plată pentru o lună. Nu ne-a obligat să plătim întreaga sumă fiindcă dorea să scape de noi ca să facă loc pentru voi – dar cred că ar trebui să-l pregătești pe bunic.

– Am să-i spun. Va face apoplexie.

Tăcură. Doamna Channing era pe punctul de a-i oferi niște ceai când un zgomot familiar îi ajunsese la urechi. Automobilul colonelului intră zdrăgănind în curte și se opri.

– A, bună ziua, bună ziua, strigă el coborând și venind spre verandă. Unde-i Bruce, la plimbare?

– Nu, e sus. Trage un pui de somn. Se întoarse spre James. Acesta este ...

– Ah, nu-mi spune; știu, știu, zise colonelul. L-am văzut pe aici. Ce mai faci? Cum a reușit bunicul tău să cadă în ghearele harpiei? I-ai căzut în plasă?

– Mă tem că da, răspunse James, și se întoarse spre doamna Channing. Voi reveni mai târziu, dacă-mi permiteți.

– Sigur că da, răspunse ea.

Vocea ei domoală fu acoperită de protestele viguroase ale colonelului, cum că nu putea sta, nici măcar un moment, nu putea rămâne la ceai, nici nu-i trecea prin minte să tulbure așteptarea lui Bruce, somnul de frumusețe, cerul era martor că avea nevoie de așa ceva, ha, ha, ha. Nu, ceea ce dorise era să afle dacă nu cumva Christina ar fi fost amatoare să-i însoțească, pe el și pe soție, într-o excursie de trei zile prin împrejurimi.

– Nu-mi pot permite să vă iau și pe voi, explică el doamnei Channing. Patru sunt prea mulți; devine înghesuială. Dar Christinei i-ar putea face plăcere să vadă țara. Doar o singură valioară, spune-i. Nu-i loc pentru mai mult. Mă gândeam să facem un circuit: în sus până la Aveiro, via Obidos și Figueira da Foz și înapoi prin Viseu, Coimbra, Tomar și Santarem. Am mai fost pe acolo, de câteva ori, dar este o călătorie plăcută așa că nu ne-am plictisit de traseu. Plecarea joi. Astăzi este marți; are două zile la dispoziție să se hotărască. Vrei să-i spui să vină să mă anunțe? Soției i-ar face plăcere compania ei și mie de asemenea.

Doamna Channing îi mulțumi, dar se gândi că-i foarte improbabil ca fiica ei să se încredințeze aptitudinilor de șofer ale colonelului sau mașinii acestuia. Îl auzi oferindu-se să-l ducă pe James în centru, precum și refuzul pripit al acestuia.

– Nu, mulțumesc, domnule. Ieșisem doar la o plimbare. Totuși, vă mulțumesc. Sper, îi spuse el doamnei Channing, pe când mașina dispărea umplând curtea cu gaze de eșapament, sper că n-o veți lăsa pe Christina să plece în rabla asta zăngănită, nu-i așa?

Ea îl asigură că un refuz, din partea Christinei, putea fi considerat garantat, iar el plecă, pentru a se reîntoarce, peste câteva clipe.

– Tocmai mi-am amintit, spuse el. Iertați-mă că mi-a zburat din minte, dar adevăratul motiv pentru care am venit era să vă anunț că bunicul va veni poimâine să vă vadă, dacă vă convine.

– Ne va face plăcere să-l primim oricând.

– Dorea să vină mâine, dar baroana i-a făcut program pentru toată ziua.

– Spune-i că și asta va fi pe nota de plată.

Când Christina și Charles se întoarseră, la gara din Sintra îi aștepta James. Se îndreptă spre Christina, o cuprinse într-o îmbrățișare prelungită și-i dădu drumul fără tragere de inimă.

– Bună, Christina, draga mea, zise el – întorcându-se apoi spre însoțitor cu mult mai puțină cordialitate – salut Granger.

– Bănuiam eu că nu va mai trece multă vreme, spuse Charles, dar speram să nu apari până deseară, la petrecerea mătușii. Pot să te conduc, sau preferi să dispar ca personajul din baladă?

– Poți să vii la un pahar de răcoritoare la Pombal, răspunse Christina.

Charles, pe cale să accepte, observă expresia privirii lui James și refuză politicos invitația.

– Mi-ar face mare plăcere, mulțumesc, dar poate cu altă ocazie.

– Oricând, spuse James.

– Drăguț din partea ta. Presupun că acum vei veni la petrecere cu Christina?

James ezită.

– Poate că nu, răspunse James. Am promis s-o conduc pe Katherine și mai bine m-aș ține de cuvânt.

Rămase lângă Christina, urmărindu-l pe celălalt îndepărtându-se.

– Frumos din partea ta, comentă Christina.

– Te-ai văzut destul cu el. Am aflat că ești aici în timpul prânzului și imediat m-am dus la Pombal. Tatăl tău nu era acolo dar am stat de vorbă cu mama ta. Încotro trebuie s-o luăm ca să găsim ceva de băut?

Îl conduse la o cafenea din apropiere unde se așezară și se studiară cu seriozitate.

– Te iubesc, spuse el. Tu mă iubești?
– Da.
– Ideea asta, cu separarea pentru trei luni, a fost o prostie blestemată.

– N-a fost ideea mea.
– Christina, ...
– Știu. Sunt mai frumoasă ca niciodată.
– Mi-ai simțit lipsa?
– Am încetat să-ți mai simt lipsa când am aflat că ți-ai urmat verișoara în Portugalia. Asta, cum o explici?

Apăru un chelner, iar James comandă băuturi.

– Dă-i drumul – povestește-mi, îi ceru Christina. Explică-mi cum se face că ești aici? Spune-mi tot.

– Când ne-am despărțit, m-am dus acasă pregătit să fiu aruncat în calea Katiei sau să-mi fie ea scoasă în cale. Însă bunicul a descoperit că ea și mama ei se aflau la Londra și urmau să lipsească o vreme din nord deoarece urma să plece la Lisabona. Așa că a început și el să bată aporouri despre o excursie la Lisabona, ceea ce m-a surprins căci mi-a demonstrat cât de departe era pregătit să meargă pentru a-și atinge scopurile. Nu poate suferi excursiile; n-a mai plecat de acasă de ani de zile. Asta ca să-l aud acum propunându-mi să mergem în Portugalia ...

– ... te-a șocat. Și apoi?

– I-am zis că am să-l duc cu mașina, vom sta în preajma Katherinei o săptămână și apoi ne vom întoarce pe alt drum. Așa că, am plecat. A fost o călătorie plăcută; o s-o refacem împreună în luna de miere. Porțiunea aceea de la Dordogne este ...

– Ați ajuns aici și pe urmă ?

– Ne-am cazat la un hotel din Lisabona. Katie și mama ei ne-au vizitat în seara aceea și le-am invitat la cină. Tocmai încercam să ne decidem unde, când cineva – s-a dovedit a fi o femeie pe care mama Katiei o cunoscuse în Anglia cu ocazia cumpărării unor câini. Ți-am spus că mama Katiei se ocupă cu creșterea dogilor danezi?

– Nu.

– Ei bine, asta face. A vândut o pereche unui individ din Portugalia, iar această baroană a venit în Anglia să-i ia.

– I-a adus cu același vapor cu care am venit noi.
– Da? Ia te uită ce ...
– ... coincidentă; într-adevăr. Dacă voi avea la fel de mult de lucru să te mențin pe drum drept din punct de vedere moral, pe cât am ca să scot niște vorbe de la tine, voi avea o viață tare ocupată.

– Unde am rămas?
– Erai pe cale să iei cina cu bunicul, cu Katie și mama ei și cu baroana Narvão.

– Baroana o invitasă pe mama Katiei să stea la ea atunci când va sosi în Portugalia, dar Katie făcuse deja aranjamentul cu niște prieteni francezi, la Quinta dos Castanheiros. Baroana le vizitase tocmai în dimineața sosirii noastre, aflase că urma să venim și zisese că i-ar face plăcere să ne cunoască. Din cauza asta apăruse la hotel – dar a spus că era în trecere. Ne-a implorat să venim să stăm la ea, dar am refuzat-o, desigur, fiindcă nici n-o cunoșteam. A rămas la hotel atâta vreme încât, în cele din urmă, am invitat-o să ni se alătore la cină. Voiam să-mi las mașina într-un garaj peste noapte, pentru întreținere, așa că s-a oferit să mă conducă la unul pe care-l cunoșteam; am lăsat mașina acolo, spunându-le ce doream și ne-am înțeles să vin după ea dimineața următoare. Apoi m-am alăturat celorlalți în mașina baroanei și șoferul ei ne-a dus la un restaurant. Pe drum, bunicul a aflat că locuința ei era la o aruncătură de băț de locul unde erau cazate Katie și maică-sa, așa că ...

– ... așa că și-a dorit să nu fi refuzat. Continuă.

– De dimineață m-am dus să-mi iau mașina. Mi-au spus că era gata. Am plătit și tocmai traversam curtea spre locul unde era când, din senin, a apărut un blestemat de camion. Se îndrepta direct spre mașină și am continuat să-l urmăresc, gândindu-mă că șoferului îi lipsea o doagă, dar fiind aproape sigur că, în cele din urmă, va coti. N-a făcut-o. A lovit mașina cu o bufnitură care s-a auzit probabil până la Sintra, apoi a ieșit în stradă și s-a făcut nevăzut. Nu mi-a venit să cred deoarece, am înțeles după aceea, ceea ce văzusem nu era un camion scăpat de sub control ci o încercare deliberată de a-mi distruge mașina. N-am reușit să-i iau numărul; lucrurile s-au petrecut mult prea repede. M-am întors și i-am spus bunicului că eram imobilizați, iar el a zis că, în cazul ăsta, va profita de invitația baroanei. M-am opus.

Chiar în acel moment a sosit un mesaj din partea baroanei, care dorea să ne vorbească. Am coborât și ne-a spus că aflase că mașina noastră a fost accidentată.

– Și că nu va pleca de acolo până ce tu și bunicul tău nu veți împacheta și o veți însoți la Quinta de Narvão.

– Da. După ce o viață întreagă m-a bătut la cap să nu vorbesc cu străini, bunicul s-a hotărât să stea la un străin – asta este ceea ce colonelul, cum îl cheamă, a numit „a cădea în plasă”.

– Apoi m-am întâlnit eu cu bunicul tău și ...

– Ah cât de mult mi-aș fi dorit, spuse James gata să pufnească în râs, să asist la acea întâlnire.

– Când ți-a povestit despre asta?

– Abia astăzi la prânz. Știam că s-a petrecut ceva, dar n-am aflat ce decât astăzi. Christina ...

– Da.

– Doar nu ți-ai închipuit cu adevărat că am încălcat înțelegerea, nu-i așa? Vreau să zic, prin venirea aici. Aș fi putut să mă întâlnesc cu Katie în Anglia dacă ea ar fi rămas acolo. Care-i diferența?

– Era riscant – soare, flori și o mulțime de timp la dispoziție.

El o privi peste masă și-i repetă liniștit cuvintele:

– Soare, flori și mult timp la dispoziție. Și o fată în brațe – de îndată ce aș fi găsit-o singură.

Abia când plecară spre casă, începu să-și amintească lucruri pe care le neglijase.

– M-am tot gândit la episodul acela, zise el. Mi-am amintit câteva detalii.

– Ca de exemplu?

– Era un camion verde. Asta nu înseamnă mare lucru dar îmi amintesc și fața șoferului. Nu pot spune dacă era scund sau înalt. Dar avea o figură asiatică, cum au foarte mulți portughezi. Era tânăr și avea o șapcă neagră. Dacă-l voi mai întâlni vreodată, am să-l recunosc și am să-i turtesc mutra cum mi-a turtit și el mașina. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai sigur că n-a fost accident. A fost o manevră deliberată și, trebuie să recunosc, perfect executată. M-am dus la garaj și l-am descris, rugându-i să fie cu ochii în patru. Și eu fac același lucru

în perioadele când nu sunt cu ochii pe baroană. Poate vom scăpa și noi ușor. Mama ta a spus că ai scăpat fără să plătești întreaga sumă.

– Doar fiindcă ...

Se întrerupse brusc. Scăpaseră, își aduse deodată aminte, doar datorită manevrei cu bună știință și minunat executate a lui Felipe.

– Am fost norocoși, încheie ea pe scurt.

El o privi de aproape.

– Nu asta voiai să spui. Începuseși să-mi zici ceva iar apoi te-ai abținut. Ce anume?

Deschise gura pentru a-i povesti despre Felipe și intențiile lui bune – apoi însă hotărî să mai aștepte. Strada era liniștită, umbroasă și pustie, iar ei se aflau din nou împreună după o despărțire ce li se păruse prea îndelungată. El era aici și acțiunea lui Felipe adusese siguranța că va rămâne, oricât de nerăbdător s-ar dovedi contele să plece, măcar până la repararea mașinii. Povestea mai putea aștepta; deocamdată vorbise destul, explicase destul. Acum nu va mai vorbi, ci își va lăsa buzele să se odihnească asupra alor lui și-i va simți brațele cuprinzând-o și trupul puternic lipit de al ei.

– Nu-i soare, se desprinsese el, după un timp, și nu văd nici o floare, dar, cu toate astea, efectul este același. Sau, poate, tu vei fi fiind de vină?

– S-ar putea, fu ea de acord.

Capitolul 10

De la Pensão până la casa Ladyei Lovelle, nu era mult de mers. Așezată lângă Charles, în mașina mătușă-si, Christina nu se simțea în apele ei cu gândul la Katherine Staples. Bunicul lui James afirmase că aceasta și-ar fi dorit să se mărite cu James, însă s-ar fi putut să se înșele. Ea așa spera; James era al ei și de acum înainte avea de gând să-l păstreze – dar fără să-l smulgă unei fețișoare melancolice și unor adânci ochi albaștri, lăsând posesoarea în lacrimi.

Totuși, după numai trei minute de la intrarea în salonul luminat „a giorno”, putu să-și alunge neliniștile; fata pe care Charles o indicase a fi Katherine Staples nu era în mod clar tipul de femeie ahtiată după iubire.

Rămăsese singură; James o părăsise la sosirea Christinei, venindu-i în întâmpinare prin mulțime.

– Ai întârziat. O prinse de braț cu fermitate. Vino să ți-o prezint pe Katie. Îți mulțumesc, Charles, că ai condus-o.

Cei trei se alăturară Katherinei. Aceasta o învrednici pe Christina cu un zâmbet rece și o propoziție scurtă, la fel de seacă:

– Am auzit multe despre tine.

Arătoasă, siluetă minunată, îmbrăcată dumnezeiește, fu estimarea rapidă a Christinei. Mai adaugă la toate astea și acel ”s-a descurcat de minune la Oxford” și aerul încrezător, să nu spunem infatuat, devenea aproape de înțeleș.

– Cum îți place Portugalia? o întrebă ea.
 – Ah, foarte mult, într-adevăr. Este o țară atât de drăguță și are o istorie interesantă. Tocmai îl întrebam pe James când a fost recunoscută pentru prima oară ca regat independent – în 1143, nu-i așa?

– Habar n-am, răspunse Christina.

– Ce bem? interveni James fericit, mândru și complet înconștient de tensiunea instalată.

– Există șampanie, dar cinstit vorbind, n-aș recomanda-o, răspunse Charles. Dacă am putea să trecem peste chelneri, direct la bar, mi-aș putea utiliza influența.

– Să mergem.

Cele două fete fură lăsate singure. Katherine își deschise poșeta, scoase o tabacheră delicată de aur, o deschise și o întinse spre Christina. Aceasta își scutură capul și se împotrivi tentației de a spune că mai degrabă ar muri.

– Nu fumezi? întrebă Katherine pe deasupra flăcăruii unei delicate brichete de aur.

– Ba da, dar nu în adunări numeroase.

– Ciudat, nu-i așa? observă Katherine, închizându-și poșeta și așezându-se pe brațul unui fotoliu din apropiere, modul în care v-ați întâlnit aici, tu și James. Într-adevăr, poate fi numit o coincidență extraordinară.

– Noi am apreciat-o ca pe o întâmplare fericită.

– De acord că ideea despărțirii de James pentru o vreme era teribil de riscantă. Cred că ai perfectă dreptate să fi procedat astfel.

– Așa deci. Și cum am procedat?

– Pur și simplu ai adus la îndeplinire acea „întâmplare fericită”. Katherine privi la mulțimea de pe terasă. Nu prea este loc de dans aici, nu-i așa? De fapt nu prea mă interesează balurile. Dar fiecare este altfel, adăugă ea pe un ton indulgent. Unii detestă învățătura. Cât despre mine, cu cât am învățat mai mult cu atât mai fericită m-am simțit. Doream să mă mărit, cândva, dar este clar, nu-i așa, că înainte de căsătorie ai mai multe posibilități de a învăța. Simțeam că nu-i nici o grabă.

Cum să fie, își zise Christina, pentru o fată atât de bogată. Bărbații erau bărbați și cel mai corect și mai cinstit dintre ei ar găsi foarte dificil

să îndepărteze poleiala aurită ca s-o vadă așa cum era. Iar ea era destul de atrăgătoare. Avea ochi minunați, dacă te obișnuiai cu căutătura rece care mai degrabă trecea prin tine decât să se oprească asupra ta. Pielea nu avea nici un cusur, deși puțină economie la farduri i-ar fi priit. Avea o siluetă perfectă și picioare lungi splendide și era una dintre acele femei suple și elegante, cu ținută. Avea suficient, fără a mai pune la socoteală bogăția, pentru a aduna împrejur un roi de bărbați.

– Ai mai fost îndrăgostită, o auzi Christina întrebând, înainte de a-l întâlni pe James?

– N-am fost îndrăgostită, dar am fost mereu cu ochii în patru, zise Christina. Sarcasmul la adresa femeilor care privesc orice bărbat ca pe un posibil soț este nejustificat. Eu, de la vârsta de nouăsprezece ani, am fost foarte preocupată de a găsi un tată potrivit pentru copiii mei.

– Ah, acum te referi la Galton.

– Nu vorbesc despre nici un Galton. Cine-i Galton?

– Vărul lui Charles Darwin.

– Ce legătură este între oricare dintre ei și tatăl copiilor mei?

– Galton a elaborat o teorie a ceea ce el a numit „eugenie”. El împreună cu Darwin a fondat laboratorul „Galton și eugenia” de la ...

– Când mă voi întoarce acasă, am să mă informez, promise Christina. Sunt doritoare de a învăța. Dar când mă aflu la petreceri ca aceasta, trebuie să mă gândesc din greu pentru a face diferența între Darwin și Newton. Știu că ai prefera să vorbim despre Darwin și Galton decât să ascuți confidențele mele copilărești despre tatăl viitorilor mei copii, dar cu mine va trebui să-ți amintești mereu să păstrezi nivelul conversației cât mai jos.

– James s-a îndrăgostit de tine, nu de mine. Asta poate dovedi ceva, zise Katherine. Dacă te gândești la aspectele biologice ale selecției, vei constata că ...

– Nu chiar atât de jos. În domeniul acesta, te pot urmări până la capăt. Am două surori care, ani buni înainte de a se mărita, au fost niște exemple remarcabile ale modelului ce sugerează principiile selecției naturale.

Katherine nu răspunse. Urmă o tăcere lungă, întreruptă, spre ușurarea lor de vocea lui James.

– Un excelent vin alb, spuse el, aducând o tavă pe care se aflau patru pahare pline. Special pentru noi, din cauza asta am întârziat.

Fiecare își luă paharul, iar James sprijini de perete tava goală și așeză paharul său și pe al Christinei pe un raft de bibliotecă.

– Hai să dansăm, o invită el.

Se alăturară grupului de dansatori de pe terasa aglomerată și o cuprinse în brațe.

– Cum ți-a plăcut Katie? întrebă el.

– Este foarte atrăgătoare. Dar aș fi plăcut-o mult mai mult dacă n-ar fi fost convinsă că am venit în Portugalia doar ca să te întâlnesc.

– Aiurea! O îndepărtă la lungimea brațului și protestă: A fost de acord că asta era o dovadă a faptului că n-ar fi trebuit să ne despărțim.

– Cine i-a spus despre înțelegere?

– Bunicul, desigur. Cred că a prezentat-o ca și când m-ar fi salvat din mrejele unei stricate. Cui îi pasă?

– Mie.

Zâmbi și o trase aproape.

– Nu. Nu-ți pasă nici cât negru sub unghie. Tot ce te interesează, și pe mine de asemenea, este faptul că suntem împreună, unul lângă celălalt, că suntem absolut singuri cu toate că suntem înconjurați de zeci de oameni care se îmbulzesc.

– De ce nu s-a măritat Katherine cu tine mai de mult? întrebă Christina.

– Ei bine, un motiv foarte valabil ar putea fi acela că n-am cerut-o. Ți-am mai spus – nu suntem decât veri; poate că, ascultându-l pe bunicul, să se fi întrebat dacă fata aceea de care mă apropiasem mi se potrivea într-adevăr, dar acum, că te-a cunoscut, va fi la fel de mulțumită ca bătrânul. Ascultă, tocmai mi-a venit o idee. Ce-ar fi să-i cuplăm, pe Katie cu Charles?

– Nu.

– De ce nu?

– Este prea deșteaptă pentru Charles.

– Totuși, hai să încercăm, spuse James. Am să propun să ieșim la un picnic împreună iar Charles ar putea împrumuta mașina mătușii lui.

Ziua următoare, la volanul mașinii ladyei Lovelle, Charles îi luă pe James și pe Katherine și apoi se îndreptă spre Pensão unde Gustavo pregătise gustările pentru picnic și le împachetase în două coșuri. Le mai făcuse rost de o pătură, de o umbrelă uriașă și o damigeană cu vin roșu. Toată familia se adunase pentru a-i vedea plecând spre plajă.

– Ar trebui să mă duc s-o anunț pe mătușă că am luat mașina, zise Charles pe când porneau.

– Nu i-ai spus că o împrumuți? întrebă Christina, surprinsă.

– Nu prea. În primul rând, încă nu se trezise.

– Când se va trezi, va constata că nu-i acolo, îi liniști James. Ce temperatură are apa mării, aici?

– Zero, răspunse Charles. Voi n-aveți decât să înotați, dacă aveți chef, însă eu mă voi mulțumi cu o baie de soare.

Rămase pe plajă, urmărindu-i pe ceilalți care, cu elanuri diferite, intraseră în apă. Se resemnase cu gândul că fusese invitat doar pentru a fi însoțitorul Katherinei; se resemnase cu ideea pierderii Christinei. Dar lucrul cu care nu se putuse resemna, cel mai supărător, cel mai dezamăgitor, fusese recenta descoperire că, în ciuda celor trei milioane, în el nu se deșteptase nici un strop de interes pentru posesoare. Atâția bani, o figură drăguță, siluetă perfectă – și nici măcar o zvârcolire a inimii. Stânjenit, începu să se cerceteze pe sine în căutarea motivelor.

O văzu pe Katherine înotând spre mal. Veni spre el, cu pielea umedă și strălucitoare sub soarele fierbinte. În spatele ei, în depărtare, se zărea pluta închiriată pe care Christina stătea alături de James.

– A fost rece? întrebă el, privind în sus la Katherine pe sub brațul îndoit deasupra ochilor.

– A fost plăcut. Plaja arăta splendid din apă. Am văzut niște flori frumoase pe faleză, acolo.

El se ridică și-i înmână un mic spătar de lemn, de care ea se sprijini.

– Nu-i fascinant, spuse ea, dacă te gândești că florile erau consacrate diversilor zei păgâni și sfinților? Iarba-iepurelui lui Pluto, narcisele pentru Ceres și desigur vița de vie lui Bachus. Care mai erau?

Charles privi neîncrezător spre mare; plutele alea erau, din câte își amintea, închiriate cu ora.

– Păi, să vedem, zise el încruntându-se. Iarba-iepurelui pentru Pluto, așa cred; vița pentru ... Ah astea le-ai spus. Narcisa pentru Ceres; interesant, dacă stai să te gândești.

– Iar la sfinți, margareta pentru sfânta Margareta, șofranul sfântului Valentin și sfântului Barnabas, scaietele pentru ...

– Sfântul Barnabas.

– Da. Atât de puțini oameni știu, dar este fascinant. Gândește-te la toate plantele funerale: chiparosul, amaranta și ...

– Am cunoscut cândva niște gemene care se numeau Amarantha și Camilla. Una din ele s-a măritat ...

– Camilla ... Regina virgină a volscilor – nu despre ea vorbea legenda aceea romană?

– Păi, Camilla asta despre care ziceam ...

– Virgiliu povestește că era atât de subțirică încât putea alerger printr-un lan de grâu fără să îndoiaie vreun spic. Cum sunau versurile? Începeau cu:

Și astfel, când mlădia Camilla cutreiera câmpiile.

– Îmi pare rău. Charles și-ar fi dorit cu adevărat să fie iute precum Camilla și s-o piardă pe Katherine. Trebuia să admită că viața aduce mereu surprize; iată-l pe o plajă încinsă, alături de o fată arătoasă, fabulos de bogată și nu reușea decât s-o facă să vorbească despre Camilla care colinda câmpul.

Katherine aprinse o țigară și-l privi gânditoare ca printr-o păclă.

– Cu ce te ocupi? întrebă ea.

– Vând mașini. Mașini scumpe, ceea ce este ușor. Mult mai greu este să vinzi mașini ieftine, fiindcă, în mod clar, le vinzi unor oameni care trag cu dinții de banii lor.

Ea își menținu durii ochi albaștri fixați asupra lui.

– O iubești pe Christina, nu-i așa? zise ea liniștită.

– Ei bine ... și da și nu.

– Cum poți fi ambiguu în privința asta?

– N-ai înțelege. Ai un creier pe cînste și gândirea ta este mult mai elevată ca a mea. Pe mine nu mă preocupă decât crichetul, cursele de cai, săriturile, schiul și fetele. Într-o ordine aproximativă. Sunt bun la crichet, mă duc la curse în tribună, urmăresc săriturile la televizor și

schiez atunci când darurile de ziua mea însumează destul pentru așa ceva. Sunt norocos – ziua mea este în ianuarie, așa că reușesc să prind cea mai bună zăpadă în februarie. Cum am ajuns la schi?

– Încercăi să te dumirești dacă o iubești sau nu pe Christina.

– Ajung și acolo. M-am îndrăgostit de ea dar apoi a trebuit să-mi omor timpul câtă vreme a dispărut cu James; era o fată la Soissons cu care mi-a fost ușor să pierd timpul. Oameni ca tine nu-s în stare să înțeleagă indivizi de felul meu; am atât de puțin în cap încât, odată încheiat sezonul de crichet, între curse și schi, plutesc în aer. Nu pot susține o conversație în afară de nivelul crichet-curse-fete.

– Curse? Am un sistem.

– Ce ai?

– Un sistem. Eu l-am inventat. E nițel mai complicat. Poate că ...

– Stai puțin să fac rost de creion și o bucată de hârtie. Acum, explică-mi.

Încă mai explica atunci când James și Christina li se alăturară și atacă coșurile de picnic. Continuă expunerea cât mâncară și după aceea. Charles, complet absorbit, o convinge să rămână pe plajă toată după-amiază și abia observă plecarea lui James și a Christinei.

– Găsesc ei drumul, spuse James, ducând coșurile la mașină. Unde ai prefera să mergem?

– Să traversăm râul.

Pe dealurile încinse de soare, dincolo de Arrabida, se așezară și vorbiră despre viitor.

– Mă iubești? întrebă el.

– Doar ți-am mai spus-o.

– Mai spune-mi-o.

Ea se conformă cererii iar – și iar.

– Măine, zise el, ținând-o în brațe, legătura noastră va fi acceptată. Bunicul îi va vizita pe părinții tăi ca să le înmâneze „demisia” din postul de organizator al vieții celorlalți. Apoi, vom pleca acasă și am să-ți cumpăr un inel de logodnă nu prea scump. Christina ...

– Ce-i?

– Nu cred că vom mai avea parte de o după-amiază așa perfectă. Soare și căldură – și nimeni prin preajmă. N-ai spune că este timpul dragostei?

- Sigur că da. Nu asta facem?
- Abia am început. Christina, mă iubești suficient ca să ...
- ... să sărim pârolează? Sigur că te iubesc.

O trase mai aproape.

- Draga mea ... ah, dragoste ...

– Dar n-am de gând să merg mai departe, zise ea și se retrase din brațele acaparatoare.

El o privi, încruntându-se.

– Cât de curând vom fi soț și soție, îndată ce se va stabili data și chiar tu ai fost de acord că soarele ăsta și florile și ...

Se așeza pe spate și vorbi visătoare, cu ochii pierduți în albastrul cerului:

– Rochia aceea, explică ea, ... satin alb cu doi kilometri de voal de tul. Nu-ți poți închipui, dacă n-ai fost de față, ce minunată, cât de frumoasă putea fi Antoinette, cum îți tăia respirația în rochia de mireasă. A intrat în biserică purtată parcă de un flux alb înspumat. Nu a pășit prin naos – a plutit. Îți jur că nici un ochi n-a putut-o urmări fără să se înlăcrimeze – vreau să spun în biserică – și n-a existat nimeni care să nu simtă un nod în gât. Le amintea tuturor despre lucruri la care rar se mai gândește cineva – tinerețe și afecțiune, puritate și virginitate. În primul rând virginitate.

- Înțeleg.

– Nu, nu-nțelegi. Am văzut o mulțime de fete care arătau, mai mult sau mai puțin, la fel, la nuntă. Însă publicul, sau comunitatea, știau foarte bine că rochia albă, vălul și cununita de flori de portocal, erau mai degrabă o farsă sordidă. La nunta mea, nimeni nu va avea asemenea sentimente. Voi merge până la capăt când vei dori – dar, după aceea, nu va mai exista biserică sau false pretenții de virginitate. Alegerea îți aparține.

El îi luă mâinile și le duse la obraji.

- Tu ai ales deja, nu-i așa? Întrebă el. Va fi satin alb.
- Și kilometri de tul.

Capitolul 11

Nu se stabilise o anumită oră pentru vizita contelui, dar curând după micul dejun, James apăru la Pensão cu vestea că bunicul va veni în jurul orei unsprezece.

Împreună cu James, spre neplăcerea Christinei, venise și Katherine. O întâlnise plimbându-se, explică James, și o luase cu el. Fără să dorească să fie răutăcioasă, Christina era convinsă că-i ieșise în drum premeditat. Ca și când seara trecută nu fusese de-ajuns.

Cu o seară în urmă, merseseră la un club de noapte. Nedorind să-și abandoneze verișoara, James sugerase un cvartet cu speranța ca acesta să se transforme în două perechi – dar scânteia de amicitie dintre Charles și Katherine dispăruse, iar Christina fusese obligată să asculte, întreaga seară, amintirile Katherinei dintr-un trecut în care James părea să fi avut o prezență extinsă. Când, în cele din urmă, rămase singură cu James în taxiul care o ducea acasă, părerea lui, cum că avuseseră cu toți o seară excelentă, o împiedicase să-și manifeste iritarea și resentimentele îndelung înăbușite.

Hotări că încă o dimineață în compania Katherinei era prea mult. Vocea rece, plină de încredere în sine, răsuna deja în propoziții disprețuitoare.

– Acesta este un exemplu – pentru localurile din categoria asta. O fi confortabil?

Stătea pe unul din scaunele de pe verandă; James era sprijinit de balustradă, jucându-se neatenț cu un pisolț târnat. Cristina se așezase lângă scară.

– Paturile sunt cam tari, dar este ieftin, spuse ea. Îmi pare rău că părinții nu sunt acasă. S-au dus să-și ia rămas bun de la niște cunoștințe care pleacă.

– Știu, interveni James. Colonelul. Cum îl cheamă?

– Bell-Burton.

– Eram de față când a apărut la volanul mașinii sale, model '912. Voia să te invite să-i însoțești. De asemenea s-a oferit să mă ducă în centru, dar mi s-a părut riscant să accept. Astăzi este plecarea, nu-i așa?

– Da. Christina, aplecată peste balustrada verandei, privi cu nerăbdare în lungul drumului, sperând să-l vadă pe Charles, cu mașina matusii. Mersul cu mașina era de departe preferabil discuției; măcar în mașină putea avea o oarecare intimitate, alături de James, pe bancheta din spate.

Fu trezită din gânduri, de anunțul calm al Katherinei:

– L-am convins pe James să închirieze o mașină. Mi s-a părut absurd să continuăm să-o folosim pe a Ladyei Lovelle – fără permisiune.

– De fapt, n-am luat încă nici o hotărâre, zise James. Crezi c-ar fi o idee bună, Christina?

Mânia, poate spre norocul ei, o împiedică să răspundă imediat. În locul unei negații violente sau al unui răspuns scurt, în sensul că, dacă ar fi vorba de închiriat, James ar lua un automobil cu două locuri, pentru uzul lor exclusiv, reuși după o pauză să spună calm că ar fi poate mai bine să aștepte să afle ce-i cu mașina lui Charles.

– Ei bine, James și cu mine am putea măcar vedea câteva mașini în dimineața asta, pe timpul vizitei bunicului lui, sugerează Katherine.

– Nu vei fi de față? întrebă Christina surprinsă.

– Nu – și nici tu, zise James ferm. Întâlnirea asta este numai pentru căpetenii. Când se întorc părinții tăi?

– Înainte de unsprezece. N-a zis Charles că va trece pe aici, pe la zece? întrebă Christina.

– S-o fi răzgândit – sau poate că n-a reușit să obțină mașina matusii, spuse James. Poată că ideea Katiei nu-i rea. Ce-ar fi să mergem la Lisabona să luăm una de acolo?

– La Lisabona, atunci! zise Katherine pe un ton de lucru deja decis. Mâncăm acolo de prânz și ne întoarcem după aceea.

Ceva în vocea ei, deșteptă pentru prima oară în James, senzația că poate își aroga mai mult decât i se cuvenea. Christina îi aruncă o privire și simți că îi revine speranța; s-ar fi putut să-și dea și el seama că a se ocupa de Katherine dimineă, la prânz și seara era mai mult decât îi impunea datoria față de o verișoară. Dar, înainte ca el să poată spune ceva, sunetul unui motor, venind din drum, îi făcu pe toți să se întoarcă.

– Nu poate fi Charles, explică James. E un fel de camion.

În secunda următoare, un camion verde intră în curte și se opri. Portiera șoferului se deschise; Felipe sări jos cu ușurință și veni agale spre casă.

Petru o clipă, ochii lui James rămaseră fixați cu neîncredere asupra vehiculului. Apoi slobozi o exclamație.

– Țsta este. Țsta-i camionul! Are o îndoitură în tablă acolo unde mi-a lovit ... Ochii săi se mutară asupra zâmbitorului și inconștientului Felipe. Iar ăsta-i individul care ...

Se opri și țâșni pe lângă Christina spre scară. Ea întinse o mână și-l prinse de braț.

– Așteaptă, James, spuse ea.

El se opri privind-o fix.

– Cu ce scop? Țsta-i individul care mi-a distrus voit mașina! Țsta-i individul care ...

– Nu-i nevoie să-i explici, se auziră vorbele clare și reci ale Katherinei. Știe!

– Țsta-i camionul care ... Se întoarse brusc spre verișoara lui. Ce-ai spus? Întrebă el.

– Am zis că nu-i nevoie să-i explici detaliile. Christina știe la fel de bine ca și tine că ăsta-i camionul – și individul – în cauză. Nu-i așa, Christina?

Christina se adresă lui Felipe:

– Mai bine ai pleca, Felipe. Vom vorbi despre treaba asta altă dată.

Felipe se opri, zâmbetul înghețându-i și privind de la Christina la James cu neliniște.

- Acesta este logodnicul al tău? întrebă el.
- Da.
- După ce terminați această conversație amicală, interveni James furios, poate că-mi vei explica și mie despre ce e vorba?
- Numele lui este Felipe. Este logodnicul uneia dintre fetele lui Gustavo, spuse ea.
- Și nu el mi-a distrus mașina?
- Ba da.
- Atâta doream să știu. Lasă-mă să trec, solicită James. După ce mă voi fi ocupat de el, n-ai decât să-mi explici tot ce dorești.
- Vei rămâne pe această verandă, spuse Christina, pe ton poruncitor.
- De ce nu mi-ai spus că-l cunoști pe cel care mi-a lovit mașina?
- Am înțeles, din ceea ce spuneau servitorii de la Quinta dos Castanheiros, zise Katherine, că pentru a scăpa din casa baroanei, era necesar ca altcineva să fie prins. Sunt convinsă că i-a convenit ca tu să fi acela.
- Urmă o scurtă pauză. La sfârșitul ei, Christina îi vorbi pe un ton liniștit lui James.
- Vrei te rog să fii amabil și să-ți iei verișoara de aici?
- N-a vrut, încercă James o aplanare.
- Nu fi absurd. Sigur că a vrut, spuse Katherine. Înainte de a pleca, de ce nu-i pui o singură întrebare? Știa, sau nu, despre ceea ce s-a petrecut? A vorbit cu individul numit Felipe, sau nu, înainte ca mașina ta să fi fost lovită?
- Da, așa am făcut, zise Christina. Și acum n-ați vrea, vă rog, să plecați?
- Fără altă vorbă, Katherine coborî treptele verandei. Felipe se dădu la o parte să-i facă loc, iar ea trecu; apoi se opri.
- Te așteaptă, îi spuse Christina lui James. Mai bine te-ai duce.
- De ce i-ai spus acestui om că veți vorbi mai târziu? De ce nu renunți la a mai provoca neazuri, întrebă James supărat, și nu renunți să mai pretinzi că tu ai regizat totul? Katie a mers prea departe, recunosc, dar puteai să spui că n-ai știut nimic.

– Aflasem câte ceva. Acum poți să-ți iei verișoara și s-o conduci înapoi la Quinta dos Castanheiros, unde veți afla toate detaliile necesare de la servitori.

– N-are nici un rost să te superi pe mine, continuă James împăciuitor. Katie a fost cea care a spus așa ceva, nu eu.

– Înainte de-a te căsători cu mine, zise Christina, ar fi bine să înțelegi că atunci când cineva mă insultă în prezența ta, pretind să-mi ții partea, chiar dacă asta ar însemna să-ți ofensezi rudele apropiate.

– Înainte de a te căsători cu mine, ai face bine să pricepi că trebuie să-ți controlezi ieșirile. De asemenea, aș prefera să ai încredere în mine și să-mi povestești tot. Prima dată când am discutat despre acest subiect, începuseși să-mi spui ceva – apoi te-ai abținut. Acum știu de ce. Am s-o conduc acasă pe Katie. Voi vorbi cu acest șofer îndată ce mă voi întoarce – apoi, noi doi, vom avea o scurtă conversație, dacă te vei fi potolit până atunci.

– Nu te mai obosi să te întorci.

– Nu te mai purta prosteste.

Vorbise mânios, apoi coborî scara dintr-o săritură. Ieși, împreună cu Katherine, în stradă și dispărură fără să privească înapoi.

Felipe rămase nehotărât câteva clipe, apoi se apropie de verandă și rămase privind în sus spre Christina.

– Este foarte supărat?

– Da, foarte.

Era albă la față și concentrată. Felipe aștepta să-i sună ceva, însă ea privea concentrat spre un punct situat deasupra capului lui cu o expresie indescifrabilă. După multă vreme, întoarse ochii spre el și vorbi scurt:

– M-ai putea duce cu camionul în centru?

– Sigur că da.

– Atunci, te rog să aștepti. Cobor imediat.

Reveni în zece minute, ducând cu ea o valijoară. Felipe observă urme recente de lacrimi pe obrazii ei și fără o vorbă luă valiza, o puse în camion, o ajută să urce pe locul din dreapta șoferului și își luă locul la volan.

- Încotro mergem? întrebă el.
- Știi unde locuiește colonelul Bell-Burton?
- Da.

Se aflau pe drum. Din amestecul de sentimente, printre care mânia predomina, Christina nu putea extrage decât un singur gând: ideea clară că trebuia să plece imediat. Căsătoria și fericirea care, la un moment dat, păruseră iminente, se estompaseră, se pierduseră ca niște plante semănate printre bălării. Își dorea cu ardoare un loc în care ea și James ar fi putut rămâne singuri, relaxați, netulburați de nimic – dar, dacă tot nu-l putea avea pe James, atunci măcar să poată dispărea câteva zile, să-și scuture confuzia, mânia și dezamăgirea. Nu aștepta bucurii de la societatea colonelului și soției acestuia, însă le era recunoscătoare pentru ocazia oferită de a evada.

La sosire, fu neliniștită să constate că părinții ei plecaseră. În fața casei trona mașina colonelului, împodobită cu două valize legate deasupra portbagajului din spate. Doamna Bell-Burton aranja cu grijă aparatul foto, o eșarfă, niște hărți și geanta; colonelul tocmai cobora scara ducând un coșuleț de picnic.

Christina îi dădu drumul lui Felipe și fu întâmpinată de efuziunile colonelului.

– Ia te uită, frumos din partea ta să vii să ne urezi drum bun. Mama și tatăl tău au trecut pe aici acum un sfert de oră – nu te-ai întâlnit cu ei?

– Nu. Speram să-i găsesc încă aici. Eu ...

– Văzându-te cu valiza în mână, am crezut, o clipă, că te-ai răzgândit și vii cu noi, spuse doamna Bell-Burton.

– Chiar asta doream, dacă n-am ajuns prea târziu, zise Christina.

Încântarea manifestă a cuplului mai vârstnic o făcu să se simtă rușinată de propria lipsă de entuziasm. Asisată la dezlegarea bagajelor, pentru a-l adăuga și pe al ei; coșulețul de picnic fu astfel așezat încât să-i facă maximum de loc pe bancheta din spate. Apoi, doamna Bell-Burton dădu ultimele indicații menajerei minione, iar colonelul anunță că era vremea să plece.

– Ce-ai spune dacă i-am anunța și pe părinții tăi despre această schimbare de ultim moment? întrebă el. Să nu facem un ocol pe la Pombal?

– A, nu, nu! se grăbi Christina să refuze. Le va face mare plăcere să afle că sunt cu dumneavoastră. Ar fi suficient un telefon. Dacă nu s-au întors încă, putem lăsa un mesaj la Gustavo.

Întorcându-se din casă, colonelul raportă că domnul și doamna Channing nu se întorseseră încă, dar Gustavo îi va anunța că fiica lor decisese, până la urmă, să plece în excursie.

– Și acum, la drum! încheie el. Vom merge pe-ndelete; n-am crezut niciodată în grabă, mai ales pe drumurile din Portugalia. Nu ne întrecem cu nimeni; nu ne dorim decât să înaintăm în ritmul nostru și să ne bucurăm de peisaj. Unii ar face această călătorie în câteva ceasuri – dar noi nu procedăm așa. În concluzie, doamnelor, îmbarcarea! Ne bucurăm că vii cu noi, o asigură el călduros pe Christina, ajutând-o să intre pe bancheta din spate. Nu avem parte de suficientă companie tinerească.

– Dacă vrei să ne oprim, îi șopti doamna Bell-Burton, în timp ce soțul ei ocolea mașina pentru a se urca la volan, e suficient să mă bați pe spate. Voi înțelege.

Automobilul porni; la stânga și apoi la dreapta, florile luaseră poziția de drepti, ca o gardă de onoare pe marginea traseului unei procesiuni oficiale. Colonelul coborî să deschidă poarta; Christina făcu același lucru pentru a o închide, după trecerea mașinii. Pe urmă se treziră pe drum – iar Christina începu să înțeleagă în ce se vârâse.

Nici colonelul, nici soția lui, nu stătuseră vreodată pe bancheta din spate. Locul lui era mereu la volan; al ei întotdeauna alături. Așezați în față, erau protejați de curentul de aer și scutiți de tot zgomotul agasant și zdruncinăturile suportate de pasagerii din spate. Înainte de a fi parcurs câțiva kilometri, Christina se simți ca în copilărie, acasă, cocoțată pe spinarea aspră a unui ponei, dând ocol padocului, agățată de gâtul sau de coama animalului și temându-se că fiecare oscior din trupul ei va fi dislocat.

Singura scăpare, decise ea, era să caute refugiu în închipuire. Nu mai era Christina Channing, o fată obișnuită cu mersul lin al mașinilor moderne; era soția unui pionier, în căutarea unor teritorii noi, neexplorate. Nu se afla într-o mașină ci într-o căruță cu coviltir. Soțul era

palid de neliniște, copiii suferinzi, bătrânii părinți complet epuizați; și toți depindeau de ea. Trebuia să rabde. Trebuia să se arate puternică și veselă, să sprijine și să încurajeze.

La unsprezece și un sfert, căruța cu coviltir se opri.

– E vremea pentru o gustărică, zise jovial colonelul. Ce mai face frumoasa pasageră? Ești dispusă pentru niște cafea fierbinte?

Chiar prea dispusă, Christina coborî și se îndreptă spre zidul jos de piatră de la marginea drumului. Se așează binecuvântându-i imobilitatea și sorbi cafeaua slabă, din fericire fierbinte, dintr-un pahar de plastic și mănca un biscuit umed confectionat chiar de către doamna Bell-Burton.

– Întotdeauna luăm dejunul sub formă de picnic, în aceste excursii, îi explică ea Christinei. O masă adevărată ne-ar face să ne simțim prea plini. Sper că-ți plac dejunurile frugale.

Christina o asigură că așa era, dar când la unu și jumătate colonelul opri mașina într-o pădure umbroasă și doamna Bell-Burton întinse un covoraș cauciucat peste acele de pin și despachetă coșul, își dădu seama că vorbise prea devreme. Dejunul consta din felii de pâine departe de a fi proaspete, unt lichefiat, șuncă ofilită, brânză tare ca piatra, alți biscuiți umezi și, ca băutură, o zeamă intitulată de către doamna Bell-Burton „limonadă de casă”.

După terminarea mesei nu există un interval pentru siestă; colonelul afirmă că el prefera întotdeauna să plece mai departe înainte de a avea vreme să se moleșească, așa că, după împachetarea rămășițelor dejunului și îngroparea gunoierului rezultat, într-o scobitură săpată de colonel, urcară în mașină și-și continuară drumul.

– Ar trebui să ajungem până la Alcobaça înainte de ceai, îi strigă vesel colonelul peste zgomotul motorului. Cred că nu vom avea nici o problemă să te introducem în hotel peste noapte; niciodată nu-i prea plin. Nu va fi la fel de confortabil ca la Pombal, desigur – n-am văzut niciodată rostul de a cheltui bani pentru așternuturi fine și pentru mese cu patru feluri de mâncare. Îmi place să trag undeva unde să pot simți cu adevărat viața de la țară.

Christina își imaginează destul de clar ce gen de servicii vor primi – însă nevasta pionierului, își aminti ea, nu putuse părăsi căruța deloc, pe perioada călătoriei. Trebuia să suporte mai departe.

Totuși, avea să fie și mai rău.

– Întrucât este și Christina cu noi, sugerează doamna Bell-Burton, după vreo oră de mers, n-am putea să facem o excursie ceva mai lungă de data asta, Bruce?

– Excelentă idee, pe sufletul meu! zberă colonelul entuziast. Mi-e rușine că nu mi-a trecut mie prin cap. Minunată idee! La ceai vom scoate harta și vom stabili un itinerariu.

– Ți-ar plăcea, nu-i așa? o întrebă doamna Bell-Burton pe Christina, răsucindu-se în scaun pentru a o privi cu îngrijorare. Ți-ar conveni o excursie mai lungă? Nouă ne-ar face mare plăcere, dar dacă patru sau cinci zile ți se pare prea mult, trebuie să ne spui cinstit.

Christina deschise gura pentru a mărturisi cinstit – dar apoi, văzând expresia doritoare, plină de speranță de pe figura doamnei și anticiparea nerăbdătoare care se citea în încordarea spinării colonelului, o închise la loc. Vorbi atât de clar cât permitea mișcarea mașinii:

– Mi-ar plăcea să facem o călătorie mai lungă.

Capitolul 12

Cea de-a doua vizită a contelui la Pensão Pombal se desfășură într-o manieră mult mai ortodoxă. În loc să se ascundă în pădurea din spatele casei, intră în curte, o traversă cu hotărâre și, scoțându-și pălăria la baza scării, o urcă, se înclină respectos în fața doamnei Channing și-i strânse mâna domnului. Acestea fiind îndeplinite, se așează pe scaunul ținut de Gustavo, își așează pălăria pe masă și, ca răspuns la întrebarea doamnei Channing, declară că nu obișnuia să ingereze otravă sau orice altă poșircă.

– Motivul pentru care am venit, spuse el, privindu-l pe Gustavo atât de amenințător încât acesta se retrase grăbit în casă, este de a discuta despre cei tineri. Dar înainte de a ajunge la ei, mai există un subiect pe care aș dori să-l abordez.

După ce-l studie câteva clipe, doamna Channing vorbi hotărâtă:

– V-a înmănat nota de plată?

– Da. Conte scoase nota din buzunar și o puse pe masă, în fața lor. Iată.

Se uitară, iar doamna Channing își întoarse privirea simțind că-i tremură genunchii. Suma era atât de uriașă, atât de lipsită de decență, încât nu putea fi considerată decât ca o mărturie a disprețului baroanei pentru victimă. Îneacă de simpatie, își aminti dimineața în care ieșise în grădina Quintei de Narvão, văzuse figura soțului și ascultase întreaga poveste a interviului cu baroana.

Poate, cândva, vor fi în stare să râdă de toate astea. Va fi un fel de snoavă, de spus prietenilor pentru a-i amuza. Dar astăzi, aici, nu era nimic de râs. Era înșelăciune, de cea mai joasă și mai umilitoare speță. Contele n-avea decât să fie și, în mod clar, era mai dur decât majoritatea oamenilor, însă figura sa, atât de mohorâtă încât aproape o înfricoșă, mărturisese cât de adâncă fusese umiliția.

Domnul Channing vorbi cu uimire, continuând să privească nota:

– Dar – dar nu-nțeleg. Există o poziție privind curățatul unui covoraș. Ce covor?

– O întâmplare petrecută aseară, zise contele. Am răsturnat ceșcuța de cafea pe care o lăsase pe măsuță și am pătat un covoraș minunat. Mâna diavolului – așa că trebuie să plătesc curățatul.

– Dar, bunule Dumnezeu, ar fi putut cumpăra unul nou cu ce a cerut pentru curățat! exclamă domnul Channing, consternat.

– Probabil că așa va face. Contele părea resemnat. Decența nu se poate pune cu ticăloșia.

– Când v-a înmănat ..., începu doamna Channing.

– Nota de plată? Ei bine, am obosit să-i tot ascult minciunile în privința pașapoartelor noastre. După cum probabil că ați aflat, nu sunt un ins răbdător. Așa că, în dimineața asta, înainte de a veni încoace, i-am spus verde-n față că m-am hotărât să plec și că-i mulțumesc pentru ospitalitate.

– Și atunci v-a dat nota, zise domnul Channing.

– Da. Am luat-o, am studiat-o și apoi i-am spus că nu era o surpriză. De când intrasem în casa ei, i-am explicat, aflasem că era bine cunoscută pentru comportamentul ei viclean. Nu i-a plăcut. I-am spus că mă duc sus să supraveghez personal împachetarea lucrurilor noastre. Asta i-a plăcut și mai puțin. Am continuat zicându-i că-i voi plăti când voi coborî, dar numai după ce lucrurile noastre se vor afla într-un taxi, iar pașapoartele în mâna mea. Discuția a fost scurtă, dar neplăcută. Pe drum spre dumneavoastră, am trecut pe la Quinta dos Catanheiros, le-am spus povestea și i-am rugat să mă primească vreo două nopți, iar pe James atât cât va mai rămâne în Portugalia. Asta este prima noastră întâlnire dar este, în același timp, și vizită de rămas bun; am venit să vă spun la revedere și să vă asigur că veți fi bineveniți la mine când vă veți întoarce. Ar trebui să vedeți și dumneavoastră în ce se vârbă Christina.

– Plecați acasă? întrebă domnul Channing.

– Da. Îmi doresc să nu fi plecat niciodată de acolo. Singurul motiv care m-a determinat să plec, a fosat ... ei bine, știți suficient de bine

care anume a fost. Era o speranță neîntemeiată, atâta tot. Am fost un bătrân prost, dar voi fi cinstit și am să vă mărturisesc faptul că mereu voi regreta milioanele Katiei. Poate că fiica dumneavoastră se va descurca cu ceea ce-i va putea oferi James, dar eu nu voi mai fi de față. În mod normal, voi fi mort.

– Cum veți ajunge acasă dacă mașina nu-i gata încă? întrebă domnul Channing. Veți fi nevoit să așteptați, nu-i așa?

– Nu. Mă voi întoarce cu avionul. James n-are decât să revină când și cum va dori.

Rămaseră tăcuți, fiecare adâncit în propriile gânduri. În cele din urmă, contele se învioră și privi împrejur.

– Christina nu-i aici? întrebă el.

– Nu. Doamna Channing se reculese cu greutate revenind de la problemele contelui la misterioasa răzgândire a Christinei. De fapt, a plecat.

– La Lisabona? se interesă contele. Ciudat. M-am întâlnit cu James pe drum și mi-a spus că tocmai o lăsase aici.

Urmă o pauză. Contele aștepta lămuriri; domnul și doamna Channing nu știau ce să zică. În dimineața aceea, înainte de a se duce să le ureze drum bun colonelului și doamnei Bell-Burton, o întrebaseră dacă nu dorea să vină și ea. Răspunsul, deși scurt, fusese răspicat; înțeleseseră fără dificultate că a-i vedea pe Bell-Burtoni, fie și numai pentru a le spune la revedere, era o plăcere la care renunța fără greutate. La întoarcere, fuseseră întâmpinați de Gustavo care mimase o tânără care urca în cameră, împacheta și dispărea cu un camion, pentru ca apoi să se alăture colonelului și doamnei Bell-Burton. Sus în camera Christinei, constataseră că dispăruseră o valijoară, o cămașă de noapte și o pereche de papuci, împreună cu periuta de dinți și câteva cutii de cosmetice.

– A plecat pentru câteva zile.

– A plecat? repetă contele uimit. Unde a plecat?

– A plecat cu niște prieteni de-ai noștri, completă domnul Channing. Un fel de excursie prin împrejurimi, cu mașina lor.

– Nu înțeleg de ce n-a menționat James nimic despre asta, spuse contele cu o încruntare încurcată.

Mai ciudat, își zise doamna Channing, era că nici Christina nu menționase nimic. Plină de neliniște, ridică ochii la timp pentru a

vedea, cu ușurare, silueta athletică a lui James, venind din stradă. Traversă curtea cu pași rapizi, urcă scara verandei, salută pe domnul și pe doamna Channing și apoi întrebă, așa cum făcuse și bunicul său mai devreme, de ce Christina nu era acolo.

– E sus? Dacă da, mă duc s-o chem.

Contele îl privi cu uimire.

– Cum adică sus? E plecată. Mi-ai spus că ai lăsat-o aici și ți-am admirat stratagema de a o îndepărta de aici câtă vreme discutam cu părinții ei. Acum te porți de parcă n-ai ști de plecarea ei, pe undeva prin împrejurimi, pentru câteva zile.

– Plecare? repetă James în culmea uimirii. Dar am lăsat-o aici, pe verandă, cu mai puțin de jumătate de oră în urmă și i-am zis că am să mă întorc să ...

Se opri deodată, iar bunicul îl studie cu suspiciune.

– Așteptăm, spuse acesta. Te întorceai ca să ...

Ochii lui James se opriră asupra doamnei Channing.

– Nu-nțeleg, spuse el încet. N-a scos nici o vorbă despre vreo eventuală plecare. Unde să fi plecat?

– Când ne-am întors de la Bell-Burtoni, zise doamna Channing, ne aștepta un mesaj cum că plecase cu aceștia în excursie. Dacă-ți mai amintești, o invitaseră, însă ...

– Adică acel colonel? întrebă James uimit.

– Da, cred ...

– Vreți să spuneți că i-ați dat voie să plece cu acea ... acea ... Ați avut încredere s-o lăsați în acea ... acea ...

Era prea îngrozit pentru a continua. Vocea contelui rupse tăcerea:

– Acum eu pun întrebări, îi spuse nepotului cu asprime. Vrei să zici că nu ți-a spus că urma să plece?

James își aruncă brațele în lături.

– N-a scos o vorbă despre așa ceva. Eram aici, pe această verandă, toți trei și din senin i-a cerut Katiei să plece și apoi ...

– Apoi, ce? interveni doamna Channing căreia nu-i venea să creadă.

James se întoarse spre ea.

– I-a spus Katherinei – verișoara mea – să plece.

– Dar ... dar sub ce motiv? întrebă doamna Channing.

James ezită. Apoi le povesti pe scurt despre apariția lui Felipe la volanul camionului, despre acuzele formulate de Katherine și despre mărturisirea Christinei, cum că avea știre despre evenimente.

– Aiurea! Explodă domnul Channing. N-am mai auzit asemenea enormitate în viața mea. Cine sugerează că ... Se opri pentru a-l fixa pe James cu o privire departe de-a fi prietenoasă. Dacă ai avut ... impertinența s-o suspectezi pe Christina de ... de ...

– Să aflăm cum stau lucrurile, interveni contele și se întoarse încrezător spre James. Așa, tinere. Deci, Katie a lansat această acuzație?

– Da.

– Atunci, înseamnă că-i smintită, iar Christina avea dreptate să-i ceară să plece. Sper că și tu i-ai spus câteva cuvinte.

– Păi, nu. Christina a zis că ...

– Așa deci! vorbi contele cu dezgust. Pui mâna pe o fată cu personalitate, o convingi să se mărite cu tine, permiți unui bătrân băgăcios să vă despartă, ești de față când este insultată și pleci spunându-i să te aștepte până ce vei reveni. Așa că, dacă ea n-o face, atât meriți și pierzi o femeie care ți-ar fi putut da moștenitori cu mai mult spirit decât tine. Sper să găsească pe cineva care să aibă coloana vertebrală mai dreaptă. Sper c-ai priceput că, atunci când ai norocul să întâlnești o asemenea fată, ții cu dinții de ea și le spui bunicului și verișoarei să se ducă la dracu. Se ridică și-și înhăță pălăria. Dar știu ce trebuie să fac. Se întoarse spre domnul Channing. Cum spuneți că-l cheamă pe individul ăla?

– Care individ? întrebă domnul Channing, complet depășit de evenimente.

– Doamne Dumnezeule, tipul despre care vorbeam, îi răspunse contele enervat. Individul cu mașina. Țăla cu fața roșie. Încotro se îndreaptă?

– Colonelul și doamna Bell-Burton intenționau să meargă spre Viseu, prin Obidos și ...

– Ei bine, asta-i suficient. Am să închiriez o mașină din oraș și am să plec după ei.

– Dumneata? se minună James.

– Crezi că nu-s în stare să conduc? replică bunicul, artăgos. Doar fiindcă am ciobit niște apărători, pentru că am șters cu aripa un grăsan aiurit care nu știa pe unde merge și de câteva ori am lovit stâlpii porții, înseamnă că-ți poți permite să crezi că ...

– N-aș avea încredere să mă urc în nici o mașină condusă de dumneata, spuse James, și dacă-ți închipui că voi avea inconștiența s-o las

pe Christina să meargă cu dumneata, înseamnă că ți-ai pierdut mințile. Și, fiindcă veni vorba despre minte, n-ar trebui să abuzezi de ideea asta cu femeia de spirit. Tot ce are Christina este un temperament aproape la fel de turbat ca al dumitale și aceeași tendință de a exploda la cea mai mică provocare. Poate că am coloana mai flexibilă, dar, mulțumesc Domnului, sunt singurul care-și păstrează cumpătul, dintre noi trei. Și acum, plec după ea, iar când am s-o gădesc, o scap eu de tot „spiritul” și de temperament.

Se întoarse și porni grăbit prin curte – apoi vocea bunicului îl opri.

– Stai! Vino înapoi.

James traversă înapoi curtea cu o expresie de nerăbdare pe figură.

– Ei bine, ce-i? Întrebă el.

– Urcă și stai jos, ordonă contele. Am o idee mai bună. Așteptă ca James, domnul Channing și doamna să ia loc, privindu-i cu ochi avizi. Acum ascultați aici și am să vă spun cum vom proceda.

– „... îi acoperi trupul ademenitor cu mantie regală și coroană”, citi cu glas tare doamna Bell-Burton, din Ghidul călătorului în Portugalia, „și o așeză alături, obligându-și curtea și nobilii s-o omagieze ca regină. Apoi, o depuse în splendidul cavou gotic, al capelei mării mănăstiri din Alcobaça și aranjă ca propriul corp să fie îngropat alături, așa fel ca, pe lumea cealaltă, primul lucru care să-i răsară sub ochi să fie cea care îl încântase mai mult în timpul vieții, figura minunată a lui Inez”. Puse degetul pentru a nu pierde locul întreruperii, privi în sus spre marea mănăstire aurită în fața căreia stăteau – ea, Christina și colonelul – și se scutură înfiorată. Nu degeaba i se spunea Pedro cel crud, comentă ea.

– „Fondată de Alfonso Henriques în 1152”, recită colonelul pederost, „în semn de recunoștință pentru recapturarea Santarémului de la mauri”. Ordinul cistercian. Își conduse doamnele spre poartă. Hai să intrăm.

Christina pătrunse în interiorul uriaș și privi altarele goale. Nu avea sentimentul că s-ar afla într-un cadru religios, însă pacea, spațiul și binecuvântata nemîșcare pogorâra asupra ei aducându-i o ușurare de

nedescriș fată de zgomotul și flecăreala viețuirii alături de Bell-Burtoni. Refugiindu-se într-una dintre capelele din spatele marelui altar, o parcurse de jur împrejur, lăsând singurătatea s-o copleșească. Dorința anterioară, de a scăpa de companioni, o părăsi. Le cunoscuse foarte bine felul de-a fi înainte de a accepta invitația. Își reaminti că se afla acolo fiindcă se lăsase purtată de primul impuls de a fugi. Tot ce mai putea face acum era să le fie recunoscătoare, colonelului și soției acestuia, pentru efortul neîntrerupt de a o face să se simtă bine. Mașina lor, conversația, mâncarea și ritmul de broască țestoasă al înaintării, aveau să-i ofere o lecție de toleranță și stăpânire de sine – două calități care, din păcate, îi lipseau.

Undeva înainte, exista James și căsătoria și fericirea. Conte, Katherine, chiar James și acum ea însăși, zdruncinaseră, pe rând, precarul edificiu de speranțe, aproape răsturnându-l – însă, atunci când se va sfârși prezenta călătorie, se va agăța cu toată puterea de fericire și o va trata cu mai multă grijă decât până acum.

Figura roșie a colonelului apărură de după un colț, spunându-i:

– Vino să vezi ceva.

Îi arătă, în nava transversală pe dreapta, mozaicul deteriorat ce reprezenta moartea sfântului Bernard.

– Spart de trupele lui Napoleon, zise el. Nu-i de mirare că portughezii i-au detestat și i-au măcelărit pe cei răzlețiți, de câte ori au avut ocazia. Vino să vezi chiliile.

În spațiul larg, deschis, al incintei mănăstirii, Christina simțea pentru prima dată că scăpase de tot ceea ce întunecase mai înainte relația ei cu James. Se simțea liniștită, fericită și împăcată. Scăpată de tensiune, îi privea, pe colonel și pe soția lui, cu un ochi răbdător, aproape protegitor; când ieșiră din nou la lumina soarelui, era gata, nu numai să rabde, dar chiar să se bucure de restul călătoriei.

Cei trei porniră spre mașină. Înapoia acesteia se aflau alte două – una cu patru și una cu două locuri. După prima privire spre ocupanți, colonelul se opri brusc și slobozi o exclamație.

– Ei bine, Dumnezeu să mă apere! zise el siderat.

James îi răspunse pe când trecea pe lângă el pentru a o îmbrățișa pe Christina:

– Potrivită observație la poarta unei mănăstiri, domnule.
– Ce faceți aici? îl întrebă colonelul pe domnul Channing care tocmai cobora, urmat de conte, din mașina cu patru locuri. Credeai că nu voi avea suficientă grijă de fiica ta?

După o prezentare succintă, contele își arogă rolul de purtător de cuvânt.

– Am socotit că excursia asta e o idee bună, spuse el cu asprime, așa că am venit și noi cu speranța că ne veți permite să vă întovărașim.

– Să ne întovărașiți! Am fi încântați! murmură colonelul, roșu de plăcere. Mereu m-am gândit că ar fi minunat dacă am reuși să convingem și pe alții să ne însoțească. Mi-aș dori să fi fost ideea mea. Vă avertizez, adăugă el mai sobru, noi călătorim pe-ndelete.

– Ei bine, vom merge în convoi, zise contele. Dumneavoastră ne veți conduce. Poate că-i veți permite domnișoarei Channing să se alăture nepotului meu, în mașina sport. Doamna Channing și soțul ei vor veni în mașina mea. Dumnealui și cu mine vom conduce pe rând.

Christina vorbi cu stânjeneală:

– James, n-o pot lăsa pe mama cu bună știință în mașina aceea dacă tata va conduce. Este apt pentru a aduce diverse lucruri de la gară, dar nu pot ...

– Stai să-l vezi pe bunicul la volan, spuse James. A fost destul de greu, la început, să-l conving că nimeni nu greșea mergând pe partea dreaptă a drumului.

– Dar mama ...

– ... va fi cât se poate de în siguranță. Eu însumi am închiriat aceste două mașini, iar sedanul, mi s-a garantat, se va opri imediat de îndată ce accelerația va fi bruscată. Vor fi mereu între mașina colonelului și a noastră; de câte ori vor fi gata să treacă peste linia albă, mă voi deplasa alături de ei și-i voi lătra ca un câine ciobănesc. Christina...

– Da.

– Iartă-mă!

– Tu să mă ierți. Nu știam că am un asemenea caracter sălbatic.

Lăsa jos valijoara pentru a o îmbrățișa iar.

– Pofțiți în vagoane! strigă contele. Următoarea oprire – Batalha. La drum colonelul!

Cele trei mașini ieșiră pe șosea și o luară spre nord.

Așa cum explicase colonelul, la viteza asta era suficient timp pentru admirat peisajul. Și pentru discuții.

– Îmi pare rău c-am lăsat-o pe Katie să vorbească prea mult, zise James. Dar de ce nu mi-ai spus că-l cunoșteai pe acest Felipe?

– Aveam de gând s-o fac. Am vrut să-ți spun când mi-ai povestit despre accident – dar apoi, cred că m-ai sărutat, iar eu am hotărât să mai amân.

– În cazul ăsta, să auzim acum, zise James.

Îi spuse întreaga poveste, pe când el asculta zâmbind.

– Dacă Felipe n-ar fi făcut ceea ce a făcut, unde te-ai afla acum? întrebă ea la sfârșitul relatării. Când ai încercat să-l brutalizerzi pe Felipe dimineată, am simțit că ...

– Credeai că îl tratez fără recunoștința pe care ar fi meritat-o. Să înțeleg că va scăpa basma curată după ce ...

– Nu știa cine ești. Știa doar că dacă mașina ar fi fost scoasă din funcțiune, ai fi fost nevoit să rămâi. O dată constrâns să rămâi, baroana ar fi aflat. Și imediat s-ar fi înfățișat cu invitația de a-i fi oaspete. Noi – mama, tata și cu mine – am fi scăpat, fără să plătim pentru întreaga lună, cum fuseserăm încărcăți la început. Felipe v-a prins pe voi, dar ne-a eliberat pe noi. Era să stau cu mâinile în sân și să asist la atac?

– Ar fi fost o mică scărmanăală drăgălașă.

– Poate crezi că voiai doar să-l pedepsești pe Felipe, dar, de fapt, nu doreai decât să te încaieri. Ca și bunicul tău, ai rămas un bandit de la frontieră.

– Asta îmi aduce aminte, spuse James. Azi dimineată am căpătat nota de plată a baroanei.

Ea se întoarce ca să-l fixeze cu ochii larg deschiși, îngrijorați.

– A fost ...

– Da.

Privi înainte, la mașina condusă de conte.

– Îmi pare rău, spuse ea încetișor. Îmi pare foarte rău că a trebuit să treacă prin așa ceva.

– Nu trebuie să-ți faci sânge rău. Ceea ce n-ai înțeles încă, este că tatăl tău e un tip decent și, ca orice om decent, este slab. Bunicul este dur. Poți ciocăni oriunde și vei găsi granit. Eu am moștenit-o pe mama, dar și în mine persistă și o particică din bunicul, așa cum ai început să afli. Baroana l-a făcut pe tatăl tău să se simtă ca un milog și asta doare – dar pe bunicul n-a reușit decât să-l facă să-i pară rău că n-a fost în

gardă față de o cățea bătrână și hoată. Cu alte cuvinte, că a fost doar vina lui. Și după ce a plătit, a împachetat și a plecat. Se va întoarce în Anglia cu avionul, imediat ce revenim la Sintra.

– Și tu?

– Până ce mașina va fi gata, stau la Quinta dos Castanheiros. Ceea ce înseamnă că voi două va trebui să vă rezolvați diferendele. E nevoie de o altă femeie pentru a trezi tigroaica din orice femeie, încheie el pe gânduri.

Companionii nu erau poate cei mai potriviți, dar excursia de cinci zile se dovede un succes remarcabil. În ultima etapă a călătoriei, turiștii nimeriră la un târg în aer liber, la Caldas da Rainha. Bărbații n-ar fi dorit să oprească, însă doamnele îi convinseră să nu treacă mai departe. Cedând în cele din urmă, contele le acordă timpul de-a face o mică plimbare printre tarabe.

– Nu-i cazul să ne pierdem rațiunea și să cumpărăm o grămadă de nimicuri, le avertiză el. Vă veți alege doar cu o grămadă de lucruri care nu sunt necesare și, întrucât oamenii ăștia vor vedea că sunteți turiști străini, vă vor cere cât nu face.

– Uitați-vă la exponate, le instrui și domnul Channing, dar nu cumpărați.

– Toate par atât de ieftine, zise doamna Bell-Burton.

– Nimic nu este suficient de ieftin dacă nu-ți trebuie, replică soțul ei. Vă acordăm o jumătate de oră.

– O oră, rectifică Christina. Am zărit un măgăruș alb.

Doamna Channing nu simțea nici un interes pentru măgăruși. Își făcu drum prin mulțime spre tarabele care expuneau țesături grosolane, fețe de masă și învelitori. Doamna Bell-Burton se duse să privească la scaunele și mesele din împletitură de nuiele, la pungile și taburetele împrăstiate în preajma unui cort micuț, în vreme ce James se alătură Christinei într-un tur de inspecție. La o tarabă cu antichități, se târguірă și cumpărară un ibricel de aramă, iar apoi se întâlniră cu o împovărată doamnă Channing, îmbujorată și fericită, ducând un urias coș de pai plin cu fețe de masă, șorturi brodate cu figurine portugheze vesele, de lână și mici măgăruși umpluți încălecați de siluete colorate strălucitor, specifice zonei.

– Cadouri, explică ea Christinei. La taraba de colo sunt niște piei de oaie. Omul cere trei lire, dar cred că le-aș putea lua cu numai două.

– La ce naiba, începu Christina, îți trebuie ...
– ... o piele de oaie? Pentru taică-tu. Mereu și-a dorit o scurtă îmblănită pentru lucrul în grădină, în zilele reci de iarnă, dar n-am îndrăznit niciodată să-i cumpăr; acasă costă așa de mult încât știam că nici n-ar mai fi simțit că-i ține cald. Însă, dac-aș cumpăra una de aici... dacă aș reuși s-o ascund până acasă ...

– O să-l rugăm pe bunicul s-o ducă acasă, spuse James.

– Cu avionul? își clătină capul cu deznădejde doamna Channing.

– Cumpărăm una și o lăsăm în grija lui Gustavo, zise Christina. O s-o ascundă el până plecăm.

– Atunci, hai s-o luăm, spuse doamna Channing. Vino să mă ajuți, dar ai grijă ca tata să nu fie pe aproape.

Nu se vedea picior de bărbat. Împreună cu doamna Bell-Burton, se angajară într-o negociere vioaie și după o mulțime de răsete, atât din partea lor cât și din partea vânzătorului, prețul se redusese, de la trei, la două lire.

Pielea fu făcută sul și pusă, alături de celelalte achiziții, în mașina sport, iar apoi așteptară întoarcerea bărbaților. Când apărură, îi găsiră cu mâinile goale.

– N-ai cumpărat nimic? întrebă domnul Channing.

– Am ochit mai multe lucruri, zise doamna. Am să-ți povestesc atunci când vom ajunge la Sintra.

Domnul Channing deschise portiera mașinii, dar nu făcu nici o mișcare spre a se urca. În loc de asta, privi ezitant spre conte, se întoarse spre soție, se înroși tot, își scoase pălăria și-și șterse fruntea, își puse pălăria la loc și-i făcu semn unui băiețuș mărunț, cu piele foarte întunecată, foarte încărcat, care rămăsese la oarecare distanță.

– Noi ... de fapt, spuse el, am ... ei bine, am cumpărat câte ceva. Lucruri ieftine. Adevărate chilipiruri.

Nimeni nu comentă. Domnul Channing luă de la băiețuș un coș mare și unul mai mic, de cumpărături, o pungă de împletitură de pai, două sacoșe tricotate, două pături în dungi, și un număr neprecizat de pungi de bumbac alb, pe care era brodat cuvântul *Pao*.

– Pentru pâine, explică el, întinzându-i-le soției. *Pao* înseamnă pâine. Mi s-a părut ... mai igienic.

– Foarte bune de cadouri, spuse doamna.

– Așa am gândit și eu. Numai un șiling bucata, zise domnul Channing. Nu le-am fi putut găsi nici la triplu preț.

Se întoarce din nou spre băiețaș. În jurul gâtului, avea petrecută o bucată zdravăna de funie. Desprinzând-o, domnul Channing îl întoarce pe băiat cu spatele și, astfel, făcu să apară cele trei piei de oaie care atârnav de ea.

– Întotdeauna mi-am dorit – ochii contelui, unul neîncrezător iar celălalt cerând sprijin, se opriă asupra doamnei Channing – o haină din piele de oaie. Când soțul dumneavoastră a menționat o scurtă de piele ...

– Ce idee bună să le cumpărați, spuse doamna Channing. A luat și colonelul una?

– Ei bine, da. Al dracului de ieftin. Individul – colonelul evită cu grijă privirea de gheață a soției – a cerut patru lire, ceea ce era absurd. Ne-am tocmnit și, până la urmă, a lăsat-o mai moale. Dacă la demonstrezi că n-ai de gând să te lași jecmănit renunță destul de repede și-ți oferă un preț cinstit.

– Ei și cât ați plătit, în final? se interesă doamna Bell-Burton.

– Puțin peste trei. Excelent preț, dacă stai să te gândești, răspunse contele.

– Extraordinar, se minună James, încărcând cumpărăturile.

Domnul Channing dădu bacșiș băiețașului și se sui alături de contele. Colonelul, aflat pe punctul de a-i urma, se reculese, își luă inima în dinți și își urmă supus soția până la mașina lor.

În ziua următoare întoarcerii la Sintra, contele își făcu apariția la Pensão Pombal pentru a-și lua rămas bun de la Channingi. Sosi cu un taxi și-i ceru șoferului să aștepte.

Christina era plecată cu James, dar domnul și doamna Channing tocmăi luau ceaiul pe verandă.

– Plec astă seară, le comunică el, refuzând invitația la ceai și împingând într-o parte tava pentru a face loc pălăriei. Nu stau; am o groază de treburi de rezolvat. James va veni la aeroport cu Christina, așa că am s-o văd atunci. Dacă până acum n-am spus-o, am s-o fac acum: e o fată bună, foarte frumoasă și sunt mândru că va intra în familie.

– Chiar fără trei milioane? se interesă doamna Channing.

Contele o privi și-i zâmbi trist.

– Cred c-o merit. Dar, puțină răbdare: când va vedea ce ar fi putut însemna trei milioane pentru copiii ei, își va dori și ea să le fi avut. Sper să veniți toți în vizită îndată ce veți ajunge acasă. Când plecați?

– Colonelul încearcă să ne facă rost de patru locuri pe vaporul numit Princesa Margarida, răspunse domnul Channing. Pleacă miercuri – ne-am trezit cam târziu, dar spunea că avem șanse.

– Patru locuri? repetă surprins contele. James vă însoțește?

– Da. Nu v-a spus? întrebă doamna.

– Nici o vorbă.

– Mașina lui nu va fi aptă pentru o călătorie lungă. A decis să vină cu noi și să încerce să-și îmbarce și mașina.

Contele se ridică.

– Atunci, ne vedem acasă. Le strânse mâna și își luă pălăria. N-a mai rămas decât asta.

Introduse mâna în buzunar, extrase un obiect micuț și li-l arătă. Domnul și doamna Channing îl priviră – iar doamna, simțind c-o lasă genunchii, își dădu drumul ușurel pe scaun. Contele ascunse din nou figurina în buzunar și vorbi ghiduș:

– Aur masiv. După mine, acoperă în bună parte notele de plată pe care tocmai le-am plătit. Cu covor cu tot.

Domnul Channing încercă să spună ceva, nu reuși, își dresе glasul și scăpă o întrebare răgușită:

– Când ... ?

– Atunci când am priceput ce fel de femeie era, mi-am spus că trebuie să-mi iau unele măsuri de prevedere. Când am înțeles că urma să devin victimă – și mi-a fost tare greu, credeți-mă – am simțit că nu pot sta cu mâinile în sân. Când a refuzat să ne dea pașapoartele pentru excursia plănuită în Spania, m-am decis asupra unuia dintre trofee, dar nu vedeam cum aș fi putut ajunge la ele fără a fi văzut. Întorceam ideea pe toate părțile, aseară la cină, brodând planuri drastice – dar deodată n-a mai fost nevoie de planuri. După cină, m-a condus la una dintre vitrine, a deschis-o și-mi arătă figurinele astea când ceșcuța de cafea s-a răsturnat pe covor. Imediat s-a lăsat în genunchi, furnizându-mi ocazia perfectă. Am acționat așa de repede încât aproape că nu mi-a

venit să cred. O singură clipă și-a coborât garda. Iubește covorașul acela așa cum iubește tot ce-a colectat. Când am sunat după servitori, și-a amintit de vitrină și a încuiat-o, fără să mai numere exponatele. Și nici n-o va face până la următorul lot de fraieri. Numai că asta s-ar putea petrece înainte ca James să părăsească țara și, în acest caz, v-aș ruga să nu-l scăpați din ochi. N-am de gând să-i spun ce am făcut – până nu ajunge acasă. Dacă-l acuză, își va da seama că nu știe nimic. Dar dacă face greșeala să mă acuze pe mine, și-ar putea ieși din fire. Pare potolit dar, întăritat, poate deveni periculos. Asta-i unul dintre motivele pentru care v-am pus la curent. Celălalt a fost faptul că nu doream să vă faceți probleme din cauza mea. Nu mă compensează pentru umiliția suferită – dar e plăcut să știi că n-ai rămas lefter.

– Dar, dacă-l luați ... începu domnul Channing.

– ... peste graniță, voiati să spuneți. N-am s-o fac. Când m-am dus să iau bilet, am vizitat și o firmă britanică de avocatură din Lisabona. Voi lăsa figurina în custodia lor, pentru a fi păstrată până ce le voi trimite vorbă s-o înapoieze baroanei. Și mesajul nu va sosi până ce baroana nu-mi va fi înapoiat ceea ce i-am plătit, fără o sumă rezonabilă. Și, desigur, onorariile avocaților. Acum, la revedere. Ne-am cunoscut în circumstanțe ciudate, dar a fost o mare plăcere.

– Mi-aș dori, zise domnul Channing, să am măcar jumătate din curajul dumneavoastră.

Contele se urcă în taxi și ridică o mână în semn de salut.

– Provin dintr-o stirpe de hoți, le aminti el.

Nava era mult mai mare decât se așteptaseră, iar cabinele spațioase și confortabile. Nu bătea vântul și erau premise de mare calmă. Domnul Channing coborî în cabină să desapacheteze câte ceva, timp în care ceilalți rămaseră pe punte urmărind plecarea.

– Aș putea îndrăzni, zise James, să vă cer să stabiliți o dată pentru căsătorie?

– Da, răspunse doamna Channing.

– Ei bine, amândoi considerăm că am pierdut suficientă vreme. Voiam să plec direct spre nord, însă credem că ar fi mai logic să ne

căsătorim întâi și abia apoi să plecăm împreună. Dacă nu aveți nimic împotrivă, noi ne gândisem la sfârșitul lunii. Aș rămâne la dumneavoastră între timp, dacă nu deranjez.

– 30 ar fi prea curând? întrebă Christina.

– Nu, aș putea termina pregătirile până atunci.

– Ei, atunci așa rămâne, spuse James, noi ... Se opri brusc cu ochii pe cheiul ce rămânea în urmă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Christina.

– Aceea, nu-i baroana? Acolo – o vezi?

– Da, aprobă doamna Channing.

– Nu s-a înșelat? zise James. Ar fi trebuit să-i spună cineva că vaporul ăsta îi duce departe ultimele victime, nu-i aduce altele.

– Ce caută polițiștii ăia lângă ea? întrebă Christina. Doar, adăugă ea plină de speranță, n-o fi arestată?

– Nu. Arată spre vapor și spune ceva. Pare destul de agitată. Să fi plecat oare cineva fără să plătească?

Doamna Channing nu comentă. Soarta fusese blândă. Fuseseră cruțați de această ultimă scenă. Se gândi la conte și la trofeul său și zâmbi.

– Fugi în cameră și adu-l pe tata, îi zise ea Christinei.

– Bine. Dar de ce-l chemi?

– I-ar face cred plăcere, spuse doamna Channing, s-o revadă pe baroană pentru ultima dată.

Sfârșit